O poveste înduioșătoare despre dragostea necondiționată

BESTSELLER *NEW YORK TIMES* ȘI *USA TODAY*

ACUM, O ECRANIZARE EXCEPȚIONALĂ!

www.virtual-project.eu

W. Bruce Cameron

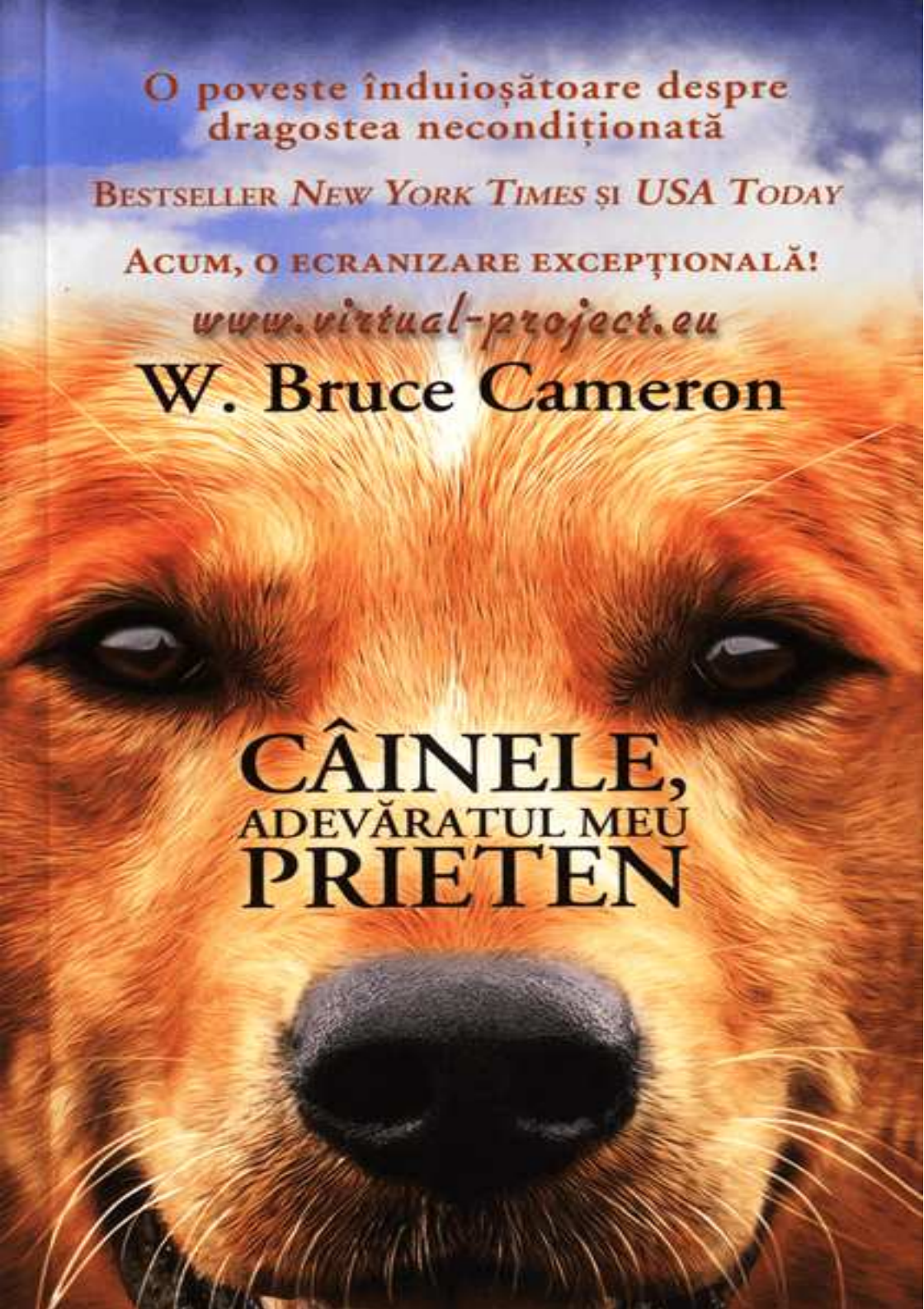

CÂINELE, ADEVĂRATUL MEU PRIETEN

W. BRUCE CAMERON

CÂINELE, ADEVĂRATUL MEU PRIETEN

Original: *A dog's purpose* (2010)

Traducere din limba engleză:
LILIANA PELICI şi
MIHAELA-ALINA IFRIM
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

Editura: RAO
2017

Aceasta este o operă de ficţiune. Toate personajele, organizaţiile şi evenimentele înfăţişate în acest roman sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite la modul fictiv.

Pentru Cathryn
Pentru tot, pentru că înseamnă totul pentru mine

MULŢUMIRI

Atât de mulţi oameni m-au ajutat în atât de multe feluri să ajung unde sunt astăzi, încât nici nu ştiu de unde să încep a-i identifica pe toţi şi unde să mă opresc – este o alegere şi mai complicată. Permiteţi-mi să declar că, atât ca scriitor, cât şi ca om în general, sunt un proiect în desfăşurare. Acest proiect are la bază tot ceea ce am învăţat şi experimentat până acum şi le datorez totul oamenilor care m-au educat, ajutat şi sprijinit cum au putut.

Vreau să le mulţumesc, de asemenea, celor care au scris cărţile pe care le-am folosit în cercetarea mea: *Urmărirea câinilor,* de Desmond Morris; *Ce m-au învăţat câinii,* de Merrill Markoe; *Viaţa secretă a câinilor,* de Elizabeth Marshall Thomas; *Căutarea şi salvarea câinilor,* editată de Asociaţia Americană pentru Salvarea Câinilor; Operele lui Cesar Millan, James Harriot, Dr. Marty Becker şi Gina Spadafori.

Aş fi un nimeni fără sprijinul familiei mele, mai ales al părinţilor mei, care au crezut întotdeauna în scrierile mele în ciuda câtorva decenii de-a lungul cărora au primit numai scrisori de respingere.

A mai crezut în mine şi agentul meu, Scott Miller, de la Trident Media, care nu a renunţat nici la cartea aceasta şi nici la mine.

Eforturile lui Scott m-au condus la Tor/Forge şi la editorul meu, Kristin Sevick, a cărui încredere în valoarea cărţii *Câinele, adevăratul meu prieten,* dublată de atenţia şi exigenţa la redactare, a rafinat şi a îmbunătăţit acest roman. A fost o plăcere să lucrez cu el şi cu toţi cei de la Tor/Forge.

În timp ce scriu aceste cuvinte, această carte încă nu a ajuns la tipar şi sunt deja foarte mulţi oameni care lucrează la pregătirea pentru publicare. Sheryl Johnston, care este o mare publicistă şi o teroare la volan; Lisa Nash, care a apelat la reţeaua ei vastă de cunoştinţe şi prieteni pentru a ajuta la validarea vocii acestei cărţi; Buzz Yancey, care a încercat să facă… ei bine, vâlvă; Hillary Carlip, care şi-a asumat sarcina de a reproiecta wbrucecameron.com şi a

creat adogspurpose.com, având o reuşită fabuloasă; Amy Cameron, care şi-a pus în aplicare anii de experienţă în învăţământ pentru sarcina de a scrie un ghid de studiu pentru orice educator care vrea să folosească la clasă *Câinele, adevăratul meu prieten;* Geoffery Jennings, un librar extraordinar, care a lăudat o primă schiţă a cărţii, şi Lisa Zupan, care înţelege.

Le mulţumesc tuturor editorilor care se ocupă de rubrica mea găzduită în ziarele lor, în ciuda harababurii din presă. Mulţumiri speciale pentru *Denver Post,* care m-a ridicat după trista dispariţie a *Rocky Mountain News.* Îţi mulţumesc, Anthony Zurcher, pentru că ai făcut o treabă atât de bună editându-mi rubrica în toţi aceşti ani.

Mulţumesc lui Brad Rosenfeld şi lui Paul Weitzman de la Preferred Artists pentru că m-au preferat pe mine şi lui Lauren Lloyd pentru că s-a ocupat de tot.

Vă mulţumesc, Steve Younger şi Hayes Michael pentru toată munca juridică – încă mai cred că trebuie să pledăm pentru nebunie.

Mulţumesc lui Bob Bridges pentru că şi-a continuat munca voluntară la eliminarea greşelilor de scriere de la rubrica mea. Aş vrea să-mi permit să te plătesc cu o sută de salarii.

Mulţumesc Claire LaZebnik pentru că ai acceptat să vorbeşti cu mine despre scris.

Mulţumesc Tom Rooker pentru tot ceea ce faci.

Mulţumesc lui Big Al şi lui Evie pentru că au investit în cariera mea de „geniu". Mulţumesc Ted, Maria, Jakob, Maya şi Ethan pentru că mi-aţi admirat toate prostiile.

Mulţumesc tuturor celor din Societatea Naţională a Cronicarilor de Ziare pentru că încearcă să ne ţină departe de lista cu specii pe cale de dispariţie.

Mulţumesc Georgiei Lee Cameron, care m-a introdus în lumea preocupărilor pentru salvarea câinilor.

Mulţumesc Bill Belsha pentru că m-ai bătut la cap.

Mulţumesc Jennifer Altabef pentru că ai fost acolo când am avut nevoie de tine.

Mulţumesc lui Alberto Alejandro pentru că m-a făcut, aproape singur, un autor de *bestseller*.

Mulţumesc lui Kurt Hamilton pentru că m-a motivat să mă asigur că nu era nimic în neregulă cu ţevile.

Mulţumesc lui Julie Cypher pentru că mi-a împrumutat tot ce are.

Mulţumesc Marsha Wallace! Eşti omul meu de acţiune preferat!

Mulţumesc Norma Vela pentru toate informaţiile despre cai pe care mi le-ai furnizat.

Mulţumesc Molly pentru drumul cu maşina şi Sierra, pentru că ai permis asta.

Mulţumesc Melissa Lawson, ne-ai oferit redactarea finală a acestui roman.

Mulţumesc Betsy, Richard, Colin şi Sharon pentru că m-aţi ajutat cu toate şi pentru că m-aţi învăţat să dansez rumba.

Prima persoană căreia i-am spus această poveste a fost Cathryn Michon. Mulţumesc Cathryn pentru că ai insistat să scriu *Câinele, adevăratul meu prieten* imediat.

Acum înţeleg de ce atât de mulţi oameni încă mai vorbesc atunci când se aude muzica la Premiile Academiei de Film: lista persoanelor cărora doresc să le mulţumesc e, pur şi simplu, nesfârşită. Aşa că permiteţi-mi să mă opresc aici, terminând cu o notă finală: vreau să le mulţumesc pentru sacrificiul şi munca grea şi neobosită pe care o depun numeroşi bărbaţi şi femei care lucrează pentru salvarea animalelor, ajutând animale de companie pierdute, abandonate sau abuzate să-şi găsească vieţi noi şi fericite alături de familii iubitoare. Voi toţi sunteţi nişte îngeri!

CAPITOLUL 1

Într-o zi am înţeles că lucrurile acelea calde, scheunătoare şi mirositoare care se zvârcoleau pe lângă mine erau fraţii mei şi sora mea. Am fost foarte dezamăgit.

Deşi vederea mi se dezvoltase doar până la punctul în care puteam distinge forme neclare în lumină, am ştiut că forma aceea mare şi frumoasă, cu limba lungă şi minunată, era mama mea. Am înţeles că atunci când aerul răcoros îmi atingea pielea însemna că ea a plecat undeva, iar când căldura se întorcea era vremea pentru lapte. Adesea, găsirea unui loc de unde să mă hrănesc însemna să împing ceea ce acum ştiu că era botul unui frate care căuta să mă lase fără porţia mea, lucru foarte enervant, de altfel. Nu înţelegeam ce rost aveau fraţii mei şi sora mea. Când mama mă lingea pe burtică, pentru a-mi stimula digestia, o priveam fix, implorând-o în tăcere să scape de ceilalţi căţeluşi de dragul meu. O voiam doar pentru mine.

Treptat, i-am văzut şi pe ceilalţi câini şi le-am acceptat cu ciudă prezenţa în culcuş. Nasul meu m-a anunţat în scurt timp că aveam o soră şi doi fraţi. Sora mea era mai puţin interesată să se lupte cu mine decât fraţii mei. Pe unul dintre ei l-am numit Iuţilă, pentru că reuşea cumva să se mişte întotdeauna mai repede decât mine. Celuilalt i-am zis Fomilă, pentru că scheuna când mama era plecată şi sugea de la ea cu o disperare ciudată, de parcă nu s-ar fi săturat niciodată. Fomilă dormea mai mult decât mine şi fraţii mei, aşa că adesea săream pe el şi îl muşcam de faţă.

Vizuina noastră era săpată sub rădăcinile negre ale unui copac, iar ziua ne oferea răcoare şi întuneric. Prima dată când am păşit în lumina soarelui, împleticindu-mă, Sora şi Iuţilă m-au însoţit şi, firește, Iuţilă ne-a luat-o înainte.

Dintre noi patru, doar Iuţilă avea o pată albă pe faţă şi, în timp ce ne conducea vesel, pata asta de pe blană strălucea în lumina zilei. „Sunt special", părea să spună lumii pata lui orbitoare, în formă de stea. În rest, blăniţa lui era la fel ca a mea – maronie cu pete negre, nimic spectaculos. Fomilă era cu câteva nuanţe mai deschis la culoare, iar Sora avea nasul scurt şi gros şi fruntea turtită, ca mama, dar toţi arătam cam la fel, se vedea că suntem fraţi.

Copacul nostru se afla lângă un pârâu şi eram încântat când Iuţilă se rostogolea în jos pe mal, chiar dacă eu şi Sora cădeam cu mai puţină graţie când încercam să facem acelaşi lucru. Urmăream pârâul care mirosea minunat şi proaspăt până la o conductă din metal, care era pentru noi o peşteră răcoroasă. Am ştiut instinctiv că era un loc bun ca să ne ascundem în caz de pericol, dar mama nu a fost impresionată de descoperirea noastră şi ne-a cărat în grabă înapoi la vizuină când s-a dovedit că picioarele noastre nu erau destul de puternice pentru a ne permite să urcăm pe mal.

Am învăţat lecţia că nu puteam să ne întoarcem la culcuş singuri când coboram pe mal, aşa că, imediat ce mama a plecat, am făcut din nou aceeaşi trăsnaie. Atunci ni s-a alăturat şi Fomilă, care, îndată ce s-a pomenit în conductă, s-a întins în noroiul răcoros şi a adormit.

Am ştiut că trebuia să explorăm – aveam nevoie şi de alte lucruri de mâncat. Mama începuse să-şi piardă răbdarea şi se ridica în picioare înainte să mă simt sătul, iar pentru asta îi puteam învinui doar pe ceilalţi fraţi ai mei. Dacă Fomilă n-ar fi fost atât de insistent, dacă Iuţilă nu ar fi fost atât de autoritar, dacă Sora nu s-ar fi zvârcolit atât de mult, mama ar fi rămas pe loc şi ne-ar fi permis să ne umplem burţile. Mă amăram că nu reuşeam s-o conving să mai stea cu noi. Adesea, mama mă ignora când mă agitam din cauza acestei nedreptăţi şi îl lingea pe Fomilă.

Iuţilă şi Sora se dezvoltaseră altfel decât mine – corpul meu era de aceeaşi mărime, însă aveam picioarele mai scurte şi mai groase. Fomilă era cel mai mic dintre toţi, bineînţeles, dar mă deranja că

Iuţilă şi Sora ne abandonau ca să se joace împreună, de parcă eu şi Fomilă trebuia să stăm mereu unul cu altul, din cauza unui soi de ordine naturală în haită.

De vreme ce Iuţilă şi Sora erau mai interesaţi unul de altul decât de restul familiei, i-am pedepsit lipsindu-i de compania mea şi mergând de unul singur în conductă.

Într-o zi, adulmecam ceva putrezit, care mi se părea deosebit de interesant, când se ivi în faţa mea un animal micuţ – era o broască.

Încântat, am sărit înainte, încercând să-mi bag ghearele în ea, dar broasca a sărit din nou. M-am speriat, deşi tot ce voiam să fac era să mă joc şi nu cred că aş fi mâncat-o.

Iuţilă şi Sora mi-au simţit agitaţia şi s-au năpustit în conductă, răsturnându-mă în goana lor prin apa noroioasă. Broasca a sărit cât colo, iar Iuţilă a sărit şi el la ea, folosindu-mi capul drept trambulină. Am mârâit la el, dar m-a ignorat.

Sora şi Iuţilă au căzut unul peste celălalt încercând să ajungă la micuţa creatură, care abia reuşise să aterizeze într-o băltoacă. Sora şi-a pus botul în baltă şi a pufnit, stropindu-ne cu apă pe Iuţilă şi pe mine. Broasca a sărit pe spatele ei – broasca mea! – şi apoi dusă a fost.

Trist, m-am întors cu spatele. Aveam o familie cam nătângă.

Aveam să mă gândesc la broasca aceea des în zilele care au urmat, de obicei chiar înainte să adorm. Mă trezeam întrebându-mă ce gust ar fi avut.

Mama începuse să mârâie când eram în prezenţa ei şi, în ziua în care şi-a arătat dinţii ca avertisment când ne-am rostogolit lacomi spre ea, am crezut, pentru o clipă, că fraţii mei distruseseră totul cu lăcomia lor. Apoi Iuţilă s-a târât spre mama, care s-a aplecat spre el. El i-a lins botul, iar ea l-a răsplătit dându-i de mâncare. Ne-am repezit cu toţii să apucăm şi noi câte ceva. Iuţilă ne-a împins de acolo, dar deja învăţaserăm şmecheria şi, când am adulmecat şi am lins fălcile mamei, mi-a dat şi mie de mâncare.

Ne învăţaserăm cu albia pârâului şi ne-am lăsat urmele în susul

şi în josul malului până când toată zona s-a umplut cu mirosurile noastre. Eu şi Iuţilă ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului dedicaţi activităţii serioase de joacă şi am început să înţeleg cât de important era pentru el ca jocul să se termine cu mine învins, stând pe spate, în timp ce el mă muşca de faţă şi de gât. Sora nu l-a provocat niciodată, dar încă nu eram sigur dacă-mi convenea ceea ce toţi considerau că era ordinea naturală a haitei noastre. Bineînţeles că lui Fomilă nu-i păsa de statutul lui, aşa că, atunci când eram frustrat, îl muşcam de urechi.

Într-o după-amiază, îi urmăream somnoros pe Iuţilă şi pe Sora trăgând de o bucată de pânză găsită cine ştie pe unde, când, la auzul unui zgomot puternic, mi-am ciulit deodată urechile. M-am ridicat cu greu în picioare, dar, înainte să pot alerga în josul malului ca să identific sursa zgomotului, am observat că mama ajunsese deja acolo şi stătea cu tot corpul încordat, în semn de avertisment. Am observat surprins că îl ţinea pe Fomilă între dinţi, lucru pe care nu-l mai făcuse de săptămâni. Ne-a dus în canalul de scurgere întunecos şi s-a ghemuit, cu urechile lipite de cap. Am înţeles cu toţii că trebuia să ne ferim şi am fost atenţi la prezenţa misterioasă.

Când a apărut fiinţa aceea, mergând cu paşi mari de-a lungul albiei pârâului, am simţit cum mamei i se zburlea părul pe spate de teamă. Creatura era mare şi stătea pe două picioare, iar din gura sa ieşea un fum cu miros înţepător.

M-am holbat atent, absolut fascinat. Din motive pe care nu le-am putut înţelege, am fost atras de acea fiinţă şi chiar m-am încordat, pregătindu-mă să sar ca să-l întâmpin. Totuşi, o privire a mamei m-a făcut să mă răzgândesc. Trebuia să evit creatura cu orice preţ.

Era, bineînţeles, un om. Primul pe care îl vedeam în viaţa mea.

Bărbatul nu s-a uitat în direcţia noastră. A urcat pe mal şi a dispărut, iar după câteva clipe mama a ieşit la lumina soarelui şi s-a asigurat că pericolul a trecut. Apoi s-a relaxat şi s-a întors înăuntru, oferindu-ne fiecăruia câte un pupic liniştitor.

Am fugit afară să văd şi eu şi am fost abătut când mi-am dat

seama că tot ceea ce lăsase omul în urmă era un miros zăbovitor de fum în aer.

În următoarele câteva săptămâni, mama a continuată să ne transmită mesajul cu care am luat prima dată contact în acel canal de scurgere: *Evită oamenii cu orice preţ. Teme-te de ei.*

Următoarea dată când mama a plecat la vânătoare, ne-a permis să mergem cu ea. Pe măsură ce se îndepărta de siguranţa vizuinii, devenea tot mai timidă şi mai fricoasă, ceea ce ne-a făcut pe toţi să adoptăm acelaşi comportament. Dacă vedeam vreun om, mama încremenea, se încorda şi era gata să fugă. În acele momente, pata de pe blana lui Iuţilă ar fi ieşit în evidenţă la fel de bine ca un lătrat, dar nimeni nu ne-a remarcat.

Mama ne-a arătat cum să rupem pungile subţiri din spatele caselor, împrăştiind repede hârtiile necomestibile şi descoperind hălcile de carne, cojile de pâine şi bucăţile de brânză, pe care le mestecam cât de bine puteam. Gusturile erau exotice, iar mirosurile, minunate, însă neliniştea mamei ne-a afectat pe toţi şi am mâncat repede, fără a savura nimic. Aproape imediat, Fomilă îşi vomita masa, ceea ce mi s-a părut destul de amuzant, până când eu însumi mi-am simţit măruntaiele cuprinse de un spasm puternic.

Mi s-a părut că totul a decurs mai bine a doua oară.

Întotdeauna am fost conştient de prezenţa altor câini, chiar dacă nu am întâlnit personal vreunul, cu excepţia celor din familia mea. Uneori, când eram la vânătoare, auzeam de după garduri nişte lătrături scoase de câini care erau, mai mult ca sigur, invidioşi că noi umblam liberi, în timp ce ei erau închişi. Bineînţeles că mama nu ne-a lăsat să ne apropiem de străini, dar Iuţilă nu-şi putea controla pornirea de a mârâi când afla că alţi câini îndrăzneau să protesteze în timp ce el îşi marca teritoriul chiar în zona lor.

Ocazional, vedeam şi câte un câine în maşină! Prima dată când s-a întâmplat asta, m-am holbat mirat la capul lui care atârna în afara geamului, cu limba scoasă. A lătrat bucuros când m-a zărit, dar am fost prea uimit ca să fac altceva în afară de a-mi ridica nasul şi a

adulmeca neîncrezător.

Maşinile şi camioanele erau alte lucruri pe care le evita mama, chiar dacă nu înţelegeam cum puteau fi periculoase pentru noi, dacă uneori se găseau şi câini în ele. Un camion mare şi zgomotos venea des şi lua toate pungile cu mâncare pe care oamenii le lăsau afară pentru noi, iar atunci nu prea aveam ce mânca timp de o zi sau două. În ciuda faptului că ei şi camionul lor miroseau minunat, nu-mi plăceau, pentru că ne luau mâncarea.

De când vânam, aveam mai puţin timp de joacă. Mama mârâia când Fomilă încerca să-i lângă botul, sperând la o masă, iar noi toţi am înţeles mesajul. Am ieşit mai des, furişându-ne, căutând hrana cu disperare. Mă simţeam obosit şi slăbit şi nici nu mai încercam să-l provoc pe Iuţilă când stătea cu capul pe spatele meu, împingându-şi pieptul în mine. *Bine, lasă-l pe el să fie şeful.* Picioarele mele scurte oricum erau mai potrivite pentru fuga pe furiş învăţată de la mama. Dacă Iuţilă credea că demonstra ceva folosindu-şi înălţimea ca să mă doboare, se înşela. Mama era câinele-şef.

De-abia mai aveam loc toţi sub copac, iar mama era plecată pentru perioade tot mai lungi. Ceva îmi spunea că într-o zi nu se va mai întoarce, iar atunci ar fi trebuit să ne descurcăm singuri. Iuţilă mă împingea tot timpul, încercând să-mi ia porţia. Mama nu avea să fie tot timpul acolo, să aibă grijă de mine.

Am început să mă gândesc la cum ar fi fost dacă aş fi părăsit vizuina.

Ziua în care totul s-a schimbat a început cu Fomilă vrând să plece la vânătoare, dar ajungând, în schimb, să se întindă în canalul de scurgere. Avea respiraţia îngreunată şi limba scoasă. Mama şi-a frecat botul de Fomilă înainte să plece şi, când l-am adulmecat şi eu, ochii lui au rămas închişi.

Deasupra canalului de scurgere era un drum pe care am găsit cândva o pasăre mare şi moartă, pe care am sfâşiat-o cu toţii, până când Iuţilă a ridicat-o şi a fugit cu ea. În ciuda pericolului de a fi văzuţi, aveam tendinţa să cutreierăm drumul, căutând şi alte păsări.

Asta făceam şi în acea zi, când mama şi-a ridicat capul brusc, alarmată. L-am auzit toţi în aceeaşi clipă: era un camion care se apropia.

Nu era însă orice fel de camion – acelaşi vehicul, scoţând aceleaşi sunete, a mers înainte şi înapoi pe drumul nostru de câteva ori în ultimele zile – încet, chiar ameninţător, de parcă ne-ar fi vânat în mod special pe noi.

Am urmărit-o pe mama când s-a repezit înapoi, spre canalul de scurgere, dar, din motive pe care nu o să le înţeleg niciodată pe deplin, m-am oprit şi m-am uitat înapoi la maşina monstruoasă, aşteptând câteva secunde înainte s-o urmez pe mama în siguranţa conductei.

Acele secunde au schimbat totul – ei m-au zărit. Cu un zgomot asurzitor, camionul s-a oprit chiar deasupra noastră. Motorul a zornăit şi a amuţit, apoi am auzit sunetele făcute de nişte bocanci pe pietriş.

Mama a scheunat încet.

Când oamenii au blocat conducta, mama s-a lăsat în jos, încordându-şi corpul. Ei şi-au arătat dinţii, dar nu mi s-a părut un gest ostil. Feţele lor erau întunecate, însemnate cu păr negru, sprâncene negre şi ochi negri.

— Vino aici, băiete, a şoptit unul dintre ei.

N-am ştiut ce însemna, dar chemarea mi s-a părut la fel de naturală ca vuietul vântului – era de parcă aş fi ascultat oamenii vorbind toată viaţa mea.

Atunci am văzut că amândoi bărbaţii aveau prăjini cu frânghii înnodate la capăt. Păreau ameninţătoare şi am simţit cum a cuprins-o panica pe mama. A luat-o la fugă, cu capul plecat, încercând să scape printre picioarele unuia dintre bărbaţi. Prăjina a fost coborâtă, s-a auzit un zgomot scurt, apoi mama s-a răsucit şi s-a smucit în timp ce bărbatul a tras-o afară, la lumina soarelui.

Eu şi Sora ne-am dat mai în spate şi ne-am ghemuit, în timp ce Iuţilă a mârâit, blana zbârlindu-i-se pe ceafă. Atunci am înţeles toţi

trei că, deşi drumul din spatele nostru încă era blocat, gura tunelului din faţă era liberă. Ne-am repezit înainte.

— Vin pe-aici! a strigat bărbatul din spatele nostru.

Când am ajuns în albia pârâului, ne-am dat seama că nu ştiam ce să facem după aceea. Eu şi cu Sora stăteam în spatele lui Iuţilă – el voia să fie şeful, aşa că i-am făcut pe plac.

Nu era nici urmă de mama, iar cei doi bărbaţi erau pe câte un mal şi patrulau amenințător cu prăjinile lor. Iuţilă s-a ferit de unul, dar apoi a fost prins de celălalt, Sora a profitat de busculadă şi a luat-o la fugă, iar eu am rămas pe loc, şocat, holbându-mă la drum.

O femeie cu părul lung şi alb stătea acolo, deasupra noastră, cu faţa ridată şi plină de bunătate.

— Vino aici, căţeluşule, e bine. O să fii bine. Aici, căţeluşule, a zis ea.

Nu am fugit; nu m-am mişcat. Am lăsat laţul să-mi alunece peste faţă şi să mi se strângă pe gât. Prăjina m-a condus în sus, pe mal, unde bărbatul m-a prins de ceafă.

— E bine; e bine, a spus femeia încet. Dă-i drumul.

— O să fugă, a avertizat-o bărbatul.

— Dă-i drumul.

Am urmărit discuţia lor fără s-o înţeleg – am dedus doar că femeia era şefa, chiar dacă era mai bătrână şi mai mică de statură decât ei. Cu un mormăit şovăitor, bărbatul a scos funia de pe gâtul meu. Femeia şi-a întins mâinile spre mine: avea nişte palme aspre, care miroseau a flori. Le-am adulmecat, apoi mi-am lăsat capul în jos. Transmitea un sentiment clar de bunătate şi de grijă.

Când m-a mângâiat, am simţit un fior trecând prin mine. Coada mea a început să se mişte fără voia mea şi, când m-a uimit ridicându-mă în aer, m-am întins s-o ling pe faţă, bucurându-mă de râsul ei.

Atmosfera a devenit sumbră când unul dintre bărbaţi s-a apropiat, ţinând corpul fără vlagă al lui Fomilă. Bărbatul l-a arătat femeii, care a oftat cu tristeţe. Apoi l-a dus la camion, unde mama şi

Iuţilă erau într-o cuşcă din metal şi l-a îndreptat spre ei, ca să-l miroasă. Miasma morţii, uşor de recunoscut pentru mine ca orice amintire, ieşea din Fomilă şi ajungea în aerul uscat şi prăfuit.

Cu toţii l-am mirosit cu grijă pe fratele meu mort şi am înţeles că bărbaţii voiau ca noi să ştim ce s-a întâmplat cu Fomilă.

Am simţit tristeţea tuturor în timp ce stăteau acolo tăcuţi, în drum, dar ei nu ştiau că Fomilă fusese bolnav încă de la naştere şi nu ar fi putut duce o viaţă prea lungă.

Am fost pus în cuşcă, iar mama a adulmecat plină de reproş mirosul străin al femeii, impregnat în blana mea. Camionul a pornit din nou, clătinându-se, şi am fost repede distras de mirosurile minunate care pluteau prin cuşcă în timp ce mergeam pe drum. Mergeam într-un camion! Am lătrat de bucurie, iar Iuţilă şi mama şi-au ridicat capetele, surprinşi de izbucnirea mea. Nu m-am putut abţine; era cel mai emoţionant lucru care mi se întâmplase în toată viaţa mea de până atunci, întrecuse până şi întâlnirea cu broasca.

Iuţilă părea copleşit de tristeţe şi mi-a luat ceva timp să înţeleg de ce: Sora, partenera lui de joacă preferată, dispăruse! Părea la fel de pierdută de noi precum Fomilă.

M-am gândit că lumea era mult mai complexă decât am crezut. Nu era vorba doar despre mama şi fraţii mei ascunzându-se de oameni, vânând sau jucându-se în conductă. Existau şi evenimente care aveau puterea să schimbe totul. Evenimente provocate de oameni.

M-am înşelat în legătură cu un lucru. Deşi nu am ştiut asta atunci, eu şi Iuţilă aveam să ne întâlnim din nou cu Sora.

CAPITOLUL 2

Deşi nu ştiam care era ţinta călătoriei noastre, aveam senzaţia că vom vedea şi alţi câini când vom ajunge acolo. Cuşca în care eram ţinuţi era inundată cu mirosul altor câini, cu miros de urină, fecale, blană, salivă şi chiar sânge. În timp ce mama se ghemuia, chinuindu-se să nu se rostogolească prin maşină, eu şi Iuţilă ne plimbam, cu nasurile în jos, adulmecând. Iuţilă tot încerca să marcheze colţurile cuştii, însă, de fiecare dată când încerca să stea pe trei picioare, nu reuşea să-şi păstreze echilibrul – atât de accidentat era drumul. O dată a căzut şi pe mama, care l-a muşcat supărată. Eu m-am uitat scârbit la el. Nu vedea că era necăjită?!

În cele din urmă, fiind plictisit să miros câini care nici măcar nu erau acolo, mi-am apăsat nasul pe grilajul de sârmă şi am tras adânc aer în piept. Mi-am amintit de prima dată când mi-am îngropat faţa în coşurile de gunoi suculente, care reprezentau principala noastră sursă de hrană; simţeam atâtea mirosuri necunoscute, care mă loveau cu o asemenea forţă, încât începeam să strănut.

Iuţilă s-a întins în cealaltă parte a cuştii şi părea că motivul pentru care nu mi se alătura era că iniţiativa fusese a mea, nu a lui. S-a uitat morocănos la mine de fiecare dată când am strănutat, de parcă ar fi trebuit să-i cer permisiunea de a face asta. Când ochii mei întâlneau privirea lui rece, mă uitam tăios la mama, iar ea, deşi evident speriată, încă era şefa – din câte ştiam eu, cel puţin.

Când camionul a oprit, femeia a venit să ne vorbească şi şi-a trecut palmele printre gratii, pentru ca noi să le lingem. Mama a rămas unde era, dar eu şi Iuţilă ne-am conformat.

— Sunteţi atât de drăguţi! Vă e foame, puiuţi? Vă e foame? Ne aflam în faţa unei case lungi cu un singur nivel, înconjurată de ierburi de deşert.

— Hei, Bobby! a strigat unul dintre bărbaţi.

Răspunsul la strigătul lui a fost uimitor. Din spatele casei s-a auzit un cor de lătrături zgomotoase. Iuţilă s-a ridicat pe picioarele din spate şi şi-a pus labele pe marginea cuştii, de parcă asta l-ar fi ajutat cumva să vadă mai bine.

Gălăgia a continuat când alt bărbat a apărut de după un colţ al casei. Era bronzat şi mai în vârstă, mergând uşor şchiopătat. Felul în care cei doi bărbaţi care ne aduseseră acolo i-au zâmbit m-a făcut să mă simt plin de speranţă. Când ne-a văzut, străinul s-a oprit, cu umerii lăsaţi.

— O, nu, doamnă! Nu alţi câini! Avem destui deja!

Părea că se resemnase şi începuse să regrete, dar nu am simţit la el nici urmă de furie.

Femeia s-a întors şi s-a apropiat de bărbat.

— Avem doi căţei şi pe mama lor. Nu pare c-ar avea mai mult de trei luni. Mai erau doi – unul a scăpat, iar celălalt a murit.

— Of, nu.

— Mama e sălbatică, biata de ea. E îngrozită.

— Ştii ce ţi-au spus data trecută. Avem prea mulţi câini şi nu o să ne dea autorizaţie.

— Nu-mi pasă!

— Dar, doamnă, nu avem spaţiu!

— Bobby, ştii că nu-i adevărat. Şi ce să facem, să-i lăsăm să trăiască precum animalele sălbatice? Sunt câini, Bobby, căţeluşi, înţelegi?

Femeia s-a întors la cuşcă, iar eu am dat din coadă, ca să-i arăt că am fost foarte atent la ce se întâmpla, chiar dacă nu am înţeles nimic din ce s-a spus.

— Da, Bobby, ce ţi-e cu trei în plus sau în minus? a întrebat unul dintre oamenii zâmbitori.

— Într-o zi n-o să mai aibă bani să te plătească, fiindcă o să se ducă toţi pe mâncarea pentru câini, a răspuns bărbatul numit Bobby.

Bărbaţii doar au ridicat din umeri, zâmbind.

— Carlos, vreau să iei o friptură şi să mergi acolo, la pârâu. Vezi dacă poţi să-l găseşti pe cel care a scăpat, i-a propus femeia.

Bărbatul a dat din cap, râzând din cauza expresiei lui Bobby. Am înţeles că ea era şefa acelei familii de oameni şi am mai lins-o o dată pe mână, ca să mă placă şi mai mult.

— O, eşti un câine bun, bun băiat, m-a lăudat ea. Am sărit dând din coadă atât de tare, că l-am lovit pe Iuţilă peste faţă, iar asta l-a enervat la culme.

Cel numit Carlos mirosea a carne condimentată şi a uleiuri exotice, pe care nu le-am putut identifica. A întins o prăjină, prinzând-o pe mama, iar eu şi Iuţilă am urmat-o de bunăvoie. În cele din urmă, am ajuns la un gard mare, dincolo de care se auzeau lătrături asurzitoare. Am simţit că mă cuprinde teama… oare unde ajunseserăm?!

Bobby mirosea a portocale, dar şi a pământ, piele şi câini. A deschis puţin poarta, blocând drumul cu corpul lui.

— Înapoi! Înapoi acum! Plecaţi! a strigat el.

Lătrăturile s-au mai domolit, iar când Bobby a deschis poarta de tot şi Carlos a împins-o pe mama înăuntru, au încetat.

Am fost atât de uimit de ceea am văzut, încât nici măcar nu am simţit puterea cu care m-a împins Carlos în ţarc.

Câini.

Erau câini peste tot. Câţiva erau chiar mai mari decât mama. Toţi se mişcau liber în marele ţarc, era ca o curte uriaşă înconjurată de un gard înalt de lemn. Am alergat înainte spre unii care păreau prietenoşi şi nu cu mult mai în vârstă decât mine. M-am oprit chiar în dreptul lor, prefăcându-mă fascinat de ceva de pe jos. Cei trei câini din faţa mea aveau blana de culoare deschisă şi erau femele, aşa că mi-am marcat seducător teritoriul, înainte să le miros politicos fundurile.

Am fost atât de fericit de turnura pe care o luaseră evenimentele, încât mi-a venit să latru, însă mamei şi lui Iuţilă nu prea le convenea

situaţia. De fapt, mama mergea de-a lungul gardului şi căuta o ieşire. Iuţilă s-a apropiat de nişte masculi şi stătea băţos lângă ei, cu coada tremurându-i, în timp ce fiecare îşi ridica piciorul lângă gard.

Unul dintre masculi s-a pus chiar în calea lui Iuţilă, în timp ce altul a venit din spate şi a început să-l adulmece agresiv. Bietul meu frate s-a ghemuit, iar când s-a întors cu faţa la masculul din spatele lui, şi-a lăsat coada între picioare. Nu am fost deloc surprins când, după câteva secunde, l-am văzut pe spate, zvârcolindu-se într-un fel disperat şi jucăuş totodată. Cred că nu mai era el şeful.

În timp ce se întâmplau toate astea, alt mascul, înalt şi solid, cu urechile lungi, stătea nemişcat în mijlocul curţii, privind-o pe mama, care alerga disperată în cerc. Ceva mi-a spus că, dintre toţi câinii din curte, cu acesta trebuia să fiu mai atent şi, desigur, când a renunţat la atitudinea rigidă şi a mers spre gard, câinii care îl înconjurau pe Iuţilă nu s-au mai prostit şi şi-au ridicat atenţi capetele.

La zece metri de gard, masculul singuratic a început să alerge, îndreptându-se spre mama, care s-a oprit, ghemuindu-se. Masculul îşi ţinea coada dreaptă ca o săgeată. Ea s-a lăsat adulmecată pe toată lungimea corpului şi nu s-a mişcat de lângă gard.

Din instinct, atât eu, cât şi Iuţilă ne-am grăbit s-o ajutăm, dar, cumva, am ştiut că ar fi fost o greşeală. Acel mascul era Câinele-Şef – un mastiff cu oase groase, faţa maronie şi ochi negri şi umezi. Supunerea mamei era, pur şi simplu, ceva conform ordinii fireşti a lucrurilor.

După ce s-a impus, Câinele-Şef a ţintit gardul cu un jet scurt de urină, pe care mama l-a examinat cu respect, apoi a plecat grăbit, fără să-i mai acorde atenţie. Mama părea umilită şi s-a strecurat neobservată, ca să se ascundă în spatele unei stive de traverse de cale ferată.

La timpul cuvenit, haita de masculi a venit să mă verifice şi pe mine, dar m-am ghemuit şi i-am lins pe feţe, lăsându-i să înţeleagă că nu vor avea probleme cu mine – fratele meu era cel scandalagiu. Tot ce voiam să fac era să mă joc cu cele trei femele şi să explorez

curtea plină de mingi, oase de cauciuc şi alte lucruri interesante. Un şuvoi de apă curată curgea încontinuu într-o troacă, oferindu-ne posibilitatea de a ne răcori oricând voiam, iar bărbatul numit Carlos intra în curte o dată pe zi pentru a face curăţenie. La intervale regulate, începeam cu toţii să lătrăm tare, doar de dragul de a o face.

Şi hrana! De două ori pe zi, Bobby, Carlos, Doamna şi alt bărbat mergeau cu greu prin haită, împărţindu-ne în funcţie de vârstă. Turnau hrana din pungi în castroane mari, iar noi ne îngropam feţele în ele, mâncând cât de mult puteam. Bobby stătea lângă noi şi, când credea că unul dintre câini (de obicei, cea mai mică dintre fete) nu primea destulă mâncare, îl ridica şi îi dădea încă un pumn de mâncare, împingându-ne pe noi deoparte.

Mama mânca alături de câinii adulţi şi, ocazional, auzeam câte un mârâit dinspre ei, chiar dacă atunci îi priveam doar cum dădeau din cozi. Orice mâncau ei mirosea minunat, dar, dacă vreunul dintre cei tineri încerca să meargă până acolo ca să vadă ce se întâmpla, bărbaţii interveneau şi îl opreau.

Femeia, Doamna, se apleca şi ne lăsa să o lingem pe faţă, îşi plimba mâinile prin blana noastră şi râdea încontinuu. Mi-a spus că numele meu era Toby. Mi l-a spus de fiecare dată când m-a văzut: *Toby, Toby, Toby.*

Am fost sigur că eram, de departe, câinele ei preferat – cum aş fi putut să nu fiu? Cea mai bună prietenă a mea era o femelă de un cafeniu-deschis, pe nume Coco, care m-a întâmpinat în prima zi. Picioarele şi labele lui Coco erau albe, nasul îi era roz, iar blana, sârmoasă.

Eu şi Coco ne luam la trântă toată ziua şi, de obicei, ni se alăturau şi celelalte fete şi, uneori, chiar Iuţilă, care întotdeauna voia să joace jocul în care el ajungea Câinele-Şef. Totuşi, trebuia să-şi ţină în frâu joaca agresivă pentru că, atunci când devenea prea neastâmpărat, unul dintre masculi era trimis la noi, să-i dea o lecţie. Când se întâmpla asta, întotdeauna mă prefăceam că nu l-am mai văzut în toată viaţa mea.

Iubeam lumea mea, Curtea. Adoram să alerg prin noroiul de lângă troacă, în timp ce labele mele împroşcau murdăria care îmi păta blana. Îmi plăcea la nebunie când începeam să lătrăm toţi, deşi n-am prea înţeles de ce făceam asta. Adoram s-o urmăresc pe Coco, să dorm cu o grămadă de câini şi să miros răhăţeii altor câini. În multe zile am căzut ca mortul, extenuat din cauza jocului, dar delirând de fericire.

Şi câinii mai mari se jucau – chiar şi Câinele-Şef putea fi văzut alergând prin curte cu o bucată zdrenţuită de pătură în gură, în timp ce ceilalţi îl urmăreau şi se prefăceau că nu puteau să ţină pasul cu el. Totuşi, mama n-a făcut asta niciodată – ea şi-a săpat o groapă în spatele traverselor de cale ferată şi şi-a petrecut aproape tot timpul stând acolo. Când am mers să văd ce mai făcea, a mârâit la mine de parcă nu ar fi ştiut cine eram.

Într-o seară, după cină, când câinii se tolăniseră în Curte, somnoroşi, am văzut-o pe mama ieşind tiptil din ascunzătoarea ei şi furişându-se spre poartă. Eu rodeam un os din cauciuc, acordând atenţie unei dureri continue din gura mea, care mă făcea să vreau să mestec ceva în permanenţă, dar m-am oprit şi am privit-o curios când stătea în faţa porţii. Venea cineva? Mi-am înclinat capul, gândindu-mă că, dacă am fi avut un vizitator, ceilalţi câini ar fi început să latre până atunci.

De obicei, Carlos, Bobby şi ceilalţi bărbaţi stăteau la o masă mică şi vorbeau, trecând de la unul la altul o sticlă din care venea un miros chimic înţepător. În acea seară însă, câinii erau singuri în Curte.

Mama şi-a ridicat picioarele din faţă, apăsându-le pe şipcile porţii de lemn, şi a apucat mânerul de metal cu gura. Am fost uimit – m-am întrebat de ce ar mesteca aşa ceva, când erau toate acele oase de cauciuc împrăştiate prin jur. Şi-a înclinat capul, nedumerită, părând că nu putea face nimic. M-am uitat la Iuţilă, dar el dormea tun.

Apoi, uimitor, poarta s-a deschis. Mama a deschis poarta! Şi-a lăsat labele să cadă la pământ şi a împins-o la o parte, adulmecând

prudent aerul de pe partea cealaltă a gardului.

Apoi s-a întors să se uite la mine, cu ochii strălucitori. Mesajul era clar: mama pleca. M-am ridicat ca să mă alătur ei, iar Coco, stând tolănită în apropiere, şi-a ridicat leneş capul ca să mă privească, înainte de a scânci şi a se întinde iar în nisip.

Dacă aş fi plecat, nu aş mai fi văzut-o pe Coco niciodată. Inima îmi era sfâşiată între loialitatea faţă de mama, care m-a hrănit, m-a învăţat totul şi a avut grijă de mine, şi haita care-l includea pe fratele meu inutil, Iuţilă.

Mama nu a aşteptat hotărârea mea. S-a furişat fără zgomot în întunericul nopţii care se apropia. Dacă voiam s-o ajung din urmă, trebuia să mă grăbesc.

Am ieşit repede pe poarta deschisă, urmărind-o în lumea imprevizibilă de dincolo de gard.

Iuţilă nu ne-a văzut plecând.

CAPITOLUL 3

Nu am ajuns prea departe. De la început, nu puteam să mă mişc la fel de repede ca mama şi, oricum, în faţa casei era o peluză cu tufişuri pe care m-am simţit obligat să le marchez. Ea nu m-a aşteptat, nici măcar nu s-a uitat înapoi. Ultima dată când am văzut-o pe mama, făcea ceea ce ştia mai bine: se furişa printre umbre.

A fost o vreme, nu cu mult timp în urmă, când tot ce voiam de la viaţă era ocazia de a mă ghemui lângă mama, când trupul său cald însemna totul pentru mine. Dar atunci, când am privit-o dispărând am înţeles că, lăsându-mă în urmă, ea făcea doar ceea ce toate mamele de căţei trebuie să facă în cele din urmă. Relaţia mea cu ea se schimbase complet în ziua în care am ajuns la Curte, iar dorinţa de a o urma a fost mai mult ceva reflex.

Piciorul meu încă era în aer când Doamna a ieşit pe prispă, oprindu-se când m-a văzut.

— Vai, Toby, cum ai ieşit?!

Dacă voiam să plec, trebuia să fug atunci, ceea ce, bineînţeles, nu era ceea ce-mi doream. În schimb, am dat din coadă şi am ţopăit pe lângă ea, încercând să-i ling faţa. Mirosul său floral era dublat de mireasma fermecătoare a cărnii de pui. Mi-a dat urechile pe spate şi am urmat-o, înduioşat de mângâierea ei, când a ocolit rapid casa spre poarta încă deschisă. Câinii dormeau în Curte, neclintiţi. Doamna mi-a dat un ghiont blând şi m-a urmat înăuntru.

În momentul în care s-a închis poarta, ceilalţi câini s-au ridicat în picioare, alergând spre noi, iar Doamna i-a mângâiat şi le-a vorbit cu blândeţe, în timp ce eu m-am supărat un pic din cauză că nu mai aveam întreaga ei atenţie.

Mi se părea un pic nedrept; am renunţat la mama ca să fiu cu Doamna, iar ea se purta ca şi cum eu nu eram mai special decât

ceilalţi.

Când a plecat Doamna, poarta s-a închis cu un zgomot puternic, dar nu aveam s-o mai privesc niciodată ca pe o barieră de netrecut.

Momentul în care s-a întors mama, după câteva zile, m-a surprins luptându-mă cu Coco. Cel puţin, am crezut că era mama – am fost distras de o nouă invenţie în meciul nostru continuu de lupte libere; am descoperit că puteam să mă urc pe spatele ei, prinzând-o cu picioarele din faţă. Era un joc minunat şi nu înţelegeam de ce o supăra atât de tare, încât se zvârcolea şi mârâia la mine. Mă simţeam atât de bine, cum de nu era la fel şi în cazul ei?

Mi-am ridicat privirea când Bobby a deschis poarta dincolo de care se afla mama. Părea cam nesigură. Bucuros, am alergat prin curte, conducând un grup de câini, dar am încetinit când m-am apropiat.

Femela avea acelaşi semn ca mama, o pată neagră pe un ochi, botul gros şi blana scurtă, dar nu era ea. S-a ghemuit şi a urinat supusă când ne-am apropiat. Am înconjurat noua căţea alături de ceilalţi, iar Iuţilă a ieşit din rând şi s-a dus direct să-i miroasă fundul.

Bobby părea la fel de resemnat ca atunci când ne-a încărcat pe toţi în camion, dar a stat aproape de căţea, protejând-o cu corpul său.

— O să fii bine, fetiţo, a spus el.

Era Sora. Aproape c-am uitat de ea şi, când am cercetat-o, mi-am dat seama cât de diferită era viaţa de cealaltă parte a gardului. Era slabă, coastele i se vedeau clar şi avea o cicatrice albă, din care curgea ceva. Respiraţia ei spunea că mâncase hrană putrezită, iar urina îi mirosea ciudat.

Iuţilă a fost în culmea bucuriei, dar Sora se speriase prea tare de restul haitei ca să-i accepte oferta de joacă. S-a târât în faţa Câinelui-Şef şi i-a lăsat pe ceilalţi s-o adulmece, fără a încerca măcar să se opună. Când au gonit-o cu dispreţ, Sora a cercetat pe furiş troaca pentru hrană – era goală – şi a băut nişte apă, de parcă ar fi furat.

Asta se întâmpla cu câinii care încercau să trăiască în lume fără oameni – erau bătuţi, învinşi, înfometaţi. Toţi am fi ajuns ca Sora dacă am fi rămas în canalul de scurgere.

Iuţilă a stat lângă ea tot timpul. Am înţeles că Sora a fost tot timpul preferata lui, a fost mai importantă pentru el chiar şi decât mama. L-am privit mirosind-o pe Sora şi aplecându-se spre ea fără invidie – eu o aveam pe Coco.

Ceea ce m-a făcut gelos însă a fost atenţia pe care Coco o primea de la unii dintre masculi, care păreau să creadă că puteau să vină şi să se joace cu ea de parcă eu nu eram acolo… ceea ce cred şi eu că puteau să facă. Îmi ştiam poziţia în haită şi eram fericit datorită sentimentului de ordine şi siguranţă pe care mi-l oferea, dar o voiam pe Coco doar pentru mine şi nu-mi plăcea când eram îmbrâncit cu obrăznicie.

Toţi masculii păreau să-şi dorească să joace jocul pe care l-am inventat eu, învârtindu-se în spatele lui Coco şi încercând să sară pe ea, dar am observat cu satisfacţie că nu era interesată să joace acest joc nici cu ei.

În dimineaţa după sosirea Surorii, Bobby a intrat în curte şi i-a luat pe Iuţilă, pe Sora, pe Coco şi pe încă un mascul tânăr, un copoi bălţat şi zburdalnic pe care bărbaţii îl numeau Down, şi i-au pus pe toţi într-o cuşcă, în spatele camionului. Apoi m-au dus şi pe mine acolo. Era aglomerat şi zgomotos, dar mi-a plăcut curentul puternic şi expresia de pe faţa lui Iuţilă când strănutam spre el. Spre surprinderea mea, o femelă cu părul lung mergea în cabină cu Carlos şi Bobby. *„De ce a ajuns ea să stea pe scaunul din faţă?”* m-am întrebat eu. Şi de ce, când mirosul ei plutea prin geamurile deschise, mă trecea un fior care mă făcea să simt imediat sălbatic?

Am parcat lângă un copac bătrân şi noduros, care oferea singurul loc răcoros din parcarea încinsă. Bobby a intrat în clădire cu femela din cabină, în timp ce Carlos a venit la uşa cuştii. Noi toţi, cu excepţia Surorii, am înaintat repede.

— Haide, Coco, Coco, a chemat-o Carlos.

Mâinile lui miroseau a alune, fructe de pădure şi a încă ceva, pe care nu l-am putut identifica.

Toţi am lătrat invidioşi când Coco a fost dusă în clădire, iar apoi am lătrat de dragul de-a lătra. O pasăre mare şi neagră s-a aşezat în copacul de deasupra noastră şi s-a holbat în jos, la noi, de parcă eram nişte idioţi, aşa că am lătrat la ea o vreme.

Bobby s-a întors la camion.

— Toby! a strigat el.

Am păşit înainte mândru, acceptând un laţ de piele în jurul gâtului înainte de a sări pe trotuarul care era atât de fierbinte, încât mă dureau picioarele. Nu le-am aruncat nici măcar o privire rataţilor din cuşcă atunci când am intrat în clădirea răcoroasă şi parfumată de mirosul câinilor şi al altor animale.

Bobby m-a condus pe un hol, apoi m-a ridicat şi m-a pus pe o masă lucioasă. A venit şi o femeie, iar eu am bocănit cu coada în masă când ea şi-a pus degetele moi şi blânde în urechile mele şi m-a examinat sub gât. Mâinile ei aveau un iz puternic de chimicale, dar hainele ei miroseau a alte animale, inclusiv Coco.

— Cum îl cheamă pe ăsta? a întrebat ea.

— Toby, a răspuns Bobby, iar eu am dat mai tare din coadă când mi-am auzit numele.

— Câţi ai zis că ai adus azi?

În timp ce vorbea cu Bobby, mi-a deschis botul ca să-mi admire dinţii.

— Trei masculi, trei femele.

— Bobby, a răspuns femeia.

Am dat din coadă pentru că i-am recunoscut numele.

— Ştiu, ştiu.

— Să ştii că ea o să cam dea de belea, l-a informat femeia.

Mă atingea de sus până jos şi mă întrebam dacă ar fi fost bine să gem de plăcere.

— N-are vecini care să se plângă.

— Totuşi, există nişte legi. Nu poate să ia mai mulţi câini, deja a

depăşit numărul permis. Nu e igienic.

— Ea spune că, altfel, câinii vor muri. Nu avem destui oameni ca să-i ia.

— E împotriva legii.

— Vă rog să nu spuneţi nimănui, doamnă doctor.

— Bobby, mă pui într-o situaţie grea. Eu trebuie să am grijă de sănătatea lor.

— Îi aducem la dumneavoastră dacă sunt bolnavi.

— Bobby, cineva va face o plângere.

— Vă rog, nu faceţi asta!

— O, nu eu. N-o să spun nimic fără să-ţi spun ţie mai întâi, ca să-ţi dau o şansă de a găsi o soluţie. Bine, Toby?

Am lins-o pe mână.

— Bun băiat. Acum o să te operăm, te aranjăm noi!

Bobby a chicotit.

În scurt timp, am ajuns în altă cameră, luminată puternic, dar plăcută şi răcoroasă, plină de mirosul de chimicale care venea de la doamna drăguţă. Bobby m-a ţinut strâns şi eu am stat nemişcat, simţind cumva că asta dorea el. Mă simţeam bine aşa şi am dat din coadă. Am simţit o durere scurtă şi ascuţită la ceafă, dar nu m-am plâns şi am dat în continuare din coadă, ca să arăt că nu mă deranja.

Următorul lucru pe care-l mi-l amintesc e că m-am trezit înapoi în Curte. Am deschis ochii şi am încercat să mă ridic, dar picioarele mele din spate nu mai funcţionau. Îmi era sete, dar eram prea obosit ca să merg până la apă. Mi-am pus capul jos şi am adormit din nou.

Când m-am trezit, mi-am dat seama imediat că era ceva în jurul gâtului meu, un fel de con alb care arăta atât de rău, că m-am temut că o să mă dea ceilalţi afară din haită. Aveam o senzaţie de durere şi mâncărime între picioarele din spate, dar nu puteam ajunge acolo cu botul din cauza gulerului ăluia stupid. Am mers poticnindu-mă până la robinet şi am băut un pic, chiar dacă îmi era greaţă şi mă durea foarte tare partea din spate a corpului. Mi-am dat seama, după mirosurile din Curte, că am pierdut cina, dar nu mi-a mai

păsat. Am găsit o bucată de pământ rece şi m-am trântit gemând. Iuţilă stătea întins acolo şi s-a uitat la mine – şi el purta gulerul acela ridicol.

Ce ne-a făcut Bobby?

Nu le-am mai văzut niciunde pe cele trei femele care au mers cu noi la clădirea cu doamna drăguţă. A doua zi am şchiopătat prin Curte, adulmecând urmele lui Coco, dar nu am găsit niciun indiciu că s-ar fi întors cu noi.

În afara umilinţei prin care mă făcea să trec gulerul stupid, a trebuit să sufăr şi din cauza inspecţiei ruşinoase a zonei dureroase de către fiecare mascul din haită. Câinele-Şef m-a răsturnat pe spate, împingându-mă nu prea blând, şi am stat acolo trist în timp ce el şi ceilalţi masculi m-au adulmecat cu un dispreţ nemascat.

Nu au încercat acelaşi lucru cu femelele, care deja săreau prin Curte după câteva zile. Am fost în culmea fericirii când am văzut-o pe Coco, prietena mea, care purta şi ea gulerul ciudat, iar Iuţilă a făcut tot ce a putut ca s-o consoleze pe Sora, care a simţit că întregul proces a fost, pur şi simplu, traumatizant.

În cele din urmă, Carlos ne-a dat jos gulerele şi, de atunci, am descoperit că eram mai puţin interesat de jocul în care mă urcam pe spatele lui Coco. În schimb, aveam un nou joc în care mergeam ţanţoş până la Coco cu un os de cauciuc şi îl mestecam în faţa ei, azvârlindu-l în aer şi lăsându-l să cadă. Ea se prefăcea că nu-l voia, uitându-se în altă parte, dar privirea ei se întorcea întotdeauna spre os când îl împingeam cu nasul. În cele din urmă, îşi pierdea controlul şi sărea, dar îi cunoşteam atât de bine reacţiile, încât puteam să înşfac osul înainte ca ea să-l prindă între fălci. Eu mă retrăgeam dansând, dând bucuros din coadă şi, uneori, ea mă urmărea şi alergam în cercuri mari, iar asta era partea mea preferată din joc. Altădată căsca, prefăcându-se plictisită, aşa că mă apropiam din nou, tachinând-o cu osul de cauciuc până când nu mai suporta şi încerca să-l mai înhaţe o dată. Îmi plăcea jocul ăsta atât de mult că, atunci când dormeam, îl visam.

Uneori aveam oase adevărate, dar cu acestea se lucra altfel. Carlos intra în curte cu o pungă unsuroasă, înmânând bucăţi de carne arsă şi strigându-ne pe nume. Carlos nu înţelegea că trebuia să-i dea întotdeauna prima dată Câinelui-Şef. Nu primeam întotdeauna un os, însă, atunci când se întâmpla asta, Carlos spunea „Toby, Toby" şi mi-l dădea peste nasul altui câine. Când oamenii erau implicaţi, regulile erau diferite.

Odată, când Iuţilă a primit un os şi eu nu, am văzut ceva extraordinar. Iuţilă era aplecat în cealaltă parte a curţii, mestecând frenetic, iar premiul lui răspândea în aer mirosuri hipnotice. M-am apropiat şi l-am privit cu invidie, aşa că stăteam chiar acolo când a venit Câinele-Şef.

Iuţilă şi-a încordat puţin picioarele, de parcă s-ar fi pregătit să se ridice şi, când Câinele-Şef a înaintat, Iuţilă s-a oprit din mestecat şi a mârâit încet. Nimeni nu mârâia vreodată la Câinele-Şef. Totuşi, am simţit că Iuţilă avea dreptate – era osul *lui,* oferit *lui* de către Carlos, şi nici măcar Câinele-Şef nu trebuia să-l ia.

Dar osul era atât de delicios, încât Câinele-Şef nu s-a putut abţine. Şi-a împins nasul înainte şi Iuţilă l-a lovit, clănţănind tare din dinţi chiar în faţa autorităţii supreme. Fratele meu mârâia, iar ochii îi erau strânşi. Câinele-Şef s-a holbat la el, de parcă ar fi fost stupefiat de această răzvrătire sinceră, apoi s-a întors cu un gest princiar şi şi-a ridicat piciorul spre gard, fără să-i mai acorde vreo atenţie lui Iuţilă.

Ştiam că, dacă ar fi vrut, Câinele-Şef i-ar fi putut lua fratelui meu premiul. Avea puterea să facă asta şi şi-a mai folosit-o până atunci. Am văzut ce s-a întâmplat, chiar în perioada în care am mers cu camionul s-o vizităm pe doamna drăguţă din clădirea răcoroasă, câinii masculi s-au adunat în jurul unei femele, adulmecând-o frenetic şi ridicându-şi picioarele. Am fost în acel grup, îmi e ruşine să recunosc, dar ea avea ceva atât de interesant, de ascuns, încât nici nu-l pot descrie.

De fiecare dată când un mascul încerca s-o miroasă din spate, femela se aşeza pe pământ. Îşi dădea urechile pe spate cu umilinţă,

dar a şi mârâit de câteva ori, iar masculii s-au retras de parcă ea tocmai ar fi fost aleasă pe post de Câine-Şef.

Ne-am bulucit atât de rău, era imposibil să nu ne ciocnim unul de altul, şi atunci a început o luptă între Câinele-Şef şi cel mai mare mascul din haită, un câine uriaş, negru şi maro, pe care Bobby îl numea Rottie.

Câinele-Şef a luptat profesionist, apucându-l pe Rottie de ceafă şi trântindu-l la pământ. Noi ceilalţi am lăsat un loc larg pentru luptă şi, într-adevăr, s-a terminat totul în câteva secunde, Rottie răsturnându-se supus pe spate. Hărmălaia l-a alertat însă pe Carlos, care a strigat:

— Hei! Hei! Ajunge!

Carlos a stat în curte, ignorat de masculi, în timp ce Coco a mers la el, s-o mângâie. După ce ne-a privit câteva minute, Carlos a chemat-o pe femela care a primit toată atenţia şi a scos-o pe poartă.

Nu am mai văzut-o până când nu am ajuns toţi în camion în următoarea dimineaţă, pe drumul pe care l-am parcurs ca să ni se pună gulerele, iar ea a fost căţeaua care a stat pe scaunul din faţă, cu bărbaţii.

După ce Iuţilă a terminat cu osul lui, a părut să regrete că l-a muşcat pe Câinele-Şef. Fratele meu şi-a lăsat capul în jos, a dat puţin din coada lăsată şi a mers târşâindu-şi picioarele până unde stătea Câinele-Şef. Iuţilă a făcut câteva plecăciuni jucăuşe, pe care Câinele-Şef le-a ignorat, apoi Iuţilă l-a lins pe bot. Asta a părut o scuză convingătoare şi Câinele-Şef s-a jucat un pic cu Iuţilă, rostogolindu-l pe fratele meu şi lăsându-se muşcat uşor de gât înainte să plece brusc de lângă el.

Aşa menţinea ordinea Câinele-Şef, ţinându-ne pe toţi la locurile noastre, dar fără să profite de poziţia lui pentru a fura mâncarea pe care ne-o ofereau oamenii. Am avut o haită fericită până în ziua în care a venit Spike.

După aceea, nimic nu a mai fost la fel.

CAPITOLUL 4

Mi s-a părut că viaţa mea s-a schimbat tocmai când începusem s-o înţeleg. Când alergam cu mama, am învăţat să mă tem de oameni, să caut de mâncare prin gunoaie, să-i fac pe plac lui Iuţilă, ca să fie în ceea ce, pentru el, erau toanele bune. Apoi au venit oamenii, ne-au dus la Curte şi totul s-a schimbat.

În Curte, m-am adaptat repede la viaţa din haită, am învăţat să-i iubesc pe Doamna, pe Carlos şi pe Bobby şi, chiar atunci când joaca mea cu Coco începea să aibă un caracter diferit, mai complex, am fost duşi în vizită la doamna drăguţă din camera răcoroasă şi impulsul pe care îl simţisem a dispărut. Încă-mi petreceam aproape toată ziua muşcând-o uşor pe Coco şi lăsându-mă muşcat de ea, dar fără a mai simţi impulsurile ciudate de dinainte.

Între cele două lumi – cea de afară şi Curtea – stătea poarta pe care mama a deschis-o. M-am gândit la noaptea evadării ei de atât de multe ori că, practic, puteam să mă văd mişcând cu gura mânerul de metal. Mama mi-a arătat calea spre libertate, însă eu nu voiam s-o urmez, eram altfel decât ea. Eu iubeam Curtea. Voiam să îi aparţin Doamnei. Numele meu era Toby.

Oricum, mama era atât de antisocială, încât nimeni n-a părut să observe că a plecat. Doamna nici măcar nu i-a dat mamei un nume. Iuţilă şi Sora au adulmecat din când în când groapa unde a stat mama, cea din spatele traverselor, dar alt semn că le-ar fi păsat de plecarea ei n-au mai arătat. Viaţa a continuat la fel ca înainte.

Apoi, când statutul fiecăruia din haită s-a stabilit, cu mine hrănindu-mă la troaca adulţilor, cu Carlos dându-ne oase pe furiş şi cu Doamna oferindu-ne mâncare şi pupici, a venit un câine nou.

Numele lui era Spike.

Am auzit portierele camionului lui Bobby trântindu-se, aşa că am

lătrat toţi, chiar dacă era atât de cald în acea zi, încât unii dintre noi, care stăteau întinşi la umbră, nici măcar nu s-au sinchisit să se ridice. Poarta s-a deschis şi Bobby a intrat, ghidând cu prăjina un mascul mare şi musculos.

Noul câine nu s-a clintit din loc, deşi cu siguranţă era ceva intimidant să vezi o haită întreagă venind spre tine. El era negru şi solid ca Rottie şi înalt cât Câinele-Şef. Îi lipsea o mare parte din coadă, dar nu dădea din micul ciot rămas şi stătea cu greutatea echilibrată pe toate cele patru picioare. Scotea un mârâit încet.

— Uşurel, Spike. Stai liniştit, l-a instruit Bobby.

Din felul în care Bobby a spus „Spike", am ştiut că era numele lui. Am hotărât să-i las pe toţi să-l inspecteze pe rând înainte să fac şi eu ceva.

De obicei, Câinele-Şef rămânea în urmă, dar atunci a ieşit din zona umbroasă şi a înaintat ca să-l întâmpine pe noul sosit. Bobby a dat jos laţul de pe gâtul lui Spike.

— Acum, uşurel, a spus Bobby.

Neliniştea lui Bobby a fost simţită de haită şi blana mi s-a zbârlit pe spate, chiar dacă n-am înţeles de ce. Câinele-Şef şi Spike s-au examinat băţoşi unul pe altul, fără să se retragă niciunul, cu haita încercuindu-i îndeaproape. Faţa lui Spike era acoperită de cicatrice – gropiţe în formă de lacrimă şi umflături gri-închis ieşeau în evidenţă pe blana neagră.

Ceva legat de felul în care Spike părea să ne domine, chiar şi când ne strângeam toţi în jurul lui, m-a speriat. Spike i-a permis Câinelui-Şef să-şi pună capul pe spatele lui, chiar dacă nu s-a aplecat şi nu şi-a coborât burta până la pământ. În schimb, Spike a mers până la gard, l-a adulmecat cu grijă, apoi şi-a ridicat piciorul. Masculii s-au aliniat imediat după Câinele-Şef, ca să facă acelaşi lucru în acelaşi loc.

Apoi, faţa Doamnei a apărut deasupra porţii, iar teama mea a scăzut în intensitate. Câţiva dintre noi au spart cercul şi au alergat spre ea, punându-şi picioarele pe gard, ca ea să ajungă să-i mângâie.

— Vezi? O să fie bine, a afirmat Doamna.

— Doamnă, un câine ca el a fost crescut ca să lupte. Nu e la fel ca restul, doamnă.

— Să fii un câine cuminte, Spike! i-a strigat Doamna. M-am uitat cu invidie în direcţia noului câine, dar reacţia lui la pronunţarea propriului nume a fost să privească în gol, de parcă nu se întâmplase nimic.

Toby, asta aş fi vrut să spună ea. „*Toby, eşti un câine bun.*" În schimb, a spus:

— Bobby, nu există câini răi, doar oameni răi. Ei au nevoie doar de iubire.

— Doamnă, uneori au sufletul distrus. Şi nimic nu-i mai poate ajuta.

Mâna Doamnei s-a întins fără ca ea să-şi dea seama şi a scărpinat-o pe Coco după urechi. Eu mi-am vârât nasul cu frenezie sub degetele Doamnei, dar nici măcar nu mi-a dat atenţie.

Mai târziu, Coco a stat în faţa mea cu un os din cauciuc, rozându-l cu sârguinţă. Am ignorat-o, încă rănit pentru că eu, preferatul Doamnei, am fost tratat cu atât dispreţ. Coco s-a rostogolit pe spate şi s-a jucat cu osul, ridicându-l cu gura şi lăsându-l să cadă, după care îl ţinu relaxat, fiindcă ştiam că puteam să-l iau, aşa că am sărit. Dar Coco s-a rostogolit mai departe de mine, apoi am urmărit-o prin Curte, furios că a înţeles jocul pe dos.

Am fost atât de preocupat să iau osul acela stupid de la Coco – pentru că eu trebuia să-l am, nu ea – că nici n-am văzut cum a început; doar am observat că lupta care ştiam cu toţii că avea să vină într-o zi deja începuse.

În mod normal, o luptă cu Câinele-Şef se termina repede, câinele cu statutul inferior acceptându-şi pedeapsa pentru că a contestat ordinea. Totuşi, această bătălie oribilă, zgomotoasă, sălbatică şi brutală părea să dureze la nesfârşit.

Cei doi câini s-au lovit cu picioarele din faţă ridicate, fiecare luptând să obţină poziţia mai înaltă, iar dinţii lor dezveliţi

străluceau la lumina soarelui. Urletele scoase au fost cele mai îngrozitoare sunete pe care le-am auzit vreodată.

Câinele-Şef a încercat obişnuita lui strângere de ceafă, de unde-şi putea controla oponentul fără să-l rănească grav, dar Spike s-a zbătut până l-a muşcat pe Câinele-Şef de bot. Chiar dacă l-a costat pe Spike o muşcătură groaznică sub ureche, acum avea avantajul asupra Câinelui-Şef, forţându-l să-şi plece capul tot mai mult.

Haita n-a putut interveni cu mai mult decât câteva mârâieli timide, iar poarta s-a deschis şi a intrat Bobby în grabă, trăgând un furtun lung în urma lui. Un jet de apă a lovit ambii câini.

— Hei! Terminaţi! Hei! a strigat el.

Câinele-Şef s-a înmuiat, respectând autoritatea lui Bobby, dar Spike a rămas ferm pe poziţii, ignorându-l pe bărbat.

— Spike! a strigat Bobby.

Apoi şi-a împins duza înainte şi l-a lovit pe Spike drept în faţă, împroşcând cu sânge în aer. În cele din urmă, Spike s-a retras, scuturându-şi capul de stropi şi aruncându-i lui Bobby priviri îngrozitoare. Bărbatul s-a retras, cu furtunul în mână.

— Ce s-a-ntâmplat? A fost cel nou? *Luptătorul?* a strigat Carlos intrând în Curte.

— Da. Câinele ăsta e o problemă, i-a răspuns Bobby.

Doamna s-a alăturat bărbaţilor şi, după ce s-au sfătuit multă vreme, l-au chemat pe Câinele-Şef şi i-au uns rănile cu o substanţă cu miros înţepător, pe care am asociat-o imediat cu doamna drăguţă din camera răcoroasă. Când Carlos a tamponat ceva pe muşcăturile mici de pe faţa lui, Câinele-Şef s-a zvârcolit şi a gâfâit, cu urechile date pe spate.

N-aş fi crezut că Spike va permite să fie supus aceluiaşi tratament, dar a stat fără să protesteze când s-au ocupat de muşcătura de sub urechea lui. Cumva, părea obişnuit cu asta, acceptând mirosul ciudat ca pe ceva la ordinea zilei.

Următoarele zile au fost agonizante. Niciunul dintre noi nu-şi mai cunoştea locul în haită.

Spike era liderul incontestabil, un mesaj pe care l-a întărit provocându-ne pe fiecare la o luptă corp la corp în Curte. Şi Câinele-Şef a făcut asta, dar nu aşa – pentru Spike, cea mai mică încălcare a regulilor era un motiv de a ne disciplina şi majoritatea pedepselor constau într-o muşcătură rapidă şi dureroasă. Când joaca devenea prea zgomotoasă şi încălca prea mult zona Câinelui-Şef, emitea un avertisment sub forma unei priviri sau poate a unui mârâit. Spike îşi petrecea ziua patrulând şi ne ataca fără motiv – avea o energie negativă în el, ceva ciudat şi rău.

Când masculii se luptau pentru poziţii noi în haită, Spike îşi făcea mereu apariţia şi se implica, aparent incapabil să se abţină. Intervenţia lui era inutilă şi provoca atât de multă tensiune, încât între noi au izbucnit încăierări minore din motive legate de chestiuni stabilite de mult, cum ar fi ordinea la masă ori obţinerea dreptului de a ne odihni în cel mai răcoros loc din Curte.

Când eu şi Coco jucam jocul nostru în care eu aveam osul de cauciuc, iar ea încerca să-l fure, Spike venea până la noi, mârâind, şi mă forţa să arunc premiul la picioarele lui. Uneori lua osul cu el, oprindu-ne jocul până găsea alt obiect interesant, iar alteori îl adulmeca dispreţuitor şi îl lăsa pe pământ.

Atunci când Carlos aducea sacul cu oase, Spike nici nu se deranja să alerge să vadă dacă îi dădea şi lui unul. Aştepta până când nu mai erau oameni în curte, apoi lua, pur şi simplu, tot ce voia. Spike lăsa în pace anumiţi câini, cum ar fi Rottie, Câinele-Şef şi – surprinzător – pe Iuţilă, dar, de câte ori eram destul de norocos să-mi vâr dinţii într-una dintre delicatesele lui Carlos, trebuia să mă resemnez cu faptul că Spike avea să mi le ia în scurt timp.

Asta era noua ordine. Puteam avea probleme cu înţelegerea noilor reguli, dar ştiam cine le făcea şi le acceptam cu toţii, de aceea am fost atât de surprins când Iuţilă l-a înfruntat pe Spike.

S-a întâmplat, bineînţeles, din cauza Surorii. Din întâmplare, noi, cei trei fraţi – Iuţilă, Sora şi eu –, stăteam singuri în colţ, urmărind un gândac venit pe sub gard. A mă găsi într-o atmosferă atât de

plăcută, alături de vechea mea familie, era foarte relaxant, mai ales după ultimele zile stresante, încât m-am prefăcut că n-am mai văzut niciodată ceva mai fascinant decât o insectă mică şi neagră, care se comporta de parcă ne-ar fi provocat pe toţi trei la luptă.

Fiind preocupaţi de altceva, nu l-am observat pe Spike până când s-a repezit la noi, iar atacul lui rapid şi silenţios la şoldurile Surorii noastre a făcut-o să scheaune imediat speriată.

Eu m-am lăsat la pământ – nu făcusem nimic rău! –, dar Iuţilă n-a mai suportat şi a sărit la Spike, cu dinţii strălucindu-i. Sora s-a îndepărtat repede, însă eu, mânat de o furie pe care n-o mai simţisem până atunci, m-am alăturat fratelui în luptă.

Am încercat să sar şi să-l prind pe Spike de spate, dar el s-a întors şi m-a lovit iar, în timp ce eu am dat înapoi, poticnindu-mă. Fălcile lui mi-au prins unul dintre picioare şi am schelălăit.

Iuţilă s-a trezit repede ţintuit la pământ, dar eu n-am fost atent – durerea din picior era îngrozitoare –, aşa că am plecat şchiopătând. Coco era alături de mine şi-mi lingea rana, speriată, dar am ignorat-o, mergând drept spre poartă.

Exact aşa cum bănuiam, Bobby a deschis poarta şi a intrat în Curte, cu furtunul în mână. Lupta se sfârşise; Iuţilă a abandonat şi Sora s-a ascuns în spatele traverselor de cale ferată. Aşa că piciorul meu i-a atras atenţia.

Bobby a îngenuncheat.

— Eşti un câine bun, Toby. Bine, băiete, mi-a spus el.

Am dat un pic din coadă şi, când mi-a atins laba, provocându-mi o durere mistuitoare până la umăr, l-am lins pe faţă, ca să-l fac să înţeleagă că nimic din ce s-a întâmplat nu fusese din cauza mea.

Doamna a mers cu noi ca s-o vedem pe doamna drăguţă din camera răcoroasă. Bobby m-a ţinut culcat în timp ce ea m-a înţepat cu acelaşi ac care mirosea a chimicale, pe care l-a mai folosit pe mine, apoi durerea din picior nu m-a mai deranjat. Am zăcut somnoros pe masă în timp ce doamna m-a tras de picior şi i-am ascultat discuţia cu Doamna mea. Îi puteam simţi îngrijorarea şi

prudenţa, dar nu-mi păsa atât timp cât stăpâna mea îmi mângâia blana, iar Bobby se apleca peste mine, ca să mă ţină nemişcat. Nu mi-am ridicat capul nici măcar când doamna drăguţă i-a spus Doamnei mele „leziunile sunt permanente". Voiam doar să stau întins pe masă pentru totdeauna, sau măcar până la cină.

Când m-am întors la Curte, purtam iarăşi conul acela stupid, iar ceva tare şi umflat îmi învelea piciorul rănit. Voiam să rup umflătura aceea cu dinţii, dar gulerul acela nu numai că arăta ridicol, dar mă şi împiedica să ajung la picior. Puteam să merg doar cu trei picioare, ceea ce lui Spike i s-a părut amuzant, pentru că a venit la mine şi m-a răsturnat cu pieptul. *„Bine, Spike, fă ce vrei; eşti cel mai urât câine pe care l-am văzut vreodată.*"

Piciorul mă durea tot timpul, îmi era mereu somn şi, de obicei, Coco venea şi îşi punea capul pe mine când dormeam. De două ori pe zi, Bobby îmi dădea de mâncare, iar eu mă prefăceam că nu observam că era ceva amar în carne, chiar dacă, uneori, în loc să înghit chestia aia, aşteptam un pic şi o scuipam: era o chestie mică şi albă, de mărimea unui bob de mazăre.

Încă purtam gulerul stupid când au venit toţi oamenii aceia. Am auzit câteva uşi trântindu-se, aşa că am început obişnuitul cor de lătrături, deşi mulţi dintre noi am amuţit atunci când am auzit-o pe Doamna ţipând.

— Nu! Nu! Nu-mi puteţi lua câinii!

Durerea din vocea ei era incredibilă, iar eu şi Coco ne-am ghemuit unul în altul de frică. Ce se întâmpla?!

Poarta s-a deschis şi câţiva bărbaţi au intrat cu precauţie în Curte, purtând prăjinile bine cunoscute cu ei. Câţiva ţineau cutii de tablă şi păreau pregătiţi de atac.

Ei bine, orice era jocul acesta, cei mai mulţi dintre noi erau dornici să ia parte la el. Coco a fost prima care s-a apropiat de ei şi a fost prinsă şi trasă pe poartă. Majoritatea celor rămaşi în haită i-au urmat, aliniindu-se de bunăvoie, deşi câţiva au rămas în urmă – Sora, Iuţilă, Spike, Câinele-Şef şi eu, pentru că nu m-am simţit în

stare să merg şchiopătând până la ei. Dacă voiau să se joace, mai bine se jucau cu Spike.

Sora a început să alerge în jurul Curţii, de parcă ar fi aşteptat să se facă o gaură în pământ, care s-o înghită cu totul. Iuţilă a mers cu ea la început, apoi s-a oprit disperat, urmărind-o cu privirea. Doi bărbaţi s-au apropiat de ea şi au capturat-o cu o frânghie. Iuţilă i-a lăsat să-l ia imediat, ca să meargă cu ea, iar Câinele-Şef a înaintat cu demnitate când l-au chemat.

Cu toate astea, Spike s-a luptat cu laţul, mârâind sălbatic şi sărind la oameni. Aceştia au ţipat, iar unul dintre ei a aruncat pe faţa lui Spike un şuvoi de lichid din cutia de tablă, iar mirosul îngrozitor mi-a iritat nasul tocmai din cealaltă parte a Curţii. Spike nu s-a mai luptat şi a căzut la pământ, cu labele peste bot. L-au târât şi, după aceea, au venit să mă ia.

— Ce căţeluş drăguţ! Te-ai rănit la picior, băiete? m-a întrebat unul dintre bărbaţi. Eu am dat un pic din coadă şi mi-am înclinat un pic capul, ca să-i fie mai uşor să-mi strecoare laţul peste cap, ceea ce i-a luat o vreme din cauza gulerului meu stupid din plastic.

După ce am trecut de gard, am fost supărat când am văzut-o pe Doamna plângând şi zbătându-se între Carlos şi Bobby. Tristeţea ei m-a copleşit şi m-am smucit în laţ, vrând să merg s-o consolez.

Unul dintre bărbaţi a încercat să-i înmâneze Doamnei o hârtie, dar ea a aruncat-o imediat.

— De ce ne faceţi asta? Nu facem rău nimănui! a strigat Bobby cu o furie înspăimântătoare.

— Prea multe animale. Condiţii proaste, a răspuns bărbatul cu hârtia.

Şi pe el se citea furia şi am observat că hainele lui erau negre, iar pe piept avea un obiect metalic strălucitor.

— Îmi iubesc câinii, scânci Doamna. Vă rog, nu mi-i luaţi!

Nu era furioasă, ci tristă şi speriată.

— E inuman, i-a răspuns bărbatul.

Eram intrigat. Am fost foarte dezorientat când am văzut toţi

câinii din haită în afara Curţii, conduşi unul câte unul la cuştile din camioane. Cei mai mulţi dintre noi aveau urechile lăsate pe spate şi cozile în jos, în semn de supunere. Eu eram lângă Rottie, al cărui lătrat încet şi grav crea o atmosferă sumbră.

N-am înţeles prea mult din ce se întâmpla nici când am ajuns la destinaţie, unde mirosea ca în camera răcoroasă, dar era cald şi plin de câini gălăgioşi şi speriaţi. I-am urmat de bunăvoie şi am fost cumva dezamăgit când m-am trezit băgat într-o cuşcă împreună cu Iuţilă şi Câinele-Şef – aş fi preferat-o pe Coco sau măcar pe Sora, chiar dacă masculii ceilalţi erau la fel de speriaţi ca şi mine şi mă priveau fără ostilitate.

Marea de lătrături mă copleşea, dar am auzit mârâitul inconfundabil al lui Spike în plin atac, urmat de scheunatul ascuţit de durere al unui câine ghinionist. Bărbaţii au ţipat, iar după câteva minute, Spike a fost condus pe lângă noi la capătul unei prăjini, dispărând pe hol.

Un bărbat s-a oprit în faţa cuştii noastre.

— Ce s-a-ntâmplat aici? a întrebat el.

Cel care tocmai îl scosese de acolo pe Spike s-a oprit şi m-a privit fără interes.

— Nu ştiu.

La primul bărbat am simţit o grijă combinată cu tristeţe, dar al doilea nu transmitea decât dezinteres. Primul bărbat a deschis uşa şi mi-a examinat piciorul cu blândeţe, împingându-l puţin pe Iuţilă de lângă mine.

— Ăsta e distrus, a exclamat el.

Am încercat să-i transmit că eram un câine mult mai bun fără gulerul acela stupid.

— Nu poate fi adoptat, a spus primul bărbat.

— Avem prea mulţi câini, a completat al doilea.

Primul bărbat a întins mâna şi mi-a dat urechile pe spate cu o mângâiere. Deşi m-am simţit neloial faţă de Doamna, i-am lins mâna. Avea impregnat mirosul altor câini.

— Bine, a spus primul bărbat.

Al doilea bărbat şi-a întins mâinile şi m-a ajutat să sar pe podea. Mi-a pus laţul şi m-a condus într-o cameră mică şi caldă. Spike era acolo, într-o cuşcă, în timp ce doi câini pe care nu i-am mai întâlnit niciodată se plimbau liberi, ocolindu-i cuşca.

— Aici. Stai!

Primul bărbat era la uşă. S-a aplecat şi mi-a desfăcut gulerul, iar aerul care a ajuns la faţa mea a fost ca un sărut.

— Nu le plac chestiile astea, să ştii.

— În fine, a spus celălalt bărbat.

Au închis uşa după ei. Unul dintre câinii noi era o femelă foarte bătrână, care mi-a adulmecat nasul fără prea mult interes. Spike lătra, speriindu-l pe celălalt câine, un mascul mai tânăr.

Am alunecat şi m-am întins pe podea, gemând. Un şuierat zgomotos mi-a umplut urechile şi tânărul mascul a început să scheaune.

Brusc, Spike s-a răsturnat zgomotos pe podea, cu limba scoasă. L-am privit curios, întrebându-mă ce punea la cale. Femela cea bătrână a căzut atât de aproape de cuşca lui Spike, încât m-am şi mirat că o lăsase. Tânărul mascul scheuna, dar eu l-am privit cu indiferenţă, după care am închis ochii. M-am simţit cuprins de o oboseală la fel de grea precum cea pe care o simţeam când eram un căţeluş şi fraţii mei se întindeau peste mine, zdrobindu-mă. La asta mă gândeam când am început să mă cufund într-un somn greu şi liniştit – la vremea când eram doar un căţeluş. Apoi m-am gândit la cum alergam sălbatic alături de mama, la mângâierile Doamnei, la Coco şi la Curte.

Fără să vreau, tristeţea pe care am simţit-o la Doamna mă cuprinsese şi pe mine şi am vrut să fug la ea, să-i ling palmele şi s-o fac fericită din nou. Dintre toate lucrurile pe care le-am făcut, cel mai important mi s-a părut că am făcut-o pe Doamna să râdă.

M-am gândit că a fost singurul lucru care mi-a dat un scop în viaţă.

CAPITOLUL 5

Dintr-odată, totul a devenit şi ciudat, şi cunoscut.

Mi-am amintit clar camera călduroasă, pe Spike clocotind de furie şi apoi căzând brusc într-un somn atât de adânc, de parcă ar fi deschis o poartă cu gura lui şi ar fi fugit de tot ce cunoscuse până atunci. Mi-am amintit cum am devenit şi eu somnoros, apoi cum am avut senzaţia că a trecut mult timp, ca un pui de somn de după-amiază care se întinde până la sfârşitul zilei şi, deodată, vine vremea pentru masa de seară. Dar acest pui de somn m-a dus nu numai într-un timp nou, ci şi într-un loc nou.

Îmi erau cunoscute căldura şi prezenţa agitată a căţeluşilor de fiecare parte a mea. Cunoscute îmi erau şi căţărarea cu îmbrânceli pentru un rând la masă şi laptele bogat şi dătător de viaţă, care era răsplata pentru toată împingerea şi căţărarea. Cumva, eram din nou un căţeluş, slab şi neajutorat, înapoi în vizuină.

Dar, când m-am uitat prima dată ca prin ceaţă la mama mea, mi-am dat seama că nu mai era aceeaşi. Avea o blană mai deschisă la culoare şi era mai mare decât… ei bine, decât prima mamă. Fraţii şi surorile mele – erau şapte! – aveau aceeaşi blană de culoare deschisă şi, când mi-am examinat picioarele din faţă, mi-am dat seama că erau la fel ca ale celorlalţi căţeluşi.

Şi nu numai că picioarele mele nu mai erau maro-închis – erau şi de o mărime potrivită cu restul corpului.

Am auzit multe lătrături şi am mirosit mulţi câini în apropiere, dar nu eram în Curte. Când m-am aventurat mai departe de vizuină, suprafaţa de sub lăbuţele mele era aspră şi tare, iar un gard de sârmă mi-a oprit brusc explorarea după vreo şase metri. Era o cuşcă cu un acoperiş de sârmă şi o podea de ciment.

Toate aceste lucruri m-au obosit şi m-am întors poticnindu-mă la

vizuină, m-am urcat pe o grămadă de fraţi şi m-am prăbuşit.

Eram din nou un căţeluş şi de-abia puteam să merg. Aveam o familie nouă, o mamă nouă şi o casă nouă. Cu toţii aveam blana deschisă la culoare, fără pete, şi ochii negri. Noua mea mamă avea mult mai mult lapte decât prima.

Bărbatul care ne avea în grijă îi dădea mamei hrană, iar ea o mânca foarte repede, după care se întorcea la noi, la vizuină, ca să ne încălzească. Dar ce se întâmplase cu Curtea, Doamna, Iuţilă şi Coco? Îmi puteam aminti viaţa mea foarte clar, dar totul era diferit, de parcă aş fi început din nou. Oare era posibil aşa ceva?

Mi-am amintit lătratul furios al lui Spike şi cum, atunci când am adormit în acea cameră caldă, m-a cuprins o preocupare inexplicabilă, ceva despre un scop. Nu părea ceva firesc pentru un câine, dar m-am trezit după un vis urât, gândindu-mă la acea chestiune destul de des. De ce eram din nou un căţeluş? De ce nutream un sentiment sâcâitor că trebuia să fac ceva în existenţa mea de câine?

Ţarcul nostru nu oferea prea multe privirii şi, în afară de ceilalţi căţeluşi, nu aveam nimic interesant de mestecat, dar, când am crescut cu toţii puţin şi am devenit mai conştienţi de ceea ce ne înconjura, am descoperit că mai erau şi alţii ca noi într-un coteţ din dreapta: erau nişte băieţei micuţi şi energici, cu pete negre şi tendinţă spre năpârlire. De partea cealaltă era o singură femelă, cu burta mare şi mameloanele umflate. Blana ei foarte scurtă era albă cu pete negre. Nu se mişca prea mult şi nu manifesta vreun interes faţă de noi. Cam treizeci de centimetri separau cele două cuşti, aşa că puteam doar să mirosim căţeluşii de lângă noi, deşi tare ne-ar fi plăcut să ne jucăm cu ei.

Chiar înaintea noastră era o fâşie lungă de gazon care ne chema cu mirosuri dulci de pământ umed şi iarbă abundentă şi verde, dar uşa încuiată a cuştii ne oprea să ajungem acolo. Zona ierboasă şi cuştile de câini erau înconjurate de un gard de lemn.

Bărbatul nu era ca Bobby sau Carlos. Când intra în zona coteţelor

ca să dea de mâncare la câini, nu vorbea prea mult cu niciunul dintre noi, iar indiferenţa paşnică era foarte diferită de bunătatea oamenilor care aveau grijă de câinii din Curte. Când căţeluşii din coteţul de lângă noi s-au grăbit să-l întâmpine, i-a împins mai departe de castronul cu hrană cu un mormăit, lăsând-o doar pe mamă să aibă acces la mâncare. Nu reuşeam să ne sincronizăm în atacul nostru şi, de obicei, nu apucam să ne rostogolim până la uşa cuştii înainte ca el să plece deja, iar mama noastră ne anunţa că nu împărţea masa cu noi.

Uneori, bărbatul vorbea când mergea de la o cuşcă la alta, dar nu cu noi. Vorbea încet, concentrându-se la o foaie de hârtie din mâinile lui.

— Yorkshire Terrieri, cam de o săptămână, a spus el odată uitându-se la câinii din cuşca din dreapta.

S-a oprit în faţa ţarcului nostru şi s-a uitat înăuntru.

— Golden Retrieveri, probabil de trei săptămâni, şi am şi o Dalmaţiană gata să fete oricând.

Am hotărât că timpul petrecut în Curte m-a pregătit să domin căţeluşii din familia mea şi m-am enervat teribil că ei nu erau de aceeaşi părere. Făceam manevre ca să prind unul, aşa cum Câinele-Şef l-a prins pe Rottie, apoi doi sau trei dintre fraţi săreau pe mine, fără să înţeleagă deloc sensul acţiunii. În timp ce mă luptam cu ei, eram foarte atent, de parcă totul ar fi fost un fel de joc. Când am încercat să mârâi ameninţător, a sunat ridicol de drăgălaş, iar fraţii şi surorile mele mi-au răspuns mârâind şi ei bucuroşi.

Într-o zi, căţeaua pătată de lângă noi ne-a atras atenţia – gâfâia şi umbla nervoasă – şi ne-am ţinut instinctiv aproape de mama, care o privea atentă pe vecina noastră. Căţeaua pătată a rupt o pătură cu dinţii şi s-a învârtit de câteva ori înainte să se întindă gâfâind. După câteva clipe, am fost şocat să văd un nou căţel întins lângă ea, învelit cu o peliculă ce părea alunecoasă, un fel de sac pe care mama lui l-a lins imediat. Limba ei a împins căţeluşul şi, după un minut, el s-a târât ameţit spre mameloanele mamei lui, ceea ce mi-a amintit că

îmi era foame.

Mama noastră a gemut şi ne-a lăsat să ne hrănim o vreme, înainte să se ridice brusc şi să plece cu unul dintre fraţii mei atârnând de ea. Cel mic a căzut imediat şi am sărit pe el ca să-i dau o lecţie, ceea ce a durat multă vreme.

Când m-am uitat din nou la căţeaua pătată, am văzut că lângă ea apăruseră încă şase căţeluşi. Erau înalţi şi slabi, dar mamei lor nu-i păsa. I-a lins, trăgându-i lângă ea, apoi s-a întins liniştită în timp ce ei s-au hrănit.

Bărbatul a venit şi a intrat în cuşca în care dormeau nou-născuţii, privindu-i puţin înainte de a se întoarce şi a ieşi. Apoi a deschis uşa căţeluşilor blănoşi din coteţul din dreapta noastră şi le-a dat drumul în zona cu iarbă!

— Nu, tu nu, i-a spus el mamei, blocându-i calea când a încercat să-i urmeze.

A închis-o şi a pus apoi jos castroane cu mâncare, iar căţeii s-au urcat în ele şi au lins mâncarea unii de pe alţii – idioţii ăştia n-ar fi rezistat o zi în Curte. Mama lor a rămas în cuşcă şi a scheunat până când puii au terminat de mâncat, apoi bărbatul a lăsat-o să se alăture lor.

Căţeluşii blănoşi au venit la uşa cuştii noastre ca să ne adulmece, în sfârşit, ajungând nas în nas cu noi după ce am fost vecini ultimele săptămâni. Am lins mâzga de pe feţele lor în timp ce unul dintre fraţii mei îmi stătea pe cap.

Bărbatul a lăsat căţeluşii să alerge liberi şi a ieşit pe o poartă din gardul de lemn care era exact ca aceea pe care Carlos şi Bobby o foloseau întotdeauna ca să intre în Curte. Am privit cu invidie cum căţeluşii cutreierau peticul de iarbă, adulmecând în semn de salut ceilalţi câini închişi şi jucându-se unul cu celălalt. Eram sătul să tot stau în ţarc şi voiam să ies şi să explorez. Oricare era scopul meu în noua mea viaţă, nu simţeam că era acesta.

După câteva ore, bărbatul s-a întors, aducând alt câine care arăta exact ca mama căţeilor blănoşi care alergau liberi, doar că era

mascul. Bărbatul a băgat-o pe mamă înapoi în ţarcul ei şi a lăsat masculul cu ea înainte de a închide poarta, încuindu-i împreună. Masculul părea destul de bucuros s-o vadă pe mamă, dar aceasta a mârâit când i-a sărit în spate.

Bărbatul a lăsat poarta deschisă în urma lui, iar eu am fost surprins de dorul care m-a cuprins când m-am uitat la bucăţica din lumea de afară, care se oferea vederii mele. Dacă aş fi alergat vreodată liber prin iarbă, ştiam că m-aş fi îndreptat direct spre poartă, dar, fireşte, căţeluşii care aveau atunci această posibilitate nu au profitat de ea; erau prea ocupaţi să se ia la trântă unii cu alţii.

Mama şi-a ridicat labele pe uşa cuştii şi a scheunat încet în timp ce bărbatul i-a adunat metodic căţeluşii şi i-a scos pe poartă. În scurt timp, au dispărut cu toţii. Căţeaua-mamă a umblat dintr-o parte în alta a cuştii, gâfâind, în timp ce masculul care îi ţinea companie o privea în tăcere. Îi simţeam suferinţa şi mă neliniştea. Când a venit noaptea, căţeaua-mamă l-a lăsat pe mascul să se întindă lângă ea – cumva, păreau să se cunoască.

Masculul a stat acolo doar câteva zile, după care a fost luat şi el.

Apoi a venit rândul nostru să fim lăsaţi afară. Ne-am rostogolit bucuroşi, plescăind mâncarea pe care ne-a dat-o bărbatul. Mi-am mâncat porţia şi i-am privit pe fraţii şi pe surorile mele extaziaţi, de parcă nu ar mai fi văzut ceva mai interesant decât o grămadă de castroane cu mâncare pentru câini.

Totul era minunat de umed şi de bogat, nu ca pământul uscat şi prăfuit din curte. Briza era răcoroasă şi purta cu ea mirosul sublim al unei ape mari, poate un lac, după care tânjeam cu toţii.

Adulmecam iarba suculentă când bărbatul s-a întors ca s-o elibereze pe mama noastră. Fraţii mei au sărit la ea, dar eu nu am făcut asta, pentru că îmi atrăsese atenţia un vierme mort. Bărbatul a plecat şi atunci am început să mă gândesc la poartă.

Era ceva în neregulă cu acest om. Nu mă numea Toby. Nici măcar nu vorbea cu noi. M-am gândit la prima mea mamă – ultima dată când am văzut-o, a evadat din Curte pentru că nu putea trăi cu

oamenii, nici măcar cu cineva la fel de iubitor ca Doamna. Dar bărbatul acesta nu ne iubea deloc.

Am început să fixez poarta cu privirea.

Lângă ea se afla o masă din lemn. Dacă mă urcam pe un scăunel, puteam să ajung pe masă şi, de acolo, puteam să mă întind şi să-mi pun gura pe mânerul de metal care, în loc să fie rotund, era o fâşie de metal, un soi de clanţă.

Dinţii mei mici nu mi-au fost de mare ajutor să apuc acel lucru, dar am făcut tot ce am putut ca să-l învârt aşa cum a făcut mama în noaptea în care a fugit din Curte. În scurt timp, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut la pământ, iar poarta rămase încuiată. Am stat şi am lătrat frustrat la ea, iar glasul meu suna ca un scheunat încet. Fraţii şi surorile mele au alergat ca să sară pe mine ca de obicei, dar m-am îndepărtat nervos de ei. Nu aveam chef de joacă!

Am încercat din nou. De data asta, mi-am pus labele din faţă pe clanţă, ca să nu mai cad la pământ, iar ea s-a lăsat sub greutatea mea. Am aterizat gemând pe trotuar.

Spre mirarea mea, poarta era întredeschisă. Mi-am băgat nasul în crăpătură, am împins şi s-a deschis mai larg. Eram liber!

Am fugit nerăbdător în spaţiul vast, împiedicându-mă în picioruţele scurte. O cărare de pământ se întindea chiar în faţa mea, cu două brazde săpate în solul nisipos. Am ştiut instinctiv că era calea pe care trebuia s-o urmez.

După ce am fugit vreun metru, am simţit ceva ciudat şi m-am oprit. M-am întors şi m-am uitat înapoi la noua mea mamă, care stătea chiar în poarta deschisă, privindu-mă. Mi-am amintit-o pe mama din Curte, privindu-mă înainte de a se întoarce în lume. Mi-am dat seama că noua mea mamă nu avea să mi se alăture. Ea rămânea cu familia. Eram pe cont propriu.

Totuşi, nu am ezitat niciun moment. Ştiam din experienţă că existau curţi mai bune decât aceea, cu oameni iubitori care m-ar fi mângâiat. Ştiam şi că vremea suptului la mama mea era pe sfârşite. Asta este firea lucrurilor, fiecare pui se desparte de mama lui la un

moment dat.

Dar, cel mai important, ştiam că aveam în faţă o ocazie irezistibilă, o lume nouă care trebuia explorată cu picioarele mele lungi, chiar dacă erau, cumva, stângace.

Cărarea ducea spre un drum pe care m-am decis să-l urmez, chiar şi pentru singurul motiv că era străbătut de vântul care-mi aducea mirosuri noi şi minunate. Spre deosebire de Curte, care a fost întotdeauna uscată, am simţit mirosul frunzelor umede şi putrezite, al copacilor şi al bălţii. Am înaintat ţopăind, cu lumina soarelui în faţă, fericit că eram liber, în drum spre o aventură.

Am auzit camionul venind cu mult timp înainte de a-l vedea, dar am fost atât de ocupat să prind o uimitoare insectă înaripată, încât nu m-am uitat la el până când nu i-am auzit portierele trântindu-se. Un bărbat cu pielea ridată şi bronzată şi cu hainele murdărite cu noroi a îngenuncheat cu mâinile întinse.

— Bună, micuţule! m-a strigat el.

L-am privit nesigur.

— Te-ai rătăcit, amice? Te-ai rătăcit?

Dând din coadă, am hotărât că trebuia să fie un om bun. Am mers până la el şi m-a ridicat deasupra capului, ceea ce nu mi-a plăcut prea mult.

— Eşti un băieţel tare drăguţ. Arăţi ca un Retriever de rasă pură, de unde-ai venit, amice?

Felul în care mi-a vorbit mi-a amintit de prima dată când Doamna m-a numit Toby. Am înţeles imediat ce se întâmpla – aşa cum bărbaţii mi-au scos prima familie din canalul de scurgere, aşa şi bărbatul acela m-a luat din iarbă, iar acum viaţa mea avea să fie aşa cum ar fi hotărât el să fie.

„Da, am hotărât eu. *Numele meu poate fi Amice*." Am fost încântat când m-a aşezat în partea din faţă a camionului, chiar lângă el. Bancheta din faţă!

Bărbatul mirosea a fum şi a ceva care-mi irita ochii şi îmi amintea de Carlos şi Bobby când stăteau la o masă lângă Curte şi vorbeau

trecând o sticlă de la unul la altul. A râs când am încercat să mă caţăr ca să-i ling faţa şi a continuat să chicotească atunci când m-am zvârcolit prin locurile strâmte ale camionului, inspirând mirosuri bogate şi ciudate.

Ne-am hurducat o vreme, apoi bărbatul a oprit camionul.

— Suntem la umbră aici, m-a anunţat el.

M-am uitat confuz în jur. În faţa noastră se afla o clădire cu mai multe uşi, iar pe una dintre ele veneau mirosuri puternice de chimicale, exact ca acelea care îl învăluiau pe bărbat.

— O să mă opresc doar pentru o băutură, mi-a promis bărbatul, ridicând geamurile.

Nu mi-am dat seama că pleca până când s-a strecurat afară şi a trântit portiera în urma lui, apoi am privit dezamăgit cum intra în clădire. Cum rămânea cu mine?!

Am găsit o curea de pânză şi am mestecat-o un pic, până când m-am plictisit şi mi-am pus capul jos ca să dorm.

Când m-am trezit, era foarte cald. Lumina soarelui intra cu toată forţa în camion, iar cabina era umedă şi fără aer. Gâfâind, am început să schelălăi, proptindu-mi labele din faţă în geam, ca să pot vedea unde s-a dus bărbatul. Nu era nici urmă de el! Mi-am lăsat picioarele în jos, pentru că geamul se încinsese.

N-am mai simţit niciodată aşa o căldură. A trecut o oră în care am umblat încoace şi încolo pe bancheta încinsă, gâfâind mai tare decât am făcut-o vreodată în vreo viaţă. Am început să tremur şi vederea mi-a devenit neclară. M-am gândit la robinetul din curte, la laptele mamei şi la apa din furtunul pe care Bobby îl folosea ca să oprească luptele între câini.

Ca prin ceaţă, am observat că mă privea cineva prin geam. Nu era bărbatul, ci o femeie cu părul lung şi negru. Părea furioasă şi m-am îndepărtat speriat de ea.

Când a plecat, m-am aşezat înapoi jos, aproape delirând. Nu mai aveam energie să umblu. Am simţit o greutate ciudată în membrele care au început să zvâcnească fără să vreau.

Apoi s-a zguduit camionul! O piatră s-a rostogolit lângă mine, sărind de pe scaun şi căzând pe podea. A plouat cu pietricele transparente peste mine şi aerul răcoros mi-a sărutat toată faţa. Mi-am ridicat nasul, încântat.

Eram aproape leşinat când am simţit nişte mâini alunecând în jurul corpului şi ridicându-mă în aer. N-aş fi putut opune rezistenţă nici de-aş fi vrut.

— Bietul căţeluş. Bietul, bietul căţeluş, a şoptit ea.

„Numele meu e Amice”, m-am gândit eu.

CAPITOLUL 6

Nimic din viaţa mea nu mi s-a părut aşa de bun ca şuvoiul de lichid rece şi transparent care m-a trezit din somnul meu fără vise. Femeia stătea deasupra mea cu o sticlă cu apă şi mă spăla cu grijă. Am tremurat bucuros când şuvoiul m-a udat pe spate şi mi-am ridicat gura ca să ling şi să muşc apa, aşa cum atacam adesea picăturile care cădeau din robinet în troaca din Curte.

Un bărbat stătea în apropiere, iar atât el, cât şi femeia mă priveau cu expresii îngrijorate.

— Crezi că va fi bine? a întrebat ea.

— Se pare că apa îşi face efectul, i-a răspuns el.

De la amândoi am simţit adoraţia sinceră pe care am remarcat-o adesea la Doamna când stătea la gard, ca să ne privească atunci când ne jucam. M-am rostogolit pe spate, ca apa să-mi spele şi burta încinsă, iar femeia a râs.

— Ce căţel drăguţ! a exclamat ea. Ştii ce rasă e?

— Arată ca un Golden Retriever, a observat bărbatul.

— O, căţeluşule…

Da, puteam fi Căţeluşul, puteam fi Amice, puteam fi oricum voiau şi, când femeia m-a ridicat în braţe, fără să-i pese de pata udă pe care i-am făcut-o pe bluză, am lins-o până când a închis ochii şi a chicotit.

— Vii acasă cu mine, micuţule. Vreau să cunoşti pe cineva.

Ei bine, mi se părea că eram un câine de pus pe bancheta din faţă! M-a ţinut în poală în timp ce a condus şi m-am uitat în sus, la ea, recunoscător. Curios să aflu ce era în jurul meu, în cele din urmă, m-am târât şi am explorat interiorul maşinii, uimit de aerul rece care venea prin cele două guri de aerisire. Blana mea era udă şi am început să tremur, după care m-am căţărat pe podeaua plată din

cealaltă parte a maşinii, unde o căldură blândă, ca a mamei, m-a momit iar la un pui de somn.

M-am trezit când s-a oprit maşina, privind-o somnoros pe femeie, care m-a ridicat cu grijă.

— O, eşti atât de drăguţ, a şoptit ea.

Când m-a ţinut la piept şi a ieşit din maşină, i-am simţit inima bătându-i cu putere şi am simţit ceva asemănător cu teama venind de la ea. Am căscat ca să alung ultimele urme ale somnului şi, după ce m-am ghemuit repede în iarbă, m-am simţit pregătit să înfrunt orice provocare o emoţiona pe ea atât de tare.

— Ethan! a strigat ea. Vino aici; vreau să cunoşti pe cineva.

Mi-am ridicat privirea spre ea, curios. Eram în faţa unei case mari şi albe şi m-am întrebat dacă avea coteţe în spate sau o curte mare. Totuşi, n-am auzit niciun lătrat, aşa că poate eram primul câine ajuns acolo.

Apoi uşa din faţă a casei s-a deschis cu zgomot şi o fiinţă umană aşa cum nu mai văzusem până atunci a alergat pe prispă, a sărit pe treptele de ciment şi s-a oprit brusc în iarbă.

Ne-am holbat unul la celălalt. Mi-am dat seama că era un pui de om, un băiat. Îmi zâmbi cu toată fiinţa lui şi îşi întinse mâinile spre mine.

— Un căţeluş! a cântat el şi am alergat unul spre celălalt, imediat îndrăgostiţi. L-am lins neîncetat, el nu a mai putut să se oprească din chicotit şi ne-am rostogolit împreună în iarbă.

Cred că nu m-am gândit niciodată până atunci că ar putea exista o asemenea fiinţă, dar, când l-am întâlnit pe el, mi s-a părut că nu exista nimic mai minunat pe lume. Mirosea a noroi, zahăr şi altceva, nemaimirosit până atunci, iar pe degete îi stăruia o aromă de carne, aşa că le-am lins.

Până la sfârşitul zilei am ajuns să-l cunosc nu doar după miros, ci şi după felul cum arăta, după sunete şi gesturi. Avea părul negru, ca al lui Bobby, dar foarte scurt, iar ochii îi erau mult mai luminoşi. Avea un fel anume de a-şi întoarce capul pentru a se uita la mine,

de parcă ar fi încercat mai mult să mă audă decât să mă vadă, iar vocea lui era plină de bucurie.

Dar în cea mai mare parte a timpului mă îmbătam cu mirosul lui, lingându-i faţa şi muşcându-i uşor degetele.

— Mami, putem să-l păstrăm? Putem să-l păstrăm? a întrebat băiatul gâfâind printre chicoteli.

Femeia s-a aşezat jos, ghemuindu-se, ca să mă mângâie pe cap.

— Ei bine, Ethan, ştii cum e tatăl tău. O să vrea să promiţi că o să ai grijă de el…

— O să am! O să am!

— Şi că o să-l plimbi şi o să-l hrăneşti…

— În fiecare zi! O să-l plimb, o să-l hrănesc, o să-l perii, o să-i dau apă…

— Şi va trebui să cureţi după el când îşi face nevoile în curte.

Băiatul nu a răspuns la asta.

— Am cumpărat nişte mâncare pentru căţeluşi de la magazin; hai să-i dăm prânzul. Nu o să-ţi vină să crezi ce s-a-ntâmplat, a trebuit să dau fuga la benzinărie şi să iau o carafă cu apă… bietul animal era să moară din cauza căldurii, îi povesti femeia.

— Vrei prânzul? Prânzul? m-a întrebat băiatul.

Mi s-a părut destul de bun.

Spre mirarea mea, băiatul m-a ridicat şi m-a cărat direct în casă! În toată viaţa mea de până atunci nici măcar nu mi-am imaginat că aşa ceva era posibil.

Avea să-mi placă foarte mult acolo.

Unele podele erau moi şi impregnate cu acelaşi miros animalic pe care l-am detectat la băiat, în timp ce altele erau netede şi tari, făcându-mi picioarele să alunece de sub mine în timp ce-l urmăream pe cel mic prin casă. Când băiatul m-a ridicat, fluxul de iubire dintre noi a fost atât de puternic, încât mi-a dat o senzaţie de gol în stomac, aproape ca foamea.

Stăteam întinşi amândoi pe podea, luptându-ne pe o bucată de pânză, când am auzit sunetul despre care am învăţat că însemna

închiderea portierei unei maşini.

— Tatăl tău a ajuns acasă, l-a anunţat femeia – al cărei nume era Mami – pe băiatul care se numea Ethan.

Ethan s-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre uşă, iar mama lui a venit să stea lângă el. Eu am înhăţat pânza şi am scuturat-o victorios, dar mi s-a părut mai puţin interesantă fără un băiat ataşat la celălalt capăt.

O uşă s-a deschis.

— Bună, tati! a strigat băiatul.

Un bărbat a intrat în cameră, cântărindu-i din priviri pe cei doi.

— Bine, bine, ce s-a-ntâmplat? a întrebat el.

— Tati, mami a găsit un căţeluş… îl anunţă Ethan.

— Era încuiat într-o maşină, aproape mort din cauza căldurii, completă mama.

— Tati, putem să-l păstrăm? E cel mai bun căţeluş din lume!

Am decis să profit de faptul că rămăsesem nesupravegheat şi m-am aruncat pe pantofii băiatului, muşcându-i şireturile.

— Of! Nu ştiu; nu e timpul potrivit acum, a spus tatăl. Ştii cât de mult îţi dă de lucru un căţel? Ethan, ai doar opt ani. E prea multă responsabilitate.

Am smuls unul dintre şireturile băiatului şi a cedat, alunecând din pantofii lui. Am încercat să fug cu el, dar a rămas ataşat de piciorul lui, aşa că m-a tras înapoi, dându-mă peste cap. Mârâind, m-am aruncat iar asupra şireturilor, înşfăcându-le şi scuturându-le furios.

— O să am grijă de el, o să-l plimb, o să-l hrănesc şi o să-l spăl, a promis băiatul. Tati, e cel mai bun căţeluş din lume. Deja a învăţat să-şi facă nevoile afară!

După ce m-am luptat şi am supus pantofii, am hotărât că era momentul să fac o mică pauză şi m-am ghemuit, depunând şi un răhăţel lângă locul unde urinasem mai devreme.

Uau, ce reacţie a provocat asta!

În scurt timp, eu şi băiatul stăteam pe podeaua moale. Mama

spunea „George?”, apoi Ethan spunea „George?” „Hai, George! Bună, George!”, apoi tata spunea „Skippy?”, iar Ethan spunea: „Skippy? Tu eşti Skippy? Hai, Skippy!”

Era obositor.

Mai târziu, când ne-am jucat în curtea din spatele casei, băiatul m-a numit Bailey.

— Hai, Bailey! Hai, Bailey! striga el lovindu-şi genunchii cu palmele.

Când mergeam repede spre el, atunci fugea mai departe şi alergam amândoi în jurul curţii. Consideram că totul era doar o continuare a jocului dinăuntru şi eram pregătit să răspund şi la „Hornet”, „Ike” şi „Butch”, dar părea că, de data asta, aveam să rămânem la „Bailey”.

După ce am mai mâncat o dată, băiatul m-a dus în casă.

— Bailey, vreau să-l cunoşti pe motanul Smokey.

Ţinându-mă strâns la piept, Ethan s-a întors puţin, pentru ca eu să pot să văd, stând pe mijlocul podelei, un animal cu blană maroniu cu gri, ai cărui ochi s-au făcut mari când m-au zărit. De la el venea mirosul pe care îl simţisem! Animalul era mai mare decât mine şi avea nişte urechi mici, care păreau numai bune de muşcat. M-am chinuit să mă dau jos ca să mă joc cu noul prieten, dar Ethan m-a ţinut strâns.

— Smokey, el e Bailey, a spus Ethan.

În cele din urmă, m-a pus pe podea şi am fugit ca să pup de bun venit motanul, dar el mi-a arătat un set de dinţi care păreau foarte periculoşi şi m-a scuipat, arcuindu-şi spatele şi ridicându-şi în aer coada mare şi dreaptă. M-am oprit, derutat. Nu voia să se joace?! Mirosul mucegăit care venea de sub coada lui era delicios. Am încercat să mă apropii şi să adulmec prietenos fundul lui Smokey, dar acesta a sâsâit, a scuipat şi şi-a ridicat o labă cu ghearele întinse.

— Au, Smokey, fii motan cuminte! Fii motan cuminte!

Smokey i-a aruncat lui Ethan o privire ameninţătoare. Am observat tonul încurajator al băiatului şi am scheunat într-un fel

prietenos, dar motanul a rămas inabordabil, ba chiar m-a lovit peste bot când am încercat să-l ling pe faţă.

Bine, bine, eram pregătit să mă joc cu el oricând ar fi vrut, dar aveam lucruri mai importante de care să mă ocup decât un motan mucos. În următoarele zile mi-am învăţat locul în familie.

Băiatul locuia într-o cameră mică, plină cu jucării minunate, în timp ce mama şi tata împărţeau o cameră fără jucării. O cameră avea un bazin cu apă din care puteam să beau doar dacă mă urcam pe el şi nu avea jucării, dacă nu luai în considerare hârtia albă pe care o puteam trage din perete şi care părea a se întinde la infinit. Camerele pentru dormit erau în vârful unor trepte pe care îmi era imposibil să le urc, în ciuda picioarelor mele de câine mare. Mâncarea era ţinută ascunsă într-o parte a casei.

De fiecare dată când hotăram să mă ghemuiesc pentru a mă uşura, toţi cei din casă o luau razna, luându-mă în braţe şi fugind la uşă cu mine, punându-mă în iarbă şi privindu-mă până când îmi reveneam din traumă destul cât să-mi continui treaba, ceea ce îmi aducea atât de multe laude, că mă întrebam dacă asta era funcţia mea principală în familie. Dar laudele lor erau inconsistente pentru că erau nişte hârtii pe care le puneau pentru mine, ca să le rup şi, dacă îmi făceam nevoile pe ele, eram numit câine bun, dar cu uşurare, nu cu bucurie. Şi, cum am menţionat, uneori, când eram toţi împreună în casă, se supărau pe mine pentru că făceam exact acelaşi lucru.

— Nu! strigau mama şi Ethan când udam podeaua.

— Ce băiat bun! cântau când făceam pipi în iarbă.

— Bine, e bine, spuneau când urinam pe hârtii.

Nu înţelegeam care era problema lor.

Tata mai mult mă ignora, deşi simţeam că îi plăcea când mă trezeam dimineaţa ca să-i ţin companie când mânca. Mă privea cu o uşoară afecţiune – nu semăna deloc cu adoraţia nebună care emana de la Ethan, deşi simţeam că, exact aşa cum cel mic mă iubea pe mine, îl iubeau şi părinţii săi pe el. Din când în când, tatăl şi băiatul

stăteau seara la masă şi vorbeau încet, concentraţi, în timp ce un fum înţepător se ridica în aer. Tata mă lăsa să mă întind pe picioarele lui, pentru că ale băiatului nu ajungeau la podea.

— Uite, Bailey, am construit un avion, a anunţat băiatul după una dintre aceste şedinţe, împingând o jucărie spre mine.

Mirosea înţepător şi chimic, aşa că n-am încercat să o iau. Băiatul a alergat în cerc prin casă cu jucăria în mână, iar eu l-am urmărit şi am încercat să-l prind. Mai târziu, a pus obiectul pe un raft care mirosea, şi el, a chimicale, iar asta a fost tot. În scurt timp, cei doi au construit altceva.

— Bailey, asta e o rachetă, mi-a spus Ethan oferindu-mi o jucărie în formă de băţ. Mi-am ridicat nasul spre ea.

— O să trimitem una pe lună într-o zi, apoi oamenii vor trăi şi acolo. Ţi-ar plăcea să fii un câine spaţial?

Am auzit cuvântul „câine" şi am simţit că era o întrebare, aşa că am dat din coadă. *„Da,* m-am gândit eu. *M-aş bucura să ajut la spălatul vaselor."*

Spălatul vaselor era atunci când băiatul punea o farfurie cu mâncare jos, iar eu o lingeam. Era una dintre muncile mele, dar numai când mama nu se uita.

Dar, în cea mai mare parte a timpului, treaba mea era să mă joc cu băiatul. Băiatul mă punea noaptea într-o cutie în care se afla o pernă mare şi am înţeles că trebuia să stau acolo până când mama şi tata intrau şi spuneau *noapte bună,* apoi băiatul mă lăsa să dorm în patul lui. Dacă mă plictiseam noaptea, puteam să-l muşc uşor pe micul meu prieten.

Teritoriul meu era în spatele casei, dar, după câteva zile, mi-a fost prezentată o lume cu totul nouă, „cartierul". Ethan ieşea în grabă pe uşa din faţă, într-o fugă nebunească, cu mine la picioarele lui, şi găseam alţi băieţi şi fete, iar ei mă îmbrăţişau, se luptau cu mine, îmi trăgeau jucăriile din gură şi le aruncau.

— El e câinele meu, Bailey, m-a prezentat Ethan mândru, ridicându-mă.

Eu m-am agitat la auzul numelui meu.

— Uite, Chelsea, a spus el oferindu-mă unei fete de vârsta lui. E un Golden Retriever. Mama l-a salvat; era să moară într-o maşină din cauza căldurii. Când o să fie destul de mare, o să-l duc la vânătoare la ferma bunicului meu.

Chelsea m-a strâns la piept şi s-a uitat în ochii mei. Părul ei era lung şi mai deschis la culoare decât al meu, şi mirosea a flori, ciocolată şi a alt câine.

— Eşti dulce, eşti atât de dulce, Bailey, te iubesc, mi-a cântat ea.

Îmi plăcea Chelsea; de câte ori mă vedea, se punea în genunchi şi mă lăsa s-o trag de părul ei blond. Mirosul de câine de pe hainele ei venea de la Marshmallow, o căţea cu părul lung, maroniu şi alb, care era puţin mai în vârstă decât mine, dar încă un pui. Când Chelsea o lăsa pe Marshmallow afară din curte, ne luam la trântă ore întregi, iar uneori ni se alătura Ethan şi ne jucam cu toţii.

Când am trăit în Curte, m-a iubit Doamna, dar mi-am dat seama că era o iubire generală, îndreptată spre toţi câinii din haită. M-a numit Toby, dar nu mi-a spus numele în felul în care băiatul îmi şoptea *Bailey, Bailey, Bailey* la ureche, noaptea. Băiatul mă iubea; noi eram centrul lumii noastre.

Traiul în Curte m-a învăţat cum să scap printr-o poartă. Asta m-a dus direct la băiat, iar iubirea pentru el a devenit singurul meu scop în viaţă. Din secunda în care ne trezeam până în momentul în care adormeam, eram împreună.

Dar apoi, bineînţeles, totul s-a schimbat.

CAPITOLUL 7

Una dintre pasiunile mele era să învăţ trucuri noi, cum le spunea băiatul, ceea ce însemna că Ethan îmi vorbea pe un ton încurajator şi apoi mă hrănea cu bunătăţi. „Stai", de exemplu, era un truc în care băiatul spunea: „Stai, Bailey! Stai!", apoi mă apăsa pe fund, forţându-mă să mă aşez, după care îmi dădea un biscuit pentru câini.

„Uşa câinelui! Uşa câinelui!" era un truc în care băiatul mergea la „garaj", unde tata îşi ţinea maşina, şi mă împingea printr-o clapă de plastic din uşa laterală, care dădea înspre curtea din spate. Apoi mă chema, eu îmi împingeam nasul prin clapă şi primeam îndată biscuit pentru câini.

M-am bucurat să văd că picioarele mele creşteau odată cu restul corpului, aşa că, atunci când nopţile au devenit mai reci, am putut să ţin pasul cu băiatul, chiar şi la alergarea în viteză.

Într-o dimineaţă, trucul cu uşa câinelui a căpătat un sens cu totul diferit. Băiatul s-a trezit devreme, la puţin timp după răsărit, iar mama intra şi ieşea alergând prin diferite camere.

— Ai grijă de Bailey! a strigat mama la un moment dat. Mi-am ridicat privirea de la jucăria pe care o mestecam cu seriozitate şi l-am observat pe Smokey, motanul, care stătea pe tejghea şi se uita în jos, la mine, cu o îngâmfare insuportabilă. Am ridicat jucăria de mestecat şi am scuturat-o, ca să-i demonstrez lui Smokey ce distracţie pierdea pentru că era atât de îngâmfat.

— Bailey! a strigat băiatul.

Îmi căra patul şi, intrigat, l-am urmat până la garaj. Ce era jocul acesta?

— Uşa câinelui! m-a ghidat băiatul.

Am adulmecat buzunarele lui, dar n-am simţit mirosul

biscuiţilor. De vreme ce tot jocul cu uşa câinelui n-avea alt rost decât a primi biscuiţii pentru câini, am hotărât să mă întorc şi mi-am ridicat piciorul pe o bicicletă.

— Bailey! O să dormi aici, bine, Bailey? Să fii un câine cuminte! Dacă ai nevoie să mergi la baie, ieşi pe uşa câinelui, bine? Uşa câinelui, Bailey. Trebuie să merg la şcoală acum. Bine? Te iubesc, Bailey.

Am simţit nerăbdarea băiatului şi l-am privit nedumerit.

Băiatul m-a îmbrăţişat, iar eu l-am lins în ureche. Când s-a întors, fireşte, l-am urmat, dar mi-a interzis să intru în casă.

— Nu, Bailey, tu stai în garaj până când mă întorc acasă. Uşa câinelui, bine, Bailey? Să fii un câine cuminte!

Mi-a închis uşa în faţă.

„Stai? Uşa câinelui? Uşa câinelui?" Ce legătură aveau aceste cuvinte, pe care le-am auzit atât de des, unele cu altele? Şi ce mai însemna „stai"?!

N-am înţeles nimic. Am adulmecat prin garajul care era plin de mirosuri minunate, dar nu aveam chef să explorez; îl voiam pe băiatul meu. Am lătrat, însă uşa casei a rămas închisă, aşa că am zgâriat-o. Tot nu s-a întâmplat nimic.

Am auzit nişte copii ţipând în faţa casei şi am alergat spre uşile mari ale garajului, sperând că se vor ridica aşa cum făceau câteodată când băiatul stătea în faţa lor, dar nu s-a întâmplat nimic. Un fel de camion zgomotos a luat vocile copiilor şi le-a dus departe. După câteva minute, am auzit maşina mamei plecând, apoi lumea, care a fost atât de plină de viaţă şi de zgomote de tot felul, a devenit insuportabil de liniştită.

Am lătrat o vreme, dar n-a avut niciun efect, deşi l-am adulmecat pe Smokey, care stătea chiar de cealaltă parte a uşii şi se bucura cu îngâmfare de situaţia neplăcută în care eram. Am zgâriat uşa. Am mestecat nişte pantofi. Mi-am rupt patul pentru câini. Am găsit o pungă de gunoi plină de haine, am rupt-o aşa cum făcea mama când căutam de mâncare prin gunoaie şi am împrăştiat conţinutul

prin garaj. Mi-am făcut nevoile prin toate colţurile. Am răsturnat un recipient din metal şi am mâncat nişte bucăţi de pui, nişte spaghete şi o vafă, apoi am lins o conservă de peşte, care mirosea ca respiraţia lui Smokey. Am mâncat nişte hârtie. Mi-am răsturnat vasul cu apă şi l-am ros.

Nu aveam ce să fac.

După ceea ce mi s-a părut cea mai grea zi din viaţa mea, am auzit maşina mamei oprindu-se pe alee. Am auzit portiera trântindu-se, apoi nişte tropăituri prin casă.

— Bailey! a strigat băiatul deschizând uşa.

Am sărit pe el, fiind în culmea bucuriei că am terminat cu nebunia asta o dată pentru totdeauna. Totuşi, el nu-mi acordă atenţia pe care o voiam şi privi garajul.

— Of, Bailey, a spus el, părând trist.

Plin de o energie nebunească, am trecut pe lângă el şi am alergat prin casă, sărind peste mobilă. L-am zărit pe Smokey şi l-am urmărit pe scări, lătrând când s-a ascuns sub patul părinţilor.

— Bailey! m-a strigat mama cu asprime.

— Bailey, eşti un câine rău! mi-a spus băiatul supărat.

Am fost uluit de această acuzaţie falsă. *Rău?* Fusesem încuiat în garaj din greşeală, dar eram mai mult decât dornic să-i iert pe toţi. De ce se încruntau şi-şi scuturau degetele spre mine?

După câteva clipe, eram înapoi în garaj, ajutându-l pe băiat, care a luat toate lucrurile cu care m-am jucat şi le-a pus pe aproape toate în coşul de gunoi pe care l-am răsturnat. Mama a ieşit şi a sortat hainele, luând câteva în casă cu ea, dar nimeni nu m-a lăudat pentru că am descoperit unde erau ascunse lucrurile.

— Uşa câinelui, mi-a spus băiatul supărat, dar nu mi-a mai dat nicio gustare. Începeam să cred că „uşa câinelui" însemna „câine rău", ceea ce era cel puţin dezamăgitor.

Evident, a fost o zi foarte supărătoare pentru toţi, iar eu eram, cu siguranţă, dornic să las tot incidentul în urma noastră, însă, când tata s-a întors acasă, mama şi băiatul i-au zis ceva, iar el a ţipat şi am

ştiut că era supărat pe mine. M-am furişat până în camera de zi şi am ignorat expresia batjocoritoare a lui Smokey.

Tata şi băiatul au plecat imediat după cină. Mama s-a aşezat la masă şi s-a holbat la hârtii – nu şi-a luat ochii de la ele nici măcar când m-am apropiat de ea şi i-am pus o minunată minge udă în poală.

— Of, Bailey, ce scârbos, a spus ea.

Când băiatul şi tatăl s-au întors acasă, băiatul m-a chemat în garaj şi mi-a arătat o cutie mare din lemn. A intrat în ea, aşa că i-am urmat exemplul, chiar dacă spaţiul era prea mic pentru amândoi şi se făcuse destul de cald acolo.

— Casa câinelui, Bailey. Asta e casa ta.

N-am înţeles ce legătură avea cutia cu mine, dar m-am bucurat să mă joc de-a „casa câinelui" când bunătăţile au fost introduse în joc. „Casa câinelui" însemna „mergi în casa câinelui şi mănâncă biscuitul pentru câini". Am făcut trucul cu casa câinelui şi cel cu uşa câinelui în timp ce tata a umblat prin garaj, aranjând lucrurile pe rafturi şi legând o frânghie pe recipientul mare din metal. Am fost în culmea bucuriei când am descoperit că „uşa pentru câini" avea iar bunătăţile asociate cu ea.

Când băiatul s-a plictisit de trucuri, am mers înăuntru şi ne-am luat la trântă pe podea.

— E timpul să mergi la culcare, a spus mama.

— Of, mami, te rog, pot să mai stau?

— Ethan, amândoi avem şcoală mâine. E timpul să-i spui noapte bună lui Bailey.

În timp ce conversaţii precum aceasta aveau loc în casă tot timpul, rar mă deranjam să fiu atent la ele, dar, de data asta, mi-am ridicat capul la auzul numelui meu, simţind o schimbare în emoţiile băiatului. S-a ridicat şi el, cu umerii lăsaţi, şi simţeam că-l tulbura o tristeţe adâncă.

— Bine, Bailey. E timpul de culcare.

Ştiam ce însemna culcarea, dar se părea că aveam să facem un

ocol în drum, pentru că băiatul m-a dus în garaj pentru un alt joc interesant de-a „casa câinelui". Eu am fost perfect de acord cu asta, dar am simţit un şoc incredibil atunci când, după câteva momente, băiatul m-a închis din nou în garaj şi m-a lăsat singur.

Am lătrat, încercând să înţeleg totul. A făcut asta pentru că mi-am ros patul de câine? Oricum n-am dormit niciodată în el; era doar de formă. Chiar se aşteptau să rămân în garaj toată noaptea?! Nu, nu se putea aşa ceva.

Sau se putea?

Am fost atât de supărat, încât am putut doar să scheaun. Gândul că băiatul stătea în pat fără mine, singur, mă întrista atât de tare, că-mi venea să mă apuc să rod pantofi. Scheunatul meu a devenit mai puternic, nu-mi mai puteam controla supărarea.

După zece sau cincisprezece minute de jale neîncetată, uşa de la garaj s-a deschis puţin.

— Bailey, a şoptit băiatul.

Am alergat la el, uşurat. El a intrat, cărând o pătură şi o pernă.

— Bine. Casa câinelui, casa câinelui, mi-a spus el.

S-a strecurat până la casa câinelui şi a aranjat pătura pe pernuţa subţire dinăuntru. Am intrat şi m-am aşezat lângă el – amândoi aveam două picioare care ne ieşeau pe uşă. Mi-am pus capul pe pieptul lui, gemând, în timp ce el mi-a mângâiat urechile.

— Eşti un câine bun, Bailey, a murmurat el.

Puţin mai târziu, mama şi tata au deschis uşa casei şi au stat acolo, privindu-ne. Am dat din coadă, dar nu m-am ridicat, n-am vrut să trezesc băiatul. În cele din urmă, tata a venit şi l-a ridicat pe Ethan, mama mi-a făcut semn şi apoi amândoi am fost puşi în patul din casă.

A doua zi, de parcă n-am fi învăţat nimic din greşelile noastre, am fost închis în garaj din nou! De data asta, am avut mai puţine de făcut, deşi, cu ceva efort, am reuşit să scot pernuţa din casa câinelui şi s-o rup în bucăţi destul de bine. Am răsturnat coşul de gunoi, dar n-am putut să-i dau jos capacul. Niciun lucru de pe rafturi nu era

bun de mestecat – oricum, niciunul dintre lucrurile la care puteam ajunge.

La un moment dat, am atacat clapa de la uşa câinelui, nasul meu simţind mirosul bogat al unei viitoare furtuni. În comparaţie cu Curtea, unde un praf uscat şi nisipos ne învelea blana în fiecare zi, locul în care trăia băiatul era mai umed şi mai rece, şi adoram felul în care mirosurile se amestecau şi renăşteau când ploua. Minunaţii copaci, încărcaţi cu frunze, acopereau pământul oriunde mergeam şi ţineau picături de ploaie pe care le lăsau să cadă mai târziu, când erau bătuţi de vânt. Totul era delicios de umed – chiar şi cele mai calde zile erau, de obicei, urmate de nopţi mai răcoroase.

Mirosurile ispititoare mi-au tras capul tot mai departe pe uşă până când, brusc, ca printr-un accident, m-am trezit afară, în curte, fără ca băiatul să trebuiască să mă împingă.

Încântat, am alergat prin jur, lătrând. Era ca şi cum uşa câinelui ar fi fost pusă acolo ca să mă lase în curte direct din garaj. M-am ghemuit şi m-am uşurat – mi-am dat seama că preferam să-mi fac nevoile afară, şi nu doar din cauza dramei. Îmi plăcea să-mi şterg labele de gazon după ce terminam, lăsând în urmă mirosul transpiraţiei pernuţelor mele pe firele de iarbă. De asemenea, era mult mai plăcut să-mi ridic piciorul şi să marchez marginea gardului decât, să zicem, colţul canapelei.

Mai târziu, când ploaia rece şi fină s-a transformat în picături serioase, am descoperit că uşa câinelui funcţiona în ambele sensuri. Mi-am dorit ca băiatul să fi fost acasă, pentru a vedea ce am învăţat singur.

După ce a stat ploaia, am săpat o groapă, am ros furtunul şi am lătrat la Smokey, care stătea în dreptul ferestrei şi se prefăcea că nu mă auzea. Când un autobuz mare şi galben a oprit în faţa casei şi din el au coborât băiatul, Chelsea şi o grămadă de alţi copii din cartier, eram în curte, cu labele pe gard, iar băiatul a venit în fugă spre mine, râzând.

Nu am mai mers în casa câinelui după aceea, decât atunci când

mama şi tata ţipau unul la altul. Ethan mergea în garaj, intra în casa câinelui cu mine, îşi punea braţele în jurul meu, iar eu stăteam complet nemişcat atât timp cât voia el să fac asta. Am hotărât că aceasta era menirea mea de câine, să-l alin pe băiat oricând avea nevoie de mine.

Uneori, familiile plecau din cartier şi veneau în locul lor altele noi, aşa că, atunci când Drake şi Todd s-au mutat la câteva case distanţă, am crezut că era o veste bună – şi nu doar pentru că mama a făcut fursecuri delicioase pentru noii vecini, oferindu-mi şi mie câteva ca răsplată pentru că i-am ţinut companie în bucătărie. Venirea băieţilor noi însemna că aveam şi mai mulţi copii cu care să ne jucăm.

Drake era mai în vârstă şi mai mare de statură decât Ethan, dar Todd era de-o seamă cu stăpânul meu, cei doi devenind repede prieteni. Todd şi Drake aveau o soră pe nume Linda, care era şi mai tânără; ea mă hrănea cu bunătăţi dulci când nimeni nu se uita.

Todd era diferit de Ethan. Îi plăcea să se joace la pârâu cu chibriturile şi să ardă jucării din plastic – precum păpuşile Lindei. Ethan participa, dar nu râdea la fel de mult ca Todd; de cele mai multe ori, Ethan doar privea obiectele arzând.

Când Todd a anunţat într-o zi că avea petarde, Ethan s-a emoţionat destul de tare. Eu n-am mai văzut nimic asemănător cu o petardă şi am fost destul de speriat de lumina fulgerătoare, de zgomot şi de felul în care păpuşa de plastic – sau ce a mai rămas din ea – a căpătat instantaneu un miros greu. Îndemnat de Todd, Ethan a intrat în casă şi s-a întors cu una dintre jucăriile pe care le-a construit cu tatăl său, apoi băieţii au pus o petardă în ea şi au aruncat-o în aer. A explodat!

— Fain! a strigat Todd. Dar Ethan doar a tăcut, încruntându-se la micile bucăţi de plastic ajunse în pârâu. Am simţit un amestec de emoţii confuze venind de la el. Când Todd a aruncat nişte petarde în aer şi una a căzut în apropierea mea, percutorul a pocnit periculos de aproape. Am fugit până la băiat ca să mă liniştească, iar

el m-a îmbrăţişat şi m-a dus acasă.

Faptul că aveam acces atât de uşor la curtea din spate îmi aducea nişte avantaje. Ethan nu era tot timpul foarte atent la poarta din gard, ceea ce însemna că, uneori, puteam să mă plimb liber prin cartier. Plecam grăbit şi mergeam s-o vizitez pe căţeaua albă şi maronie numită Marshmallow, care locuia într-o cuşcă mare de sârmă de lângă casa ei. I-am marcat copacii destul de bine şi, câteodată, captivat de un miros care îmi era, în acelaşi timp, străin şi cunoscut, săream, cu nasul în aer, şi hoinăream departe de casă, în căutarea unei aventuri. În cursul acestor rătăciri, câteodată uitam complet de băiat şi îmi aminteam de vremea când câţiva dintre noi am fost luaţi de la Curte şi duşi în camera răcoroasă în care era doamna drăguţă şi de cum căţeaua de pe bancheta din faţă avea un miros provocator, asemănător cu acela care mă ispitea să merg mai departe.

De obicei, pierdeam urma mirosului, iar atunci îmi aminteam cine eram, mă întorceam şi mergeam grăbit spre casă. În zilele în care autobuzul îl aducea pe Ethan acasă, mergeam cu el la Chelsea şi la casa lui Marshmallow, iar mama lui Chelsea îi oferea lui Ethan gustări pe care el le împărţea tot timpul cu mine. În alte zile, Ethan se întorcea acasă în maşina mamei. Şi, în unele zile, nimeni din casă nu se trezea pentru şcoală, iar eu trebuia să latru ca să-i trezesc pe toţi.

Era un lucru bun că nu mai voiau să dorm în garaj. N-aş fi vrut să rateze dimineaţa!

Într-o zi, am hoinărit mai departe, ca de obicei, aşa că, atunci când m-am hotărât să merg înapoi spre casă, era deja după-amiaza târziu. M-am speriat, ceasul meu interior îmi spunea că deja am pierdut sosirea lui Ethan cu autobuzul.

Am luat-o pe scurtătură, prin pârâu, şi am ajuns chiar lângă curtea lui Todd. El se juca pe malul noroios şi, când m-a văzut, m-a strigat.

— Hei, Bailey. Vino aici, Bailey, mă chemă.

L-am privit cu o suspiciune sinceră. Todd avea ceva diferit, ceva înăuntrul lui care mă făcea să nu am încredere în el.

— Hai, băiete, mi-a spus el, lovindu-şi piciorul cu palma. S-a oprit în faţa uşii. Ce puteam să fac? Mă simţeam obligat să fac ce-mi spunea un om. Mi-am lăsat capul în jos şi l-am urmat.

CAPITOLUL 8

Todd m-a lăsat să intru în casă prin uşa din spate, închizând-o fără zgomot în urma sa. Câteva ferestre erau acoperite, conferind o atmosferă întunecoasă şi sumbră. Todd m-a condus pe lângă bucătărie, unde mama lui stătea şi se uita la un televizor pâlpâitor. Mi-am dat seama din comportamentul lui Todd că trebuia să nu fac zgomot, dar am bocănit un pic din coadă când am mirosit-o pe mamă, care avea o duhoare chimică puternică, asemănătoare cu a bărbatului care m-a găsit pe drum şi m-a numit *Amice.*

Mama nu ne-a văzut, dar Linda ne-a observat imediat. S-a ridicat când am trecut pe lângă ea în camera de zi. Şi ea se uita la televizor, dar a alunecat de pe canapea şi a încercat să ne urmeze pe coridor.

— Nu, a sâsâit Todd spre ea.

Cu siguranţă, cunoşteam acel cuvânt. M-am chircit un pic atunci când am simţit veninul din vocea lui Todd.

Linda şi-a întins mâna şi eu am lins-o, dar Todd a împins-o de lângă mine.

— Lasă-mă-n pace!

A deschis o uşă şi am intrat înăuntru, adulmecând hainele de pe podea. Camera nu era prea mare şi avea în centru un pat. Todd a încuiat uşa în urma noastră.

Am găsit o coajă de pâine şi am mâncat-o îndată, făcând curăţenie rapid. Todd şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Bine, a spus el. Bine, acum… acum…

S-a aşezat la birou şi a deschis un sertar. Am simţit că erau petarde acolo; mirosul lor înţepător era inconfundabil.

— Nu ştiu unde e Bailey, a spus el încet. Nu l-am văzut pe Bailey.

Am dat din coadă la auzul numelui meu, apoi am căscat şi m-am prăbuşit pe o grămadă moale de haine. Eram obosit după lunga

mea aventură.

O bătaie înceată în uşă l-a speriat pe Todd, care a sărit în picioare. Am sărit şi eu şi am stat în spatele lui, ascultând cum îi şoptea ceva furios Lindei, pe care am recunoscut-o după miros, fiindcă nu se vedea nimic pe holul întunecat. Părea speriată şi îngrijorată de ceva, iar asta mă neliniştea şi pe mine. Am început să gâfâi un pic, căscând nervos. M-am simţit prea îngrijorat ca să mă întind înapoi jos.

Conversaţia s-a terminat cu Todd trântind uşa şi încuind-o din nou. L-am privit când a mers la sertarul lui, a căutat ceva şi a scos un tub mic. Emana un entuziasm agitat. A îndepărtat capacul şi l-a mirosit şovăitor, în timp ce vaporii chimici grei au umplut instantaneu camera. Cunoşteam acel miros astringent de când băiatul stătea cu tatăl lui la masă şi se jucau cu avioanele de jucărie.

Când Todd l-a împins spre mine, deja am ştiut că nu-mi voiam nasul niciunde aproape de tub şi mi-am smucit capul. Am simţit furia lui Todd şi m-a speriat. A ridicat o bucată de pânză şi a picurat mult lichid transparent din tub pe ea, împăturind şi strângând pânza până când a fost acoperită de un strat lipicios.

Chiar atunci l-am auzit pe Ethan strigând disperat de afară, de sub fereastră.

— Baileeeeey! striga el.

Am alergat la fereastră şi am sărit, dar era prea sus ca să văd afară, aşa că am lătrat frustrat. Todd mi-a dat o palmă la fund şi am schelălăit de durere.

— Nu! Câine rău! Nu lătra!

Din nou, focul furiei ieşea din el cu aceeaşi forţă cu care vaporii din pânză luau aerul cu asalt.

— Todd? a strigat o femeie de undeva din casă.

El s-a uitat urât la mine.

— Stai aici. *Stai*, a sâsâit, după care ieşi furios din cameră.

M-am învârtit speriat, cu ochii iritaţi din cauza aburilor. Băiatul mă chema şi nu înţelegeam cum de Todd avea dreptul să mă ţină

închis acolo, de parcă aş fi fost în garaj.

Apoi m-a alertat un sunet slab: Linda deschise uşa şi-mi întinse un biscuit umed.

— Aici, Bailey, a şoptit ea. Eşti un căţel cuminte.

Ceea ce voiam cu adevărat era să ies de acolo, dar nu eram idiot; am mâncat biscuitul. Linda a ţinut uşa deschisă mai larg.

— Haide, m-a îndemnat ea.

Nu era nevoie să-mi spună de două ori. Am sărit pe hol lângă ea, am coborât pe nişte scări şi am alergat spre uşa din faţă. Fata a deschis-o, iar aerul răcoros a alungat imediat acei aburi oribili din capul meu.

Maşina mamei era pe stradă, iar băiatul scoase capul pe geam, strigând:

— Bailey!

Eu am pornit cât de repede am putut, într-o urmărire însufleţită. Stopurile maşinii pâlpâiau strălucitoare, iar Ethan era în stradă, alergând spre mine.

— O, Bailey, unde-ai fost? mi-a spus el, îngropându-şi faţa în blana mea. Eşti un câine rău, foarte rău!

Ştiam că nu era bine să fiu un câine rău, dar dragostea pe care Ethan mi-o oferea era foarte puternică. Am simţit că, în acest caz, faptul că am fost un câine rău a fost, oarecum, ceva bun.

Nu după mult timp de la aventura mea la casa lui Todd, am fost dus cu maşina să văd un bărbat într-o cameră curată şi răcoroasă. Mi-am dat seama că mai fusesem într-un loc asemănător. Tata ne-a dus cu maşina pe mine şi pe Ethan, iar din atitudinea sa am înţeles că toată treaba era un fel de pedeapsă pentru mine, ceea ce nu mi s-a părut corect. Părerea mea era că, dacă cineva trebuia să fie în camera aceea răcoroasă, atunci trebuia să fie Todd. El s-a purtat urât cu Linda şi m-a ţinut departe de băiatul meu – nu era vina mea că am fost un câine rău. Cu toate astea, am dat din coadă şi am stat liniştit când un ac a fost strecurat în blana mea de pe ceafă.

Când m-am trezit, eram înţepenit, inflamat şi aveam mâncărimi,

o durere cunoscută în partea de jos a burţii şi purtam un guler stupid din plastic. Era clar că, pentru Smokey, asta era ceva amuzant, aşa că am făcut ce am putut să-l ignor. De fapt, timp de câteva zile, nimic nu m-a făcut să mă simt mai bine decât să stau întins pe podeaua rece din ciment a garajului, cu picioarele din spate desfăcute.

După ce mi-au dat jos gulerul şi mi-am revenit, am descoperit că eram mai puţin interesat să urmăresc mirosurile exotice de dincolo de gard, deşi, dacă poarta era lăsată deschisă, eram întotdeauna bucuros să explorez cartierul şi să văd ce făceau ceilalţi câini. Totuşi, stăteam departe de capătul străzii, unde era Todd şi, dacă îi vedeam pe el sau pe fratele lui jucându-se la pârâu, de obicei mă feream, furişându-mă printre umbre, aşa cum mă învăţase prima mamă.

Învăţam cuvinte noi în fiecare zi. În afară de faptul că eram un câine bun şi, uneori, un câine rău, mi se spunea tot mai des că eram un câine „mare", ceea ce, pentru mine, însemna că îmi era tot mai greu să mă aşez confortabil pe patul băiatului. Am învăţat cuvântul „nea", care suna foarte asemănător cu „nu", dar era strigat cu bucurie, pentru că însemna că lumea era acoperită cu un înveliş alb şi rece. Uneori ne dădeam cu sania pe un drum lung, în pantă, iar eu încercam, de obicei, să rămân pe sanie, cu Ethan… până cădeam. „Primăvara" însemna vreme caldă, zile mai lungi şi că mama petrecea tot weekendul săpând în curte şi plantând flori, iar pământul mirosea atât de frumos încât, atunci când toţi mergeau la şcoală, eu dezgropam florile şi mestecam bobocii dulci-amărui dintr-un simţ al obligaţiei faţă de mama – deşi, în cele din urmă, îi scuipam pe toţi.

Atunci când am descoperit ce făcusem, am fost un câine rău din nou, din nu ştiu ce motiv, şi a trebuit să-mi petrec seara în garaj, în loc să stau întins la picioarele lui Ethan în timp ce el se ocupa de hârtiile lui.

Apoi, într-o zi, copiii din autobuzul mare şi galben au fost atât de gălăgioşi, că le-am auzit ţipetele cu cinci minute înainte ca

autobuzul să oprească în faţa casei noastre. Băiatul era plin de bucurie când a ieşit şi a alergat până la mine, aşa că am alergat în cercuri, lătrând nebuneşte. Am mers la casa lui Chelsea şi m-am jucat cu Marshmallow, iar mama a fost bucuroasă când a venit şi ea acasă. Şi, de atunci, băiatul nu a mai mers la şcoală şi am putut să stăm liniştiţi în pat, în loc să ne trezim pentru micul dejun cu tata. În sfârşit, viaţa se întorsese la normal!

Eram fericit. Într-o zi am făcut un drum foarte lung cu maşina şi, când l-am terminat, eram la „fermă", un loc cu totul nou, cu animale şi mirosuri pe care nu le-am mai întâlnit până atunci.

Doi oameni mai în vârstă au ieşit dintr-o casă mare şi albă atunci când am oprit pe alee. Ethan i-a numit *bunicul* şi *bunica,* iar mama a făcut la fel, chiar dacă, mai târziu, am auzit-o spunându-le *mamă* şi *tată.* Am crezut totuşi că era o simplă confuzie din partea ei.

Erau atât de multe lucruri de făcut la fermă, aşa că eu şi băiatul ne-am petrecut primele câteva zile într-o alergătură nebunească. O iapă uriaşă s-a holbat la mine de peste un gard, deşi nu dorea să se joace sau să facă altceva, decât să se uite indiferent la mine. N-a făcut nimic nici măcar când m-am căţărat pe gard şi am lătrat la ea. În loc de pârâu, în apropierea casei bunicilor se afla un lac mare şi destul de adânc, încât eu şi Ethan să înotăm în el. Pe malurile lui trăiau multe raţe, care mă înnebuneau pentru că mergeau la apă şi se bălăceau mai departe când mă apropiam, dar apoi mama-raţă înota înapoi spre mine când oboseam să tot latru la ele, dar totuşi lătram în continuare.

În ordinea lucrurilor, am pus raţele lângă motanul Smokey atunci când era vorba de importanţa lor pentru băiat şi pentru mine.

Tata a plecat după câteva zile, dar mama a rămas toată vara cu noi la fermă. A fost fericită. Ethan dormea pe verandă, o cameră din faţa casei, iar eu dormeam cu el şi nimeni nu voia ca lucrurile să fi stat altfel. Bunicului îi plăcea să stea pe un scaun şi să-mi scarpine urechile, iar bunica îmi strecura tot timpul mici gustări. Iubirea lor mă făcea să mă agit de bucurie.

Nu exista nicio curte, ci doar un mare câmp deschis, mărginit de un gard făcut să mă lase să intru şi să ies oricând doream – era ca o uşă gigantică pentru câini, doar că fără clapă. Iapa, al cărei nume era Flare, stătea lângă gard şi-şi petrecea ziua mâncând iarbă, deşi n-am văzut-o vomitând vreodată. Grămezile de rahat pe care le lăsa în curte miroseau de parcă ar fi avut un gust destul de bun, dar, de fapt, erau uscate şi fără gust, aşa că am mâncat doar vreo două.

Când alergam prin acel loc însemna că puteam explora pădurea aflată de cealaltă parte a gardului, puteam fugi să mă joc în lac sau puteam să fac orice altceva voiam. Totuşi, rămâneam mai mult aproape de casă, pentru că bunica părea să gătească mese delicioase în aproape fiecare moment al zilei şi avea nevoie de mine să fiu prin apropiere ca să-i gust preparatele, pentru a fi sigură că îi ieşeau cum trebuia. Eram bucuros să-mi fac datoria.

Băiatului îi plăcea să mă pună în partea din faţă a bărcii, alături de el, şi să ne ducă în mijlocul lacului, să arunce un vierme în apă şi să tragă afară un peşte mic, ce se zbătea ca să latru la el. Apoi îi dădea drumul.

— E prea mic, Bailey – spunea el întotdeauna –, dar într-o zi vom prinde unul mare; ai să vezi.

În cele din urmă, am descoperit (spre marea mea dezamăgire) că la fermă se afla o pisică neagră, care locuia într-o clădire veche şi dărăpănată, numită hambar. Mă privea, ghemuită în întuneric, de fiecare dată când îmi trecea prin cap să intru acolo şi să încerc s-o adulmec. Pisica părea să se teamă de mine şi, prin urmare, era cu mult mai bună decât Smokey. De fapt, tot ce se afla la fermă era mai bun decât acasă.

Într-o zi, mi s-a părut că am văzut pisica neagră în pădure şi am pornit în căutarea ei, deşi ea mergea încet, clătinându-se şi, când m-am apropiat, s-a dovedit că era altceva, un animal cu totul nou, cu blana argintie străbătută de dungi albe. Încântat, am lătrat la el, iar acesta s-a întors şi m-a privit solemn, cu coada neagră şi ciufulită ridicată în aer. N-a fugit, ceea ce am crezut că însemna că voia să se

joace, dar, când am vrut să-l ating, animalul a făcut cel mai ciudat lucru: s-a întors cu spatele la mine şi şi-a ridicat brusc coada în aer.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că un miros oribil mi-a învăluit nasul, înţepându-mi ochii şi botul. Orbit şi scheunând, m-am retras, întrebându-mă ce naiba se întâmplase.

— Sconcs! a anunţat bunicul când am zgâriat uşa ca să fiu lăsat înăuntru. O, nu intri, Bailey.

— Bailey, ai dat de un sconcs? m-a întrebat mama prin uşa de plasă. Uf, bineînţeles că asta ai făcut.

Nu cunoşteam acest cuvânt, „sconcs", dar ştiam că o treabă foarte ciudată s-a petrecut acolo în pădure şi a fost urmată de ceva şi mai ciudat – strâmbându-şi nasul la mine, băiatul m-a scos în curte şi m-a udat cu un furtun. Apoi, m-a ţinut nemişcat în timp ce bunica a adus un coş cu roşii din grădină şi a stors sucul lor acrişor pe blana mea, înroşind-o.

Nu am înţeles la ce foloseau toate astea, mai ales după ce am fost supus chinului despre care Ethan m-a informat că era o baie. Blana mea udă a fost frecată cu săpun parfumat până când am început să miros cam ca mama.

Nu am fost niciodată mai umilit ca atunci. Când m-am uscat, am fost trimis pe verandă şi, chiar dacă Ethan a dormit acolo, cu mine, m-a dat jos din patul lui.

— Puţi, Bailey, mi-a spus el.

Atacul asupra persoanei mele fiind complet, m-am întins pe podea şi am încercat să dorm, în ciuda mirosurilor puternice care pluteau prin aer. Când, în cele din urmă, a venit dimineaţa, am fugit la lac şi m-am rostogolit peste un peşte mort care fusese adus de apă la mal, dar nici asta nu m-a ajutat prea mult – încă miroseam a parfum.

Dornic să înţeleg ce s-a întâmplat, m-am întors în pădure să văd dacă puteam găsi animalul acela asemănător cu o pisică, pentru a primi o explicaţie. Cum îi cunoşteam mirosul, nu a fost greu de localizat, dar nici nu m-am apropiat bine de el, că a făcut acelaşi

lucru: mă lovi drept în faţă un fel de spray orbitor, venit din partea din spate a trupului!

N-am putut să-mi dau seama cum să rezolv această neînţelegere şi m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să ignor complet animalul, făcându-l să sufere pentru toată ruşinea la care m-a condamnat.

De fapt, exact asta am hotărât să fac atunci când m-am îndreptat grăbit spre casă şi am fost supus iar întregului ciclu de spălări şi cufundări în suc de roşii – asta era acum viaţa mea? În fiecare zi urma să fiu acoperit cu legume, să fiu frecat cu săpunuri împuţite şi să mi se interzică intrarea în partea principală a casei, chiar şi când bunica gătea?

— Bailey, eşti atât de prost! m-a certat băiatul în timp ce m-a curăţat în curte.

— Nu folosi cuvântul „prost"; e un cuvânt atât de urât, l-a mustrat bunica. Spune-i… spune-i că e un nătăfleţ – aşa îmi spunea mama când eram fetiţă şi făceam o prostie.

Băiatul s-a uitat la mine cu asprime.

— Bailey, eşti un câine nătăfleţ. Eşti un câine foarte nătăfleţ!

Apoi, el şi bunica au râs, dar eu eram atât de necăjit, că de-abia am catadicsit să dau puţin din coadă.

Din fericire, cam în vremea în care mirosurile au început să dispară din blana mea, familia a încetat să se comporte ciudat şi mi-a permis din nou să mă alătur ei. Băiatul mi-a mai spus uneori *nătăfleţul*, dar niciodată supărat, ci mai mult ca o alternativă la numele meu.

— Vrei să mergi la pescuit, nătăfleţule? mă întreba el şi mergeam cu barca, pentru a scoate peşti mici din apă timp de câteva ore.

Într-o zi, spre sfârşitul verii, era mai răcoare ca de obicei şi eram în barcă, iar Ethan purta un soi de hanorac. Dintr-odată, băiatul meu sări în picioare şi strigă:

— Am prins unul mare, Bailey, unul mare.

Am răspuns emoţiei lui, sărind în picioare şi lătrând. El s-a

chinuit cu undiţa mai bine de un minut, zâmbind şi râzând, apoi l-am văzut: un peşte de mărimea unei pisici venea la suprafaţă, chiar lângă barca noastră! Eu şi Ethan ne-am aplecat înainte ca să-l vedem, barca s-a legănat, iar apoi băiatul a căzut în apă, ţipând.

Am sărit într-o parte a bărcii şi m-am holbat în jos, la apa verde-închis. Nu-l mai vedeam, iar bulele de aer care se ridicau la suprafaţă îmi aduceau mirosul lui. Totuşi, nu era niciun semn că s-ar fi întors vreodată. Nu am ezitat; m-am scufundat imediat după el, cu ochii deschişi, în timp ce m-am împins prin apă şi m-am chinuit să urmez dâra de bule acolo jos, în întunericul rece.

CAPITOLUL 9

N-am putut să văd aproape nimic acolo jos, în apa care îmi apăsa urechile şi îmi încetinea coborârea disperată, dar l-am putut simţi pe băiat, scufundându-se încet înaintea mea. Am înotat mai tare, în cele din urmă zărindu-l ca prin ceaţă – era aproape ca prima dată când am văzut-o pe mama, o imagine pătată printre umbrele negre. M-am aruncat înainte cu fălcile deschise şi, când am ajuns la el, i-am prins gluga hanoracului cu dinţii. Mi-am ridicat capul şi, trăgându-l, m-am îndreptat cât de repede am putut spre suprafaţa luminată de soare a lacului.

Am ieşit la aer.

— Bailey! a strigat băiatul râzând. Încerci să mă salvezi, băiete?

S-a întins şi s-a agăţat cu braţul de barcă. Frenetic, am încercat să mă urc cu labele pe corpul lui şi apoi în barcă, pentru a-l trage după mine. Ca să fie în siguranţă.

El încă râdea.

— Bailey, nu, câine nătăfleţ! Opreşte-te!

M-a împins mai departe, iar eu am înotat în cerc.

— Bailey, trebuie să iau undiţa; am scăpat undiţa. Sunt bine! Pleacă; sunt bine. Pleacă!

Băiatul mi-a făcut semn spre mal, de parcă ar fi aruncat o minge în direcţia aceea.

Părea că voia ca eu să părăsesc lacul, aşa că, după un minut, asta am şi făcut, îndreptându-mă spre mica zonă cu nisip de lângă chei.

— Eşti un băiat bun, Bailey, mi-a spus el încurajator.

M-am uitat în jur şi i-am văzut picioarele ridicându-se în aer, apoi, după o clipă, a dispărut sub apă. Scheunând, m-am întors şi am înotat cât am putut de tare, cu labele din faţă ridicându-se la suprafaţa lacului din cauza efortului. Când am ajuns la dâra de

bule, am urmat mirosul. A fost mult mai greu să ajung jos de data asta, pentru că nu am mai sărit din barcă şi, când mă îndreptam spre fundul lacului, l-am simţit pe băiat ridicându-se şi am schimbat direcţia.

— Bailey! a strigat el încântat, aruncându-şi undiţa în barcă. Bailey, eşti un câine atât de bun!

Am înotat lângă el când a tras barca până la nisip şi m-am simţit atât de uşurat, încât i-am lins faţa când s-a aplecat ca să tragă barca pe mal.

— Băiete, tu chiar ai încercat să mă salvezi!

M-am aşezat, gâfâind, iar el mi-a mângâiat faţa. Soarele şi mângâierea lui m-au încălzit în egală măsură.

A doua zi, băiatul l-a dus pe bunicul la chei. Era mult mai cald decât în ziua precedentă şi, alergând în faţa lor, m-am asigurat că familia de raţe era în mijlocul lacului, unde era locul ei. Băiatul purta altă bluză cu glugă şi toţi trei ne-am grăbit spre capătul cheiului, după care ne-am holbat la apa verzuie. Raţele au înotat spre noi ca să vadă la ce ne uitam, iar eu m-am prefăcut că ştiam ce se petrecea.

— Uită-te, o să se scufunde sub apă; îţi promit, a spus băiatul.

— O să cred când o să văd, i-a răspuns bunicul.

Am mers pe chei, iar bunicul m-a apucat de zgardă.

— Start! a strigat el.

Băiatul a început să fugă şi, după doar o secundă, bunicul mi-a dat drumul ca să pot să-l urmez. Ethan a alergat până la capătul cheiului şi s-a aruncat în apă, împroşcând-o peste tot şi făcându-le pe raţe să se plângă de asta între ele, săltând pe valuri. Am fugit la capătul cheiului şi am lătrat, apoi m-am uitat înapoi la bunicul.

— Du-te după el, Bailey! m-a îndemnat acesta.

M-am uitat în jos, la apa înspumată în care a intrat băiatul, apoi la bunicul. Era bătrân şi se mişca destul de încet, dar nu mi-a venit să cred că era atât de prostănac şi nu avea de gând să facă nimic să-l salveze. Am lătrat mai mult.

— Du-te! m-a îndemnat.

Brusc, am înţeles şi m-am uitat la el cu neîncredere. Chiar trebuia să fac eu totul în familia asta?! Cu un lătrat, m-am scufundat la capătul cheiului, înotând spre fundul lacului, unde îl simţeam pe Ethan zăcând nemişcat. I-am prins gulerul între fălci şi m-am îndreptat spre aer.

— Vezi! M-a salvat! a strigat băiatul când am ajuns amândoi la suprafaţă.

— Eşti un băiat bun, Bailey! au strigat împreună bunicul şi băiatul.

Lauda lor m-a bucurat atât de mult, încât am pornit după raţe, care au măcănit haotic în timp ce s-au îndepărtat. Am ajuns suficient de aproape, cât să le pot jumuli câteva pene din coadă. Două dintre ele au dat din aripi şi au zburat puţin, ceea ce, în opinia mea, însemna că am câştigat.

Ne-am petrecut restul după-amiezii jucând „salvează-mă", iar teama mea s-a risipit treptat pe măsură ce am înţeles că băiatul putea să se descurce singur destul de bine în lacul acela. Totuşi, se bucura atât de tare de câte ori îl trăgeam la suprafaţă, încât mă scufundam după el de fiecare dată. În cele din urmă, raţele au ieşit din apă, s-au aşezat pe marginea lacului şi ne-au privit fără să înţeleagă. Nu mi-am dat niciodată seama de ce nu zburau în copac cu celelalte păsări.

Nu vedeam niciun motiv pentru a părăsi vreodată ferma, dar, când tata a venit după câteva zile şi mama a început să umble din cameră în cameră, deschizând sertare şi scoţând lucruri din ele, am avut senzaţia că o să ne mutăm din nou şi am început să umblu neliniştit, temându-mă că voi fi lăsat în urmă. De-abia când băiatul a strigat „plimbare cu maşina!" mi s-a permis să urc şi să-mi scot capul pe geam. Iapa, Flare, s-a holbat la mine cu ceea ce am presupus că era o invidie necontrolată, iar bunicul şi bunica m-au îmbrăţişat înainte să plecăm.

Ne-am întors acasă şi am fost încântat să reîntâlnesc copiii şi

câinii din cartier, dar nu şi pe Smokey. Ne-am jucat şi m-am luat la trântă cu prietena mea, Marshmallow, şi am fost atât de ocupat să mă distrez, că am fost complet nepregătit de ceea ce avea să se întâmple în câteva zile. Cu toţii ne-am trezit devreme şi am fost condus în grabă până în garaj, după care m-am repezit imediat afară pe uşa câinelui şi mi s-a confirmat că mama şi Ethan plecau amândoi, Ethan pornind cu ceilalţi copii în acelaşi autobuz galben.

Ei bine, asta era ceva intolerabil. Am lătrat o vreme, iar de pe stradă mi-a răspuns Marshmallow, aşa că am lătrat unul la altul, dar asta nu m-a ajutat aşa de mult cât aţi crede. M-am întors supărat în garaj, adulmecând cu dispreţ casa câinelui. Am hotărât că nu aveam să-mi petrec ziua acolo, chiar dacă era cel mai moale loc din jur.

Am văzut picioarele lui Smokey pe sub uşă, mi-am pus nasul sub crăpătură şi am inhalat mirosul lui, gemând frustrat. Nu cred că a înţeles prea bine cum mă simţeam.

Pentru că eram deja un câine mare, puteam ajunge uşor la clanţă şi am înţeles că puteam schimba cumva situaţia neplăcută în care mă aflam. Mi-am pus labele pe uşă, am luat clanţa în gură şi am răsucit-o.

Nu s-a întâmplat nimic, dar am continuat să încerc şi, în cele din urmă, cu un clic încet, uşa s-a deschis!

Smokey stătea pe partea cealaltă, probabil râzând. Totuşi, zâmbetul îi pieri când mă văzu, iar pupilele i s-au întunecat. S-a întors şi a fugit, aşa că, firește, l-am urmat. Când a sărit pe blatul de bucătărie, am început să latru.

Era mult mai bine în casă. În seara dinainte, familia comandase pizza, care venise la uşa de la intrare într-o cutie mare şi plată. Aceasta încă se afla pe blatul de bucătărie şi, prin urmare, era uşor accesibilă. Am tras-o pe podea şi am mâncat cartonul delicios, rupând în bucăţi părţile mai puţin savuroase, în timp ce Smokey m-a privit cu un dezgust prefăcut. Apoi am mâncat o conservă cu mâncarea lui pentru pisici, lingând metalul până am curăţat-o.

În mod normal, nu aveam voie să dorm pe canapea, dar nu m-am

putut gândi la niciun motiv pentru a respecta acea regulă, de vreme ce totul era diferit când eram singur acasă. M-am aşezat să trag un pui de somn fain, cu capul pe o pernă moale şi cu lumina soarelui încălzindu-mi spatele.

Cândva, mai târziu, mi-am dat seama că lumina soarelui se mutase, ceea ce a fost foarte supărător, şi mi-am schimbat poziţia pe canapea, gemând.

Nu la mult timp după aceea, am auzit unul dintre dulapurile din bucătărie deschizându-se şi m-am grăbit să văd ce se întâmpla. Smokey se urcase pe blat, îşi întinsese labele şi deschise o uşă, ceea ce mi s-a părut extrem de ingenios din partea lui. L-am privit atent când a sărit în dulap şi a adulmecat cu nasul lui mic toate produsele delicioase dinăuntru. S-a uitat în jos, la mine, calculând ceva.

M-am hotărât să-mi muşc un pic capătul cozii, iar apoi, când m-am întors, am fost intrigat să văd că Smokey lovea cu laba o pungă de mâncare. A lovit-o o dată, de două ori şi, la a treia lovitură, obiectul s-a răsturnat din dulap şi a căzut pe podea!

Am muşcat plasticul şi am găsit înăuntru nişte… lucruri sărate şi crocante, pe care le-am mâncat în grabă, în caz că Smokey încerca să coboare să-şi ia şi el porţia. M-a privit impasibil de pe locul în care s-a cocoţat, apoi a răsturnat încă o pungă, plină cu rulouri din aluat dulce.

Acolo şi atunci, am hotărât că m-am înşelat în privinţa lui Smokey. Aproape că mi-a părut rău că i-am mâncat mâncarea pentru pisici mai înainte, deşi nu era vina mea că nu şi-a terminat masa când i-a fost servită. Ce aştepta, invitaţie specială?!

Nu am putut deschide dulapurile singur; cumva, îmi scăpase şiretlicul. Am profitat însă de moment şi am reuşit să apuc o pâine de pe blat, scoţând-o cu grijă din ambalajul pe care l-am mestecat separat. Coşul de gunoi din bucătărie nu avea capac, aşa că am avut uşor acces la el, chiar dacă nişte lucruri din el – un fel de piatră neagră şi amară care mi-a acoperit limba cu ceva când am gustat-o, împreună cu cojile de ouă şi recipientele din plastic – nu erau

comestibile. Oricum, am ros plasticul.

Eram afară, aşteptând, când autobuzul a oprit şi, chiar dacă Chelsea şi Todd au coborât, băiatul n-a dat niciun semn, ceea ce însemna că ar fi ajuns acasă cu mama. M-am întors în casă şi am scos nişte pantofi din dulapul mamei, deşi nu i-am ros mult, pentru că mă simţeam cam letargic din cauza gustărilor pe care mi le dăduse Smokey. Am stat în camera de zi, încercând să mă hotărăsc dacă să mă întind pe canapea, care nu mai era scăldată în lumina soarelui, sau să mă întind pe partea de covor care încă era încălzită de astrul zilei. A fost o decizie grea, iar când, în sfârşit, am ales lumina soarelui, m-am întins neliniştit, fără să fiu sigur că am făcut alegerea corectă.

Când s-a trântit portiera maşinii mamei, am luat-o la fugă din casă până în garaj şi am ieşit într-o clipă pe uşa câinelui, dând din coadă la gard, ca să arăt că nimeni nu era mai deştept decât mine. Ethan a alergat în direcţia mea şi a intrat în curte ca să se joace cu mine, în timp ce mama a mers pe alee, cu pantofii ţăcănindu-i.

— Mi-a fost dor de tine, Bailey! Te-ai distrat azi? m-a întrebat băiatul, scărpinându-mă sub bărbie.

Ne-am privit unul pe altul cu adoraţie.

— Ethan! Vino să vezi ce-a făcut Bailey!

La auzul numelui meu, pronunţat atât de aspru, urechile mele s-au lăsat în jos. Cumva, eu şi Smokey fuseserăm prinşi.

Am mers cu Ethan în casă şi m-am apropiat de mama şi am dat tare din coadă, ca să mă ierte. Ea ţinea una dintre pungile rupte în mână.

— Uşa de la garaj era deschisă. Uite ce-a făcut, a spus mama. Bailey, eşti un câine rău. Un câine rău.

Mi-am plecat capul. Chiar dacă, practic, nu făcusem nimic rău, mi-am dat seama că mama era supărată pe mine. Şi Ethan era supărat, mai ales când a început să adune bucăţile de plastic de pe podea.

— Cum naiba s-a urcat pe tejghea? Trebuie să fi sărit, a presupus

mama.

— Eşti un câine rău, rău, câine rău, Bailey, mă mustră Ethan din nou.

Smokey a intrat, sărind nepăsător pe blatul de bucătărie. M-am uitat încruntat la el – era un motan rău, rău, un motan foarte rău.

Uimitor, nimeni nu i-a spus nimic lui Smokey despre rolul lui de instigator. În schimb, i-au dat o conservă nouă cu mâncare. Am stat aşteptând, gândindu-mă că ar trebui să primesc măcar un biscuit pentru câini, dar toţi încă se uitau supăraţi la mine.

Mama a împins un mop pe podea, iar băiatul a cărat o pungă de gunoi în garaj.

— Bailey, ai făcut ceva rău, mi-a şoptit băiatul din nou. Părea că toţi treceau mult mai greu peste incident decât mine.

Încă eram în bucătărie când am auzit-o pe mama ţipând „Bailey!" din spatele casei, îşi găsise pantofii, pesemne.

CAPITOLUL 10

De-a lungul următorului an sau al următorilor doi ani, am observat că, atunci când copiii se jucau toţi împreună, Todd era adesea exclus. Când venea, o nelinişte îi cuprindea pe copii, iar eu şi Marshmallow simţeam imediat schimbarea stării generale. De obicei, fetele se întorceau cu spatele la Todd, iar băieţii îl acceptau în jocurile lor cu o repulsie evidentă. Ethan n-a mai mers la casa lui Todd.

Fratele mai mare al lui Todd, Drake, ieşea rar pe afară, iar când o făcea era doar ca să ajungă la maşină şi să plece cu ea mai departe. Linda învăţase să meargă pe bicicletă şi pedala aproape zilnic pe stradă, în compania fetiţelor de vârsta ei.

Am înţeles indicaţia lui Ethan şi n-am mai mers niciodată la Todd, deşi, într-o noapte cu zăpadă, când eram în curte făcându-mi nevoile înainte de culcare, l-am mirosit stând de cealaltă parte a gardului, într-un copac. Am scos un lătrat de avertizare şi am fost destul de mulţumit când l-am auzit întorcându-se şi fugind.

Nu prea m-a interesat conceptul de şcoală, adică treaba pentru care Ethan pleca de acasă în majoritatea dimineţilor. Îmi plăcea mai mult când venea vara, iar mama şi Ethan nu mai aveau şcoală şi mergeam cu toţii la fermă, ca să stăm cu bunicul şi bunica.

De fiecare dată când ajungeam acolo, începeam să alerg, să descopăr ce s-a schimbat, marcându-mi teritoriul şi reîntâlnindu-mă cu iapa Flare, pisica misterioasă din hambar şi raţele care au decis, din lipsă de responsabilitate, să mai facă un rând de răţuşte. Deseori simţeam mirosul sconcsului în pădure, dar, conştient de neplăcerile asociate ultimelor noastre întâlniri, am ales să nu îl mai urmăresc. Dacă voia să se joace, ştia unde să mă găsească.

Într-o noapte de vară, toată familia a stat cu mine în camera de zi

până mult după ora normală de culcare şi toţi erau emoţionaţi, dar mama şi bunica se şi temeau. Apoi au ţipat şi s-au înveselit, bunicul a plâns, iar eu am lătrat, fiindcă simţeam emoţiile tuturor. Oamenii sunt mult mai complicaţi decât câinii, au o gamă mult mai largă de sentimente – deşi de multe ori îmi era dor de Curte, în cea mai mare parte a timpului trăiam o viaţă mult mai bogată alături de familia mea, chiar dacă adesea nu ştiam ce se întâmpla. Ethan m-a scos afară noaptea şi ne-am uitat la stele.

— Bailey, chiar acum e un om pe lună. Vezi luna? Într-o zi, o să merg şi eu acolo.

Era atât de fericit, încât mi-am manifestat, şi eu, încântarea aducându-i un băţ pe care să-l arunce pentru mine. Băiatul meu a râs.

— Nu-ţi face griji, Bailey. O să te iau cu mine când o să plec.

Uneori, bunicul mergea cu maşina în oraş, iar eu şi băiatul îl însoţeam. În scurtă vreme, am memorat o hartă a mirosurilor întregii călătorii – era un miros umed care purta cu el duhoarea raţelor proaste şi a deliciosului peşte putrezit, urmat după câteva minute de un alt miros, puternic şi înţepător, care umplea maşina.

— Ptiu, spunea adesea Ethan.

— Asta e ferma caprelor, îi răspundea întotdeauna bunicul.

Cu capul scos pe geam, spionam adesea caprele care erau responsabile pentru toate acele mirosuri minunate şi lătram la ele, chiar dacă erau atât de proaste, încât nu s-au speriat niciodată, ci doar au stat acolo, holbându-se precum iapa Flare.

La puţin timp după ce treceam pe lângă ferma de capre, ajungeam la un pod de lemn, care făcea maşina să huruie. Atunci începeam să mă agit, pentru că adoram plimbările în oraş cu maşina şi zgomotele ca huruitul şi bubuitul indicau că eram aproape de destinaţie.

Bunicului îi plăcea să meargă într-un loc unde stătea pe un scaun şi un bărbat îi umbla în păr, jucându-se – Ethan se plictisea şi ajungeam să ne plimbăm pe străzi, uitându-ne la vitrine şi sperând

să întâlnim alţi câini, ceea ce credeam că era şi motivul pentru care ne aflam în oraş. Cel mai bun loc pentru câini era parcul – o mare zonă ierboasă unde oamenii stăteau pe pături. Acolo era şi un lac, dar băiatul nu mă lăsa niciodată să înot în el.

Peste tot prin oraş simţeam mirosul fermei de capre; dacă voiam să ştiu unde eram, trebuia doar să-mi întorc nasul până când simţeam că mirosul era mai puternic – şi în direcţia aceea era casa.

Într-o zi, eram în parc şi un băiat mai mare arunca o jucărie de plastic, pentru a i-o aduce câinele lui. Era vorba de o femelă neagră, mică de statură şi foarte serioasă – când am mers la ea, m-a ignorat total, fiind cu ochii pe discul colorat din plastic. Se înălţa în aer, iar ea alerga, sărea şi îl prindea înainte să atingă pământul, ceea ce cred că era un truc destul de impresionant.

— Ce crezi, Bailey? Vrei să faci asta, băiete? m-a întrebat Ethan.

Ochii lui sclipeau în timp ce o privea pe căţeluşă, iar când am ajuns acasă, a mers direct în camera lui şi s-a apucat să confecţioneze ceea ce el numea *mingea zburătoare.*

— E o combinaţie de bumerang, disc frisbee şi minge de baseball, i-a spus el bunicului. Va zbura de două ori mai departe, pentru că mingea îi dă greutate, vezi?

Am adulmecat obiectul, care a fost o minge perfectă de fotbal înainte ca Ethan s-o taie şi să-i ceară bunicului să facă noi cusături în ea.

— Haide, Bailey! a strigat băiatul.

Am fugit afară.

— Câţi bani poţi să faci cu o invenţie ca asta? l-a întrebat băiatul pe bunic.

— Mai întâi, hai să vedem cum zboară, l-a provocat bunicul.

— Bine, eşti gata, Bailey? Eşti gata?

Am înţeles că urma să se întâmple ceva şi am stat atent. Băiatul şi-a luat avânt şi a azvârlit mingea zburătoare în aer, unde s-a răsucit şi a căzut din cer, de parcă s-ar fi lovit de ceva.

Am plecat de pe verandă şi am mers să-l adulmec.

— Adu mingea zburătoare, Bailey! a strigat băiatul.

Am ridicat obiectul cu grijă. Mi-am amintit de micuţa căţea care urmărea elegantul disc zburător din parc şi am simţit puţină invidie. L-am dus înapoi unde stătea băiatul şi l-am lăsat jos.

— Nu e aerodinamică, a observat bunicul. Opune prea multă rezistenţă.

— Trebuie doar s-o arunc mai bine, a spus băiatul.

Bunicul a intrat înapoi în casă şi, în următoarea oră, băiatul a exersat aruncarea mingii zburătoare în curte, iar eu i-am adus-o înapoi. Simţeam o disperare crescândă în el aşa că, o dată, când a aruncat mingea zburătoare şi a căzut la pământ, i-am adus un băţ în locul ei.

— Nu, Bailey, a spus el trist. Mingea zburătoare! Adu mingea zburătoare!

Am lătrat, dând din coadă şi încercând să-l fac să înţeleagă cât de distractiv ar fi fost băţul, dacă i-ar fi dat o şansă.

— Bailey! Mingea zburătoare!

Apoi cineva a spus:

— Bună!

Era o fată de vârsta lui Ethan. Am mers în direcţia sa, dând din coadă, iar ea m-a mângâiat pe cap. Într-o mână ţinea un coş acoperit, în care se aflau un fel de pâini cu miros dulce, care chiar mi-au captat imediat atenţia. M-am aşezat şi m-am uitat frumos la ea, ca să-mi dea şi mie ce era în coş.

— Cum te cheamă, fetiţo? m-a întrebat ea.

— E băiat, a informat-o Ethan. Numele lui e Bailey.

M-am uitat la băiat pentru că mi-a spus numele, şi am văzut că se purta ciudat. Era ca şi cum i-ar fi fost frică, dar nu chiar aşa, deşi a făcut o jumătate de pas înapoi când a văzut-o. M-am uitat iar la fata de care îmi plăcea, datorită bunătăţilor pe care le adusese.

— Eu locuiesc mai încolo. Mama a făcut nişte negrese pentru familia voastră.

— O, a exclamat băiatul.

Eu am rămas atent la coş.

— Aşa că… hm, a reluat ea.

— O s-o chem pe bunica, a anunţat Ethan, după care s-a întors pe călcâie şi a intrat în casă.

Eu am ales să rămân cu fata şi biscuiţii ei pentru câini:

— Bună, Bailey, eşti un băiat bun? Eşti un băiat bun, m-a alintat ea.

Bun, dar nu destul de bun cât să primesc un biscuit pentru câini, am aflat mai târziu – chiar dacă, după un minut, am împins coşul cu nasul, ca să-i amintesc de ce avea în mână. Şi-a trecut de mai multe ori mâna prin părul deschis la culoare în timp ce a aşteptat să se întoarcă Ethan. Şi ea părea un pic speriată, deşi acolo, cu excepţia unui biet câine flămând, care avea nevoie de o gustare, nu era nimic de speriat.

— Hannah! a strigat bunica ieşind din casă. Mă bucur să te văd.

— Bună ziua, doamnă Morgan!

— Intră, intră. Ce ai tu acolo?

— Mama a făcut nişte negrese.

— Ei bine, e minunat, mulţumesc. Ethan, tu probabil nu-ţi aminteşti, dar obişnuiai să te joci cu Hannah când eraţi mici. E mai mică decât tine cu un an şi ceva.

— Nu-mi amintesc, a spus Ethan lovind covorul cu piciorul.

Încă se purta ciudat, dar am simţit că era datoria mea să păzesc coşul cu biscuiţi pentru câini, pe care bunica l-a pus pe masă. Bunicul stătea pe scaunul lui, ţinând o carte, şi şi-a întins mâna în coş, uitându-se peste ochelari.

— Nu-ţi strica pofta de mâncare! a sâsâit bunica spre el.

Şi-a retras mâna şi am făcut schimb de priviri triste cu cel năpăstuit.

În următoarele minute nu s-a întâmplat nimic cu biscuiţii. Bunica a vorbit mai mult, în timp ce Ethan a stat cu mâinile în buzunare, iar Hannah a stat pe canapea şi nu s-a uitat la el. În cele din urmă, Ethan a întrebat-o pe Hannah dacă voia să vadă mingea zburătoare

şi, la auzul înspăimântătoarelor cuvinte, mi-am întors capul şi m-am holbat la el, nevenindu-mi să cred. Am presupus că încheiaserăm acel capitol al vieţilor noastre.

Am mers toţi trei în curte. Ethan i-a arătat lui Hannah mingea zburătoare, dar, când a aruncat-o, tot a căzut la pământ ca o pasăre moartă.

— Trebuie să fac nişte schimbări de design la ea, a spus băiatul.

Am mers până la mingea zburătoare, dar nu am ridicat-o, sperând că băiatul va hotărî să termine cu beleaua asta o dată pentru totdeauna.

Hannah a mers până la lac să se uite la raţele proaste, apoi a mângâiat-o pe Flare pe bot şi a aruncat mingea zburătoare de câteva ori. S-a urcat pe bicicletă şi, în timp ce a pedalat pe alee, am alergat pe lângă ea. Când băiatul a fluierat după mine, m-am întors în goană.

Ceva parcă îmi spunea că aveam s-o mai vedem pe fată.

Mai târziu, în acea vară, prea devreme în sezon ca să ne întoarcem acasă şi să meargă băiatul la şcoală, mama a pus bagajele în maşină. Eu şi cu Ethan am stat lângă ea, în timp ce bunicul şi bunica şi-au ocupat locurile.

— O să navighez, a spus bunicul.

— O să adormi înainte să trecem graniţa ţinutului, i-a răspuns bunica.

— Ethan, acum eşti băiat mare. Să fii cuminte şi să ne suni dacă ai probleme.

Mama lui îl îmbrăţişă, iar el era vizibil agitat.

— Ştiu, i-a asigurat băiatul.

— Ne întoarcem în două zile. Dacă ai nevoie de ceva, poţi să-i ceri domnului Huntley din casa vecină. Ţi-am făcut şi un pacheţel.

— Ştiu! a liniştit-o Ethan.

— Bailey, ai grijă de Ethan, bine?

Am dat din coadă vesel, fără să înţeleg nimic. Mergeam la plimbare cu maşina, sau ce?

— Eu am stat singur tot timpul când am fost de vârsta lui, o să-i prindă bine, şi-a dat cu părerea bunicul.

Am simţit îngrijorare şi ezitare din partea mamei, însă, în cele din urmă, s-a aşezat la volan.

— Te iubesc, Ethan, i-a spus ea.

Ethan a mormăit ceva şi a lovit cu piciorul în pământ.

Maşina a pornit pe alee, iar eu şi băiatul am privit-o cu solemnitate.

— Haide, Bailey! mi-a strigat el, iar eu am fugit în casă.

Totul a fost dintr-odată mai amuzant. Băiatul a mâncat ceva la prânz şi, când a terminat, a pus farfuria pe podea, ca s-o ling eu. Am mers în hambar şi s-a căţărat pe căpriori în timp ce eu am lătrat, iar când a sărit într-o căpiţă de fân, am sărit pe el. O umbră neagră din colţ m-a anunţat că pisica privea totul, dar, când am mers să investighez, creatura s-a furişat şi a dispărut.

Am devenit neliniştit când Ethan a descuiat dulapul cu arme, asta era ceva ce nu mai făcuse niciodată fără ca bunicul să fie acolo cu el. Armele mă speriau; îmi aminteau de momentul în care Todd a aruncat o petardă şi a pocnit atât de aproape de mine, că am simţit o lovitură pe pielea mea. Dar Ethan era atât de entuziasmat, că nu m-am abţine şi am dansat la picioarele lui. A pus nişte conserve pe un gard, a tras cu arma şi conservele au zburat. N-am prea înţeles ce-aveau a face conservele şi pocniturile zgomotoase, dar am ştiut cumva că toate erau legate între ele şi, judecând după reacţia băiatului, treaba era foarte distractivă. Flare a pufnit şi a tropăit în capătul cel mai îndepărtat al ţarcului, îndepărtându-se de toată agitaţia.

După asta, băiatul a încălzit nişte pui suculent. Am stat în camera de zi, el a pornit televizorul şi a mâncat dintr-o farfurie pe care o ţinea în poală, aruncându-mi bucăţi de piele de pui. Gustam şi eu genul acesta de distracţie!

În acel moment nu mi-a mai păsat dacă mama se mai întorcea vreodată.

După ce am lins farfuria pe care băiatul a lăsat-o pe podea, am hotărât să testez noile reguli şi m-am urcat pe scaunul moale al bunicului, uitându-mă peste umăr ca să văd dacă am atras aşteptata comandă de „jos!”. Băiatul doar s-a holbat la televizor, aşa că m-am ghemuit, pentru a trage un pui de somn.

Ca prin vis, am auzit telefonul sunând şi pe băiat spunând „pat”, dar, când a încheiat convorbirea, nu s-a dus în pat; s-a aşezat din nou, ca să se mai uite la televizor.

Dormeam tun când m-a trezit brusc senzaţia că se întâmplase ceva. Băiatul stătea încordat, în picioare şi cu capul înclinat.

— Ai auzit şi tu asta? mi-a şoptit.

M-am întrebat dacă graba din vocea lui însemna că somnul meu luase sfârşit. Am hotărât că era nevoie să-i transmit calmul meu şi mi-am coborât capul din nou pe perna moale.

Din casă s-a auzit un bocănit încet.

— Bailey! a sâsâit el.

Bine, era ceva grav. M-am dat jos de pe scaun, m-am întins şi m-am uitat la el, aşteptând. M-a mângâiat pe cap şi i-am simţit teama.

— Hei! a strigat el. E cineva acolo?

A înlemnit, iar eu i-am urmat exemplul, în alertă maximă. Nu prea ştiam ce se întâmpla, dar eram sigur că era o ameninţare. Când altă bocănitură l-a făcut să tresară, i s-a făcut pielea de găină, iar eu mă pregăteam să înfrunt orice obstacol. Mi-am simţit blana zbârlindu-se pe spate şi am mârâit încet ca avertisment.

La auzul mârâitului meu, băiatul s-a mişcat în linişte prin cameră. Eu am mers târşâit după el, încă atent, şi l-am privit deschizând dulapul cu arme pentru a doua oară în acea zi.

CAPITOLUL 11

Ţinând puşca bunicului cu mâini tremurânde, băiatul a urcat pe furiş scările, a înaintat pe hol şi a intrat apoi în dormitorul mamei. Eu eram chiar în spatele lui. Ethan s-a uitat în baie şi sub pat, iar când a deschis uşa dulapului, a strigat „Ha!", speriindu-mă de moarte. Am repetat cercetarea asta în camera băiatului, în camera bunicului şi în camera mică în care se afla canapeaua pe care dormea bunica atunci când bunicul făcea mult zgomot noaptea. Înainte de a pleca, bunica a fost în camera aceea, lucrând mai mult la mingea zburătoare, încercând s-o repare îndrumată de Ethan.

Băiatul a verificat toată casa ducând în braţe arma bunicului, a zdrăngănit fiecare clanţă şi a testat fiecare fereastră. Trecând prin camera de zi, am mers cu speranţă spre scaunul bunicului, dar băiatul încă mai voia să exploreze casa şi, cu un geamăt obosit, l-am însoţit la o verificare a perdelelor duşului.

În cele din urmă, s-a întors la camera mamei. A lucrat la clanţă, apoi a împins dulapul în faţa uşii. A pus puşca lângă pat şi m-a chemat să mă întind lângă el. Când s-a lipit de mine, mi-am amintit cum venea câteodată la casa câinelui din garaj când mama şi tata ţipau unul la altul. Simţea toată acea singurătate şi groază. L-am lins cât de mângâietor am putut – eram împreună; cum putea să se întâmple ceva rău?!

În următoarea dimineaţă am dormit mai mult, apoi am luat un mic dejun fabulos. Am mâncat coji de pâine prăjită, am lins o omletă şi am terminat de băut laptele băiatului. Ce zi minunată! Ethan a pus mai multă mâncare într-o pungă, împreună cu o sticlă pe care a umplut-o cu apă, după care le-a băgat pe toate în rucsac. Mergeam la o plimbare? Uneori, mergeam cu Ethan la plimbare, iar el lua sandviciuri pe care să le împărţim. Mai târziu, plimbările lui păreau

să ne ducă întotdeauna unde locuia fata; îi puteam simţi mirosul în cutia poştală. Băiatul stătea şi se uita la casă, apoi mergeam înapoi acasă la noi.

Teama din noaptea precedentă dispăruse total. Fluierând, băiatul a mers afară să aibă grijă de Flare, care a venit să mănânce din găleata cu seminţe uscate şi fără gust – sau ce-or fi fost ele – pe care le ronţăia când nu încerca să-şi facă rău la stomac cu iarba.

Am fost totuşi surprins când băiatul a adus din grajd o pătură şi o şa lucioasă din piele şi le-a pus pe cal. Am mai făcut asta de câteva ori, cu Ethan urcându-se să stea pe spatele lui Flare, dar întotdeauna cu bunicul acolo şi întotdeauna cu poarta ţarcului lui Flare închisă bine. Acum însă, băiatul a deschis poarta.

— Hai să mergem, Bailey! m-a chemat el.

L-am urmat, simţindu-mă morocănos. Nu-mi plăcea că Flare primea, dintr-odată, toată atenţia şi că eram atât de departe de băiat, forţat să merg lângă creatura uriaşă, despre care am ajuns la concluzia că era la fel de proastă ca şi raţele. Cel mai mult mă enervam când, scuturându-şi coada, Flare scăpa o grămadă mare de rahat pe drum, ratându-mă cu puţin. Îmi ridicam piciorul peste grămadă, pentru că, până la urmă, îmi aparţinea mie, dar eram destul de sigur că iapa făcea asta ca pe o insultă la adresa mea.

În scurt timp, am ieşit de pe drum, am ajuns în pădure şi am mers de-a lungul unei poteci. Am urmărit un iepure şi l-aş fi prins dacă n-ar fi trişat schimbându-şi brusc direcţia. Am simţit mirosul mai multor sconcşi şi am refuzat cu mândrie să mai fac vreun pas în direcţia lor. Ne-am oprit lângă o baltă mică din care eu şi Flare am băut apă, iar, mai târziu, băiatul şi-a mâncat sandviciul şi mi-a dat cojile.

— Nu e grozav, Bailey? Nu-i aşa că te distrezi?!

I-am privit mâinile şi m-am întrebat dacă tonul lui întrebător arăta că urma să-mi mai dea un sandvici.

În afară de faptul că o aveam pe Flare cu noi, chiar mă bucuram. Bineînţeles, doar faptul că eram departe de mingea aceea zburătoare

stupidă era un motiv suficient de bucurie, dar, după câteva ore, am ajuns atât de departe de casă, încât, adulmecând, nici măcar n-aş mai fi putut găsi drumul înapoi.

Mi-am dat seama că Flare era obosită, dar, din atitudinea băiatului, am ajuns la concluzia că mai aveam mult de mers până ajungeam la destinaţia noastră. La un moment dat, Ethan a întrebat:

— O luăm pe aici? Sau pe acolo? Îţi mai aminteşti, Bailey? Ştii unde suntem?

Ne-am continuat drumul pe o potecă ce avea foarte multe mirosuri de animale pe ea.

Am marcat un teritoriu atât de mare, că m-a durut piciorul de atâta stat în aer. Flare s-a oprit şi a dat drumul unui jet uriaş de urină, ceea ce mi s-a părut un comportament total nepotrivit, pentru că mirosul ei ar fi şters orice urmă a mirosului meu, iar eu eram câinele. Am mers înainte repede, ca să pierd urma acelui miros îngrozitor.

M-am urcat pe o mică ridicătură de pământ şi atunci am văzut şarpele. Se afla pe o bucată de pământ însorit, scoţându-şi limba ritmic, iar eu m-am oprit brusc, fascinat. N-am mai văzut unul până atunci.

Am lătrat, ceea ce nu i-a provocat nicio reacţie. M-am întors la băiat, care iar a zorit-o pe Flare.

— Ce s-a-ntâmplat, Bailey? Ce-ai văzut?

Am hotărât că, orice-ar fi zis băiatul, nu însemna *„du-te să muşti şarpele”*. M-am strecurat pe lângă Flare, care mergea greu şi fără nicio expresie, şi m-am întrebat cum va reacţiona când va vedea şarpele încolăcit în faţa ei.

La început, nu l-a văzut, dar apoi, când s-a apropiat, şarpele s-a dat brusc înapoi, ridicându-şi capul, iapa a nechezat tare. Şi-a ridicat picioarele din faţă şi s-a învârtit brusc, iar băiatul a zburat de pe spatele ei. Am fugit la el imediat, bineînţeles. Din fericire, nu păţise nimic şi se ridică imediat.

— Flare! a strigat el.

Am privit supărat cum iapa s-a retras galopând. Când a început şi băiatul să fugă, am înţeles că era nevoie să fac şi eu ceva şi am alergat după ei, însă iapa şi-a continuat drumul şi, în scurt timp, distanţa dintre mine şi băiatul meu devenise prea mare şi m-am întors ca să fiu cu el.

— Of, nu! a spus băiatul, dar acel „nu" nu era pentru mine. Of, Doamne. Ce ne facem, Bailey?

Spre groaza mea totală, băiatul a început să plângă. Făcea asta tot mai puţin pe măsură ce înainta în vârstă, ceea ce făcea ca reacţia lui să fie şi mai îngrijorătoare. Am simţit marea lui disperare şi mi-am vârât faţa între mâinile lui, încercând să-l liniştesc. Am hotărât că a merge acasă şi a mânca mai multă carne de pui era cea mai bună soluţie pentru problema în cauză.

În cele din urmă, băiatul s-a oprit din plâns, uitându-se pierdut prin pădure.

— Bailey, ne-am rătăcit! exclamă el, după care bău puţină apă. Bine, bine. Hai să mergem.

Aparent, plimbarea nu se terminase, pentru că am pornit într-o direcţie cu totul nouă, nu pe calea pe care veniserăm.

Am mers mult prin pădure, la un moment dat intersectându-ne cu propriile mirosuri, dar băiatul a continuat să meargă. Obosisem atât de tare, încât, atunci când o veveriţă a sărit chiar în faţa mea, nici măcar nu m-am mai obosit s-o urmăresc; doar l-am urmat pe băiat, deşi mi-am dat seama că şi el era obosit. Când lumina a început să se stingă de pe cer, ne-am aşezat pe un buştean, iar Ethan şi-a mâncat ultimul sandvici şi a avut grijă să-mi dea şi mie o bucată.

— Bailey, îmi pare foarte rău.

Chiar înainte de a se întuneca, băiatul a devenit foarte interesat de crengi. A început să tragă crengile până lângă un copac căzut, făcând un culcuş, apoi a pus ace de pin şi altele de felul ăsta. Am privit curios, gata oricând, în ciuda oboselii, să urmăresc dacă ar fi aruncat o creangă, dar se părea că nu-i ardea de asemenea lucruri.

Când s-a întunecat prea tare ca să mai putem vedea, s-a aşezat pe acele de pin.

— Aici, Bailey! Vino aici!

M-am târât lângă el, iar culcuşul mi-a amintit de casa câinelui. Mi-am amintit cu tristeţe de scaunul bunicului, întrebându-mă de ce nu puteam merge acasă şi dormi acolo. Băiatul a început să tremure în scurt timp, aşa că mi-am pus capul pe el şi mi-am lipit burta de spatele lui, aşa cum obişnuiam să mă întind pe fraţii şi surorile mele când ne era frig.

— Eşti un câine bun, mi-a spus el.

În scurt timp, a început să respire adânc şi n-a mai tremurat. Deşi nu mă simţeam tocmai confortabil, am rămas cu grijă într-o poziţie în care să-i ţin cât de cald puteam în timpul nopţii.

Ne-am trezit când au început să cânte păsările şi, înainte să se lumineze bine, deja porniserăm la drum. Am adulmecat cu speranţă rucsacul, păcălit de mirosuri, dar, când băiatul m-a lăsat să-mi bag capul înăuntru, n-am găsit nimic de mâncat.

— Îl ţinem în caz că trebuie să facem un foc, mi-a spus el.

Am crezut că asta însemna „avem nevoie de mai multe sandviciuri" şi am dat din coadă, ca să arăt că eram de acord.

Natura aventurii noastre s-a schimbat în acea zi. Foamea din burta mea s-a transformat într-o durere ascuţită şi băiatul a plâns din nou, smiorcăindu-se cam o oră. Teama lui acută fu urmată de o letargie tristă, care m-a speriat chiar şi mai rău. Când s-a aşezat şi s-a uitat la mine cu ochi sticloşi, l-am lins pe faţă.

Mă îngrijora băiatul meu. Trebuia să mergem acasă imediat.

Am ajuns la un pârâiaş, iar băiatul s-a trântit pe burtă şi a băut cu sete. Apa i-a oferit energie şi motivaţie; când am pornit din nou, am urmat pârâiaşul, care se răsucea printre copaci şi, într-un loc, trecea printr-o pajişte plină de păsări cântătoare. Băiatul şi-a întors faţa spre soare şi şi-a grăbit pasul, mânat de speranţă, dar umerii i s-au lăsat în jos după vreo oră, când pârâiaşul a intrat din nou în pădurea întunecoasă.

Ne-am petrecut acea noapte lipiţi unul de altul, ca înainte. Am simţit mirosul unei carcase în apropiere – una veche, dar probabil comestibilă – dar nu l-am părăsit pe băiat. Avea nevoie de căldura mea mai mult ca oricând. Simţeam cum îl părăseau puterile.

Nu am fost niciodată mai speriat ca atunci.

A doua zi, băiatul s-a împiedicat de câteva ori. Am simţit mirosul sângelui; se lovise tare de o creangă. L-am adulmecat.

— Pleacă, Bailey! a ţipat el la mine.

Am simţit furie, teamă şi durere, dar nu m-am îndepărtat, şi am ştiut că am făcut ce trebuia atunci când şi-a îngropat faţa în gâtul meu şi a început din nou să plângă.

— Bailey, ne-am rătăcit. Îmi pare foarte rău, a şoptit.

M-am agitat la auzul numelui meu.

Pârâiaşul rătăcea printr-o zonă mlăştinoasă, pierzându-şi forma. Băiatul s-a scufundat până la gambe, aşa că picioarele lui scoteau un zgomot amuzant când păşea. Insectele au tăbărât pe noi.

În mijlocul mlaştinii, băiatul s-a oprit pur şi simplu. Umerii i s-au lăsat, iar bărbia i-a căzut. Aerul i-a ieşit din plămâni cu un oftat lung şi adânc. Mâhnit, mi-am continuat drumul prin zona noroioasă cât de repede am putut, punându-mi o labă pe piciorul lui.

Renunţa. Un sentiment copleşitor de înfrângere se aduna în el, iar el i se lăsa pradă. Îşi pierdea voinţa de a trăi. Era ca fratele meu, Fomilă, care s-a culcat în canalul de scurgere doar ca să nu se mai ridice niciodată.

Am lătrat atât de puternic, încât ne-am speriat amândoi. Apoi băiatul mă privi lipsit de viaţă şi am lătrat din nou.

— În regulă, a murmurat el.

Letargic, şi-a scos piciorul din noroi şi l-a pus jos şovăitor. Efectul fu acelaşi.

Ne-a luat mai mult de o jumătate de zi să străbatem mlaştina aceea. Am descoperit pârâul de pe partea cealaltă şi am văzut că era mai adânc şi curgea mai cu putere. Continuându-ne drumul de-a lungul lui, am văzut că în pârâul nostru se scurgeau câteva pârâiaşe

mai mici, aşa că băiatul a trebuit să înceapă să sară când un copac doborât îi bloca drumul pe o parte sau alta. Fiecare salt părea să-l obosească şi ne-am oprit să tragem un pui de somn de câteva ore. Am stat întins lângă el, îngrozit că băiatul nu se va mai trezi, dar a făcut-o.

— Eşti un câine bun, Bailey, mi-a spus el cu voce spartă.

Era o după-amiază târzie când am descoperit că pârâul se alătură unui râu. Băiatul a stat şi s-a uitat pierdut la apa întunecată, apoi ne-am îndreptat în aval, croindu-ne drumul printre ierburi şi copaci.

Noaptea începea să se lase când am simţit mirosul oamenilor. În acel moment, Ethan părea să meargă fără nicio ţintă. De fiecare dată când cădea, avea nevoie de tot mai mult timp să se ridice şi nu a observat când m-am repezit înainte, cu nasul la pământ.

— Hai, Bailey, unde te duci?

Cred că nici măcar n-a observat când am trecut pe cărare. Privea chiorâş în lumina din ce în ce mai slabă a soarelui şi se chinuia să nu cadă. Când ne-am pomenit pe o cărare bătătorită, n-am observat nicio reacţie din partea lui. Am simţit mirosurile câtorva oameni – toate erau destul de vechi, dar îmi erau la fel de clare ca urmele copiilor de pe străzile din cartier. Apoi, dintr-odată, băiatul s-a îndreptat.

— Hei! a spus el încet, privirea concentrându-i-se pe cărare.

Acum, că ştiam sigur încotro mergeam, am înaintat câţiva metri, iar oboseala mea şi teama băiatului se risipiră. Poteca şi râul coteau spre dreapta şi mi-am ţinut nasul în jos, observând cum mirosul de om devenea mai puternic. Cineva fusese acolo nu cu mult timp în urmă.

Ethan s-a oprit, aşa că m-am întors la el. Se holba cu gura căscată.

— Uau! a exclamat el.

Mi-am dat seama că era un pod peste râu şi, în timp ce priveam, o siluetă a ieşit din întuneric şi a mers de-a lungul său, privind apa. Inima lui Ethan a început să bată mai tare; o auzeam clar. Dar emoţia lui s-a transformat în teamă şi s-a dat înapoi, amintindu-mi

de reacţia primei mele mame când dădeam de oameni în timp ce vânam.

— Linişte, Bailey, mi-a şoptit el.

Nu ştiam ce se întâmpla, dar i-am simţit starea – era asemănătoare celei din noaptea în care a scos arma şi a verificat toată casa. M-am uitat atent la el.

— Hei! a strigat bărbatul de pe pod.

L-am simţit pe băiat încordându-se, gata să fugă.

— Hei! a strigat bărbatul din nou. Tu eşti Ethan?

CAPITOLUL 12

Bărbatul de pe pod ne-a plimbat cu maşina.

— Băiete, te-am căutat în tot statul Michigan, a spus el.

Ethan s-a uitat în jos şi, de la el, am simţit tristeţe, ruşine şi puţină frică. Am mers până la o clădire mare şi, imediat ce ne-am oprit, tata a deschis portiera maşinii, iar el şi mama l-au îmbrăţişat pe Ethan. Bunicul şi bunica erau şi ei acolo, şi toată lumea era fericită, deşi nu erau prin preajmă gustările pentru câini. Băiatul s-a aşezat într-un scaun cu rotile şi un bărbat l-a împins în clădire, dar, chiar înainte să intre, băiatul s-a întors şi mi-a făcut semn cu mâna, iar eu am crezut că, probabil, va fi bine, deşi m-am simţit destul de speriat că eram despărţiţi. Bunicul m-a ţinut strâns de zgardă, aşa că n-am avut de ales.

Bunicul m-a plimbat cu maşina şi am fost un câine de bancheta din faţă. Am mers într-un loc unde i-au înmânat bunicului ceva cu miros delicios, într-o pungă, printr-o fereastră, iar el mi-a dat chiar acolo, în maşină, mai multe sandviciuri mici şi calde. A mâncat şi el unul.

— Nu-i spune bunicii despre asta, m-a rugat el.

Când am ajuns acasă, am fost surprins s-o văd pe Flare stând în locul ei obişnuit din curte, privindu-mă cu o expresie nepăsătoare. Am lătrat la ea prin geamul maşinii, până când bunicul mi-a spus să mă opresc.

Băiatul a lipsit doar o noapte, dar a fost prima dată când am dormit fără el. Am umblat neliniştit pe hol, până când tata mi-a strigat:

— Stai jos, Bailey!

M-am ghemuit în patul lui Ethan şi am adormit cu capul pe pernă, unde mirosul lui se simţea cel mai bine.

Când mama l-a adus pe Ethan acasă a doua zi, am fost în culmea fericirii, dar starea băiatului era chiar mai rea. Tata i-a spus că a fost un băiat rău. Bunicul a vorbit cu el în faţa dulapului cu arme. Toţi erau încordaţi – dar nimeni n-a menţionat numele lui Flare, chiar dacă Flare a cauzat totul. Mi-am dat seama că, deoarece niciunul dintre ei nu a fost acolo, nu ştia nimeni ce s-a întâmplat cu adevărat, aşa că toţi erau supăraţi pe băiat, în loc să pedepsească iapa.

Am fost destul de furios cât să merg afară şi s-o muşc pe iapă, dar n-am făcut-o, bineînţeles, pentru că era ditamai animalul.

Fata a venit să-l vadă pe băiat şi cei doi au stat pe verandă, dar n-au vorbit mult, doar au murmurat într-un fel aparte şi s-au uitat în direcţii diferite.

— Ţi-a fost frică? l-a întrebat ea.

— Nu.

— Mie mi-ar fi fost frică.

— Ei bine, mie nu mi-a fost.

— Ţi-a fost frig noaptea? a insistat fata.

— Da, destul de tare.

— Of…

— Da.

Am urmărit schimbul de replici căutând cu grijă cuvinte ca „Bailey", „plimbare cu maşina" şi „gustări". Neauzind niciunul dintre ele, mi-am pus capul jos şi am gemut. Fata şi-a întins mâna şi m-a mângâiat, aşa că m-am rostogolit pe spate, ca să mă frece pe burtică.

Am hotărât că îmi plăcea fata şi mi-am dorit să ne viziteze mai des, să aducă mai mulţi biscuiţi şi să-mi dea şi mie câţiva.

Apoi, înainte să fiu pregătit, mama a făcut bagajele şi am făcut călătoria aceea lungă cu maşina, ceea ce însemna că începea şcoala. Când am oprit pe aleea de acasă, câţiva copii au venit alergând, iar eu m-am reîntâlnit cu Marshmallow pe gazon, şi meciul nostru de luat la trântă a început imediat.

Erau şi alţi câini în cartier, dar cel mai mult îmi plăcea

Marshmallow, probabil pentru că o vedeam aproape în fiecare zi când băiatul mergea să stea cu mama lui Chelsea după şcoală. Când ieşeam pe poarta deschisă, Marshmallow era, de obicei, şi ea afară şi mă însoţea în timp ce exploram coşurile de gunoi ale altora.

Când am auzit-o pe Chelsea aplecându-se în afara maşinii mamei ei într-o zi şi strigând: *Marshmallow! Marshy! Vino aici, Marshmallow!*, m-am cam speriat. Chelsea a venit să vorbească cu Ethan şi n-a trecut mult timp până când toţi copiii din cartier au început să strige numele lui Marshmallow. Eu am înţeles clar că Marshmallow a fost o rea şi că a plecat undeva, în căutarea propriei aventuri.

Mirosul ei era mai recent în zona pârâului, dar acolo erau atât de mulţi copii şi câini, încât n-am putut afla în ce direcţie a mers. Chelsea a fost tristă şi a plâns, iar mie mi-a părut rău pentru ea, aşa că mi-am pus capul în poala ei şi ea m-a îmbrăţişat.

Todd a fost unul dintre copiii care aveau grijă de Marshmallow şi, ciudat, mirosul ei era pe pantalonii lui. L-am adulmecat cu grijă, iar el s-a încruntat şi mi-a împins capul mai departe. Pantofii lui erau plini de noroi şi mirosul lui Marshmallow se simţea puternic şi acolo, pe lângă alte mirosuri pe care nu le-am putut identifica.

— Haide, Bailey, m-a strigat Ethan când a văzut cum reacţionase Todd la atenţia mea.

Marshmallow nu s-a mai întors acasă niciodată. Mi-am amintit de prima mea mamă, care a fugit pe poartă fără să se uite înapoi. Unii câini vor doar să fie liberi să hoinărească, pentru că nu au un băiat care să-i iubească.

În cele din urmă, mirosul lui Marshmallow s-a pierdut în vânt, dar eu n-am încetat să-i adulmec urmele. Când îmi aminteam de jocurile cu ea, mă trezeam gândindu-mă la Coco, pe care o întâlnisem în Curte. Mi-ar fi plăcut foarte mult să le revăd pe Coco şi pe Marshmallow, dar începeam să înţeleg că viaţa era mult mai complicată decât părea în Curte şi că oamenii o controlau, nu câinii. Nu conta ce voiam eu; conta că am fost acolo, în pădure, când lui Ethan i-a fost frică şi foame, încălzindu-l noaptea şi ţinându-i

companie.

În acea iarnă, cam în vremea când tata punea un pom în camera de zi pentru Crăciunul Fericit, Chelsea a primit o nouă cățeluşă. Au numit-o Duchess. Se juca fără oprire, până când mă enervam din cauza dinţilor ei ascuţiţi înfipţi în urechile mele şi mârâiam puţin, ca s-o fac să înceteze. Se uita la mine, inocentă, şi se retrăgea doar câteva secunde, până când hotăra că nu am fost serios şi apoi se întorcea la mine. Era foarte enervantă.

Primăvara, cuvântul „carturi" a străbătut cartierul şi peste tot pe stradă copiii tăiau cu fierăstrăul şi ciocăneau în lemne, ignorându-şi total câinii. Tata venea în garaj în fiecare seară şi vorbea cu băiatul, agitându-se pentru orice fleac. Am ajuns până şi să intru în dulapul băiatului şi să scot mingea aceea zburătoare şi scârboasă, crezând că îl voi putea ademeni cu ea, dar a rămas complet concentrat la jocul cu bucăţile de lemn, pe care nu le-a aruncat niciodată ca să le urmăresc şi să i le aduc înapoi.

— Bailey, vezi cartul meu? O să meargă repede!

În cele din urmă, băiatul a deschis uşa garajului, s-a aşezat în cart şi l-a condus ca pe o sanie pe aleea scurtă. Eu am mers pe lângă el, gândindu-ne că amândoi ne-am necăjit mult pentru un scop fără rost, dar când cartul a ajuns la capătul aleii, l-a ridicat şi l-a cărat înapoi, ca să se mai joace cu el!

Măcar mingea zburătoare era ceva ce puteam mesteca.

Într-o zi însorită, când nu era şcoală, toţi copiii din cartier şi-au dus carturile pe o stradă lungă şi abruptă, aflată în apropiere de casa noastră. Duchess era prea mică pentru a face parte din alai, dar eu am mers cu băiatul meu, chiar dacă n-am simţit nici urmă de entuziasm pentru ideea lui iniţială de a sta el în cart, iar eu să-l trag pe stradă cu lesa.

Todd şi fratele lui mai mare, Drake, erau şi ei prezenţi – râdeau şi spuneau lucruri urâte despre cartul lui Chelsea, iar eu am simţit că îi răneau sentimentele. Când au aliniat carturile în vârful dealului, cel al lui Todd era lângă al lui Ethan.

Nu eram deloc pregătit pentru ce s-a întâmplat după aceea: cineva a strigat „start", apoi carturile au pornit, coborând pe deal în viteză. Drake a fugit în spatele lui Todd, i-a împins cartul cu putere şi i-a dat un avans considerabil.

— Trişează! a strigat Chelsea.

Cartul ei se mişca foarte încet, dar Ethan prindea viteză şi, în scurt timp, a trebuit să alerg ca să ţin pasul cu el. Celelalte carturi au rămas în urmă şi, după puţin timp, de cel al lui Todd se apropia numai al băiatului meu.

Am alergat cu dăruire, cu o libertate exuberantă, coborând dealul în mare viteză. La poalele dealului, un băiat pe nume Billy stătea cu un steag în mână şi am simţit că făcea, cumva, parte din ce se întâmpla. Ethan stătea cocoşat, cu capul în jos, iar totul era atât de distractiv, că m-am hotărât că voiam să fiu în cart cu el. Am prins mai multă viteză şi am sărit, aterizând în spatele cartului lui, aproape răsturnându-l.

Forţa impactului meu ne-a aruncat înainte, aşa că l-am întrecut pe Todd! Billy şi-a fluturat băţul şi am auzit ţipete şi urale în urma noastră în timp ce cartul, care nu se mai afla în pantă, s-a îndreptat spre oprire.

— Eşti un câine bun, Bailey, mi-a spus băiatul chicotind.

Toate celelalte carturi au ajuns după noi, iar ceilalţi copii s-au apropiat, ţipând şi râzând. Billy a venit şi a ridicat mâna lui Ethan în aer, aruncându-şi steagul. L-am ridicat de băţ şi am defilat pe acolo, jucăuş şi sfidător.

— Nu e corect, nu e corect! a strigat Todd.

Mulţimea de copiii a devenit tăcută. O furie aprinsă se revărsa de la Todd, care stătea cu faţa la Ethan.

— Câinele ăla blestemat a sărit în cart; de-asta ai câştigat. Eşti descalificat, a spus Drake, stând în spatele fratelui lui.

— Ei bine, tu l-ai împins pe fratele tău! a strigat Chelsea.

— Şi?!

— Te-aş fi ajuns din urmă oricum, a spus Ethan.

— Toţi care cred că Todd are dreptate… să spună „da”! a strigat Billy.

Todd şi fratele lui au strigat:

— Da!

Toţi cei care cred că Ethan a câştigat să spună „nu”.

— Nu! au strigat toţi ceilalţi copii.

Am fost atât de speriat de izbucnirea aceasta zgomotoasă, că am scăpat steagul.

Todd a făcut un pas înainte şi l-a lovit pe Ethan, care s-a ferit şi l-a atacat, la rândul său. Amândoi au căzut la pământ.

— Bătaie! a strigat Billy.

Am început să alerg înainte ca să-mi protejez băiatul, dar Chelsea şi-a pus mâna pe zgarda mea.

— Nu, Bailey! Stai!

Băieţii s-au rostogolit, legaţi în nodul strâns al furiei. M-am răsucit, încercând să scap de zgardă, dar Chelsea m-a oprit repede. Frustrat, am lătrat.

Ethan a ajuns, în scurt timp, să stea deasupra lui Todd. Ambii băieţi gâfâiau.

— Renunţi? l-a sfidat Ethan.

Todd l-a privit fix, apoi a închis ochii, strângându-i. Umilinţa şi ura emanau din el în cantităţi egale. În cele din urmă, a încuviinţat. Băiatul s-a ridicat precaut, scuturându-şi pantalonii de praf.

Am simţit furia bruscă a lui Drake exact în momentul în care a sărit să-l lovească pe Ethan cu ambele mâini. Băiatul meu s-a clătinat şi s-a dat înapoi, dar nu a căzut.

— Haide, Ethan. Haide, a mârâit Drake.

A urmat o pauză lungă, în care Ethan s-a holbat la băiatul mai mare, apoi Billy a făcut un pas înainte.

— Nu, s-a opus Billy.

— Nu, a continuat Chelsea.

— Nu, au spus unii dintre ceilalţi copii. Nu.

Drake s-a uitat la noi un minut, apoi a scuipat şi a ridicat cartul.

Fără să scoată un cuvânt, cei doi fraţi au plecat.

— Ei bine, sigur le-am dat tuturor o lecţie azi, nu-i aşa, Bailey? m-a întrebat Ethan. Toţi şi-au împins carturile până în vârful dealului şi le-au lăsat să meargă până jos. Au făcut asta toată ziua. Ethan i-a permis lui Chelsea să meargă în cartul lui, pentru că al ei îşi pierduse o roată, iar ea m-a lăsat să merg în spatele ei de fiecare dată.

În acea seară, Ethan a fost foarte agitat la cină, vorbind rapid cu mama şi tata, care au zâmbit în timp ce-l ascultam. I-a luat mult timp băiatului să adoarmă şi, după ce a reuşit, mişcările lui agitate m-au făcut să alunec de pe pat şi să mă întind pe podea. Apoi am adormit, dar m-a trezit un zgomot asurzitor de la parter.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat băiatul ridicându-se brusc.

Când luminile s-au aprins pe coridor, a sărit pe podea.

— Ethan, stai în camera ta, i-a poruncit tata. Era încordat, furios şi speriat. Bailey, vino.

Am coborât scările ascultător, cu tata, care s-a mişcat cu grijă şi a aprins becurile în camera de zi.

— Cine-i acolo? a întrebat el.

Vântul sufla în perdelele ferestrei din faţă – o fereastră care, în mod normal, nu era niciodată deschisă.

— Nu coborî cu picioarele goale! a strigat tata.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat mama.

— Cineva a spart geamul cu o piatră. Stai în spate, Bailey.

Am simţit îngrijorarea tatei şi am adulmecat cioburile din cameră. Pe podea, printre ele, se afla o piatră înconjurată de cioburi. Când am adulmecat-o, am recunoscut imediat mirosul.

Todd.

CAPITOLUL 13

După aproximativ un an, în primăvară, motanul Smokey s-a îmbolnăvit. Zăcea gemând şi nu protesta când îmi puneam botul pe el, ca să investighez acest comportament nou. Mama a devenit foarte îngrijorată şi l-a luat pe Smokey la o plimbare cu maşina. Când mama s-a întors, a fost tristă, probabil pentru că pisicile nu sunt amuzante într-o maşină.

În mai puţin de o săptămână, Smokey a murit. După cină, familia a mers în curte, unde Ethan a săpat o groapă mare, şi au învelit corpul lui Smokey cu o pătură, l-au pus în groapă şi l-au acoperit cu pământ. Ethan a bătut cu ciocanul o bucată de lemn lângă dâmbul de pământ umed, iar el şi mama au plâns puţin. Mi-am frecat botul de amândoi, ca să le amintesc faptul că nu trebuiau să jelească, pentru că eu mă simţeam bine şi eram un animal de companie mai bun decât a fost vreodată Smokey.

A doua zi, după ce mama şi băiatul au plecat la şcoală, am ieşit în curte şi am săpat după Smokey, gândindu-mă că nu voiau cu adevărat să îngroape un motan mort de-a binelea.

În acea vară, nu am mers deloc la fermă. Ethan şi nişte prieteni din cartier se trezeau în fiecare zi, mergeau la casele oamenilor şi îngrijeau peluzele cu nişte maşini zgomotoase de tuns iarba. Băiatul mă lua cu el, dar întotdeauna mă lega de un copac. Adoram mirosul de iarbă proaspăt tăiată, dar nu-mi plăcea tunsul ierbii în general şi simţeam că activitatea aceasta avea cumva o legătură cu faptul că noi nu mai vizitam ferma. Bunicul şi bunica au venit pentru o săptămână, dar nu a fost aşa de distractiv, mai ales când tata şi bunicul şi-au spus nişte vorbe dure când au rămas singuri în curte, rupând pănuşii de pe ştiuleţii de porumb. Am simţit furia din amândoi şi m-am întrebat dacă era o reacţie la faptul că pănuşii nu

erau comestibili, ceva ce am verificat atât prin mirosit, cât şi prin gust. După acea zi, tata şi bunicul au fost foarte stânjeniţi unul în compania celuilalt.

Când a început şcoala din nou, câteva lucruri au fost diferite. Băiatul nu mai mergea acasă la Chelsea când ajungea – de fapt, de obicei, era ultimul care venea, mirosind a pământ, iarbă şi sudoare. În unele seri mergeam cu maşina până la ceea ce am ajuns să înţeleg că era un meci de fotbal, unde stăteam în lesă la capătul unei curţi lungi, lângă mama. Oamenii ţipau fără motiv. Băieţii se luptau şi aruncau o minge de la unul la altul, uneori alergând prea aproape de locul în care stăteam, iar alte dăţi jucând tocmai la capătul cel mai îndepărtat al marii curţi.

Uneori, îi puteam simţi mirosul lui Ethan în grupul de băieţi. Era puţin frustrant să stau acolo şi să nu merg să îmbunătăţesc jocul – acasă, învăţasem să prind o minge de fotbal cu gura. Odată mă jucam cu băiatul şi am muşcat prea tare, iar mingea de fotbal s-a dezumflat până când a ajuns o bucată de piele pleoştită, cam ca mingea zburătoare. După asta, Ethan n-a mai vrut ca eu să mestec mingi de fotbal, dar mi s-a permis să mă joc cu ele, atât timp cât eram atent. Mama nu ştia asta şi mă ţinea strâns în lesă. Ştiam că, dacă m-ar fi lăsat să merg să prind mingea, băieţii s-ar fi distrat mult mai mult urmărindu-mă pe mine decât unul pe celălalt, pentru că eu eram mai rapid decât oricare dintre ei.

Căţeluşa lui Chelsea, Duchess, a crescut şi am devenit prieteni buni după ce i-am arătat cum trebuia să se poarte în preajma mea. Într-o zi, când poarta era deschisă, am mers s-o văd – purta un con de plastic în jurul gâtului şi părea foarte indispusă. A bocănit cu coada un pic atunci când m-a văzut în preajma cuştii ei, dar nu s-a deranjat să se ridice. Vederea obiectului aceluia m-a tulburat – speram că nimeni nu plănuia să mai pună pe mine aşa ceva.

Când a nins, eu şi cu Ethan ne-am dat cu sania şi, când zăpada s-a topit, ne-am jucat cu mingi săritoare. De câteva ori, băiatul a scos mingea zburătoare din dulap şi s-a holbat la ea în timp ce eu mi-am

ferit privirea, îngrozit. O ridica şi se uita la ea, testându-i greutatea, apoi o punea deoparte, oftând.

Vara următoare a fost încă una fără o vizită la fermă şi băiatul a tuns iarăşi iarba cu prietenii lui – am crezut că se lăsase de treaba asta, dar, aparent, încă se bucura de ea. În acel an, tata a plecat pentru câteva zile şi, când el nu era acasă, ne-au vizitat bunicul şi bunica. Maşina lor mirosea a Flare, a fân şi a lac, iar eu am stat şi am adulmecat-o câteva minute, ridicându-mi picioarele pe cauciucuri.

— Doamne, eşti un băiat atât de mare! i-a spus bunica lui Ethan.

S-a jucat mai mult fotbal când zilele au devenit mai reci şi, în plus, a urmat o surpriză minunată: Ethan a putut să se plimbe singur cu maşina! Asta a schimbat totul, pentru că l-am însoţit pretutindeni, cu botul scos pe geam când stăteam pe bancheta din faţă, ajutându-l să conducă. S-a dovedit că motivul pentru care stătea afară până târziu a fost că juca fotbal în fiecare seară după şcoală, lăsându-mă legat de gard, lângă un vas cu apă. Era plictisitor, dar măcar eram cu băiatul.

Uneori, când Ethan pleca la plimbare cu maşina, uita de mine, aşa că stăteam în curte şi scheunam după el, ca să se întoarcă. De obicei, când se întâmpla asta, mama venea să mă vadă.

— Bailey, vrei să mergi la o plimbare? mă tot întreba ea, până când mă entuziasmam atât de tare, că ţopăiam de colo-colo.

Ea îmi prindea lesa de zgardă şi patrulam străzile, oprindu-ne la fiecare metru, ca să îmi pot marca teritoriul. Adesea, treceam pe lângă grupuri de copii care se jucau şi mă întrebam de ce Ethan nu mai făcea asta la fel de mult. Mama îmi dezlega uneori lesa şi mă lăsa să alerg un pic cu copiii.

Îmi plăcea mult de mama. Singura mea nemulţumire legată de ea era că, atunci când ieşea din baie, acoperea vasul meu de apă cu un capac. Ethan lăsa întotdeauna capacul ridicat pentru mine.

Când s-a terminat şcoala în acea vară, Ethan şi mama m-au dus la o plimbare până la fermă. Am fost în culmea fericirii. Flare s-a prefăcut că nu mă recunoştea şi n-am fost sigur dacă erau aceleaşi

rațe sau altele, dar toate celelalte lucruri păreau la fel.

Aproape în fiecare zi, Ethan muncea cu bunicul şi alţi câţiva bărbaţi, ciocănind şi tăind scânduri cu fierăstrăul. La început, am presupus că băiatul construia încă un cart, dar, după aproximativ o lună, mi-a fost clar că făceau împreună un nou grajd, chiar lângă cel vechi, care avea o mare gaură în acoperiş.

Eu am fost primul care a zărit-o pe femeia care venea pe alee şi am fugit ca să impun cu forţa siguranţa de care era nevoie. Dar, când am ajuns destul de aproape de ea ca s-o miros, mi-am dat seama că era fata de dinainte, care crescuse mare. Ea şi-a amintit de mine, iar eu m-am agitat de bucurie atunci când m-a scărpinat în spatele urechilor.

— Bună, Bailey; ţi-a fost dor de mine? Eşti un câine bun, Bailey.

Când bărbaţii au observat fata, s-au oprit din lucru. Ethan a ieşit din vechiul grajd şi a privit-o surprins.

— O! Bună. Hannah?

— Bună, Ethan.

Bunicul şi ceilalţi bărbaţi zâmbeau unul la altul. Ethan s-a uitat peste umăr la ei şi a roşit, apoi a venit până unde stăteam eu şi Hannah.

— Bună, a spus el.

— Bună.

Priveau în direcţii diferite. Hannah a încetat să mă scarpine şi i-am dat un mic ghiont ca să-i amintesc să continue s-o facă.

— Intră în casă, mi-a poruncit Ethan.

În restul verii, de câte ori mă plimbam cu maşina, mirosea ca şi cum fata ar fi stat în permanenţă pe locul meu. Uneori, venea şi lua cina cu noi, apoi ea şi Ethan stăteau pe verandă şi vorbeau, iar eu mă întindeam la picioarele lor, ca să le dau un subiect interesant de discuţie.

Odată am fost trezit dintr-un pui de somn binemeritat de o mică alarmă venind de la amândoi. Stăteau pe canapea, cu feţele foarte apropiate, inimile bătându-le tare, şi atunci am simţit teamă şi

emoţie. Suna ca şi cum ar fi mâncat, dar nu am simţit mirosul vreunui fel de hrană. Fără să ştiu sigur ce se întâmplase, m-am urcat pe canapea şi mi-am băgat cu forţa nasul între capetele lor. Amândoi au izbucnit în râs din cauza mea.

În ziua în care mama şi Ethan s-au întors acasă cu maşina, mirosul de vopsea de la noul grajd plutea în aer şi fata a venit, iar ea şi Ethan au mers la chei, s-au aşezat cu picioarele în apă şi au vorbit. Fata a plâns şi s-au îmbrăţişat mult, dar nu au mai aruncat beţe şi nu au mai făcut lucrurile pe care oamenii le fac în mod normal lângă un lac, aşa că nu am mai fost sigur de ce se întâmpla. Au fost mai multe îmbrăţişări la maşină, apoi am pornit la drum doar cu băiatul meu, care claxona nervos.

Lucrurile au fost diferite acasă. În primul rând, tata avea propria lui cameră, cu un pat nou în ea. Împărţea baia cu Ethan şi, sincer, nu-mi plăcea să merg în acel loc după ce tata ieşea de acolo. În al doilea rând, când Ethan nu juca fotbal cu prietenii, petrecea mult timp în camera lui, vorbind la telefon. Spunea numele Hannah des în acele convorbiri.

Frunzele cădeau din copaci în ziua în care Ethan m-a dus la o plimbare cu maşina până într-un loc cu autobuze de şcoală mari şi argintii. Acolo, ieşind dintr-unul din ele, era chiar fata. Nu ştiu cine s-a bucurat mai mult să o vadă, eu sau băiatul – eu voiam să mă joc cu ea, dar tot ce voia el era s-o îmbrăţişeze. Am fost atât de bucuros datorită acestui eveniment, că nici nu m-am supărat că am ajuns automat un câine de bancheta din spate la călătoria de întoarcere.

— Hannah, antrenorul spune că vor veni observatori de la Universitatea din Michigan în seara asta, ca să mă vadă, a anunţat-o băiatul.

Am înţeles cuvântul „Hannah", bineînţeles, dar am simţit şi teama şi emoţia lui Ethan. La Hannah am simţit fericire şi mândrie. M-am uitat pe geam ca să văd dacă puteam să-mi dau seama ce se întâmpla, dar nu am văzut nimic neobişnuit.

În acea noapte, am fost mândru să stau cu Hannah în timp ce

Ethan se juca fotbal cu prietenii lui. Am fost destul de sigur că ea n-a mai fost într-un loc aşa de minunat precum acea curte mare, aşa că am condus-o acolo unde mă ducea mama de obicei şi i-am arătat unde să se aşeze.

Ajunseserăm doar de puţin timp când a venit Todd. Nu-l mai prea văzusem pe acolo în ultima vreme, deşi sora lui continua să meargă cu bicicleta pe strada noastră.

— Bună, Bailey, mi-a spus el prietenos.

Totuşi, încă era ceva în neregulă cu el şi doar i-am adulmecat mâna când mi-a oferit-o.

— Îl cunoşti pe Bailey? a întrebat fata.

Am dat din coadă la auzul numelui meu.

— Suntem prieteni vechi, nu-i aşa, băiete? E un câine bun.

Nu era nevoie să-mi spună *câine bun* cineva ca Todd.

— Nu mergi la şcoala de aici – mergi la East? a întrebat el.

— Nu, doar sunt în vizită la familia lui Ethan.

— Ce eşti, o verişoară sau ceva?

Oamenii din mulţime au strigat toţi, iar eu mi-am smucit capul în toate direcţiile, dar nu se întâmpla nimic, era doar mai multă luptă. M-au păcălit de fiecare dată când au făcut asta.

— Nu, sunt doar… o prietenă.

— Vrei să vii la petrecere? a întrebat-o Todd.

— Poftim?

— Vrei să mergi la petrecere? Ne adunăm mai mulţi. Jocul ăsta nu prea e interesant.

— Nu… ar fi mai bine să-l aştept pe Ethan.

Mi-am înclinat capul spre fată. Am simţit că devenea temătoare cine ştie din ce motiv şi am simţit furia lui Todd adunându-se în el, ca de obicei.

— Ethan! scuipă el printre dinţi. Voi doi sunteţi un cuplu, sau ce?

— Păi…

— Pentru că… ar trebui să ştii, el iese mai mult cu Michele Underwood.

— Ce?

— Da. Toată lumea ştie asta.

— Oh…

— Da. Aşa că, dacă te gândeşti că… ştii tu, voi doi… asta nu, să ştii… asta nu o să se întâmple.

Todd s-a apropiat de fată şi, când ea s-a încordat, am văzut că mâna lui îi atingea umărul. Tensiunea ei crescândă m-a făcut să mă ridic în picioare. Todd s-a uitat în jos, la mine, ne-am încrucişat privirile şi am simţit cum mi s-a zburlit blana de pe ceafă. Aproape involuntar, un mârâit încet mi-a ieşit din adâncul gâtului.

— Bailey! sări fata deodată. Ce s-a-ntâmplat?

— Da, Bailey, *eu* sunt, prietenul tău. Apropo, eu sunt Todd, o informă pe fată.

— Hannah.

— De ce nu legi câinele, ca să vii cu mine? O să fie distractiv.

— Hm, nu, hm-hm. N-aş putea să fac asta.

— De ce nu? Haide.

— Nu, trebuie să am grijă de Bailey.

Todd a ridicat din umeri, iar fata se holbă la el.

— Da. Bine, fie.

Forţa mâniei lui era atât de mare, că am mârâit din nou şi, de data asta, fata nu mi-a mai spus nimic.

— Bine, a spus Todd. Întreabă-l pe Ethan despre Michele. Bine?

— Da, bine.

— Întreabă-l!

Todd şi-a băgat mâinile în buzunare şi a plecat.

Ethan a fost destul de fericit şi de entuziasmat când a venit în fugă să ne vadă după vreo oră.

— Michigan State, acum venim! Spartanii! a strigat el.

Eu am dat din coadă şi am lătrat, apoi am simţit că fericirea lui se stinse.

— Ce s-a-ntâmplat, Hannah?

— Cine e Michele?

Mi-am pus laba pe piciorul lui Ethan, ca să-l anunţ că eram pregătit să mă joc cu mingea de fotbal, dacă voia.

— Michele? Despre ce vorbeşti? a râs Ethan, dar râsul i s-a oprit după o secundă, de parcă ar fi rămas fără aer. Ce s-a-ntâmplat?

S-au plimbat în cercuri în curtea mare, vorbind, implicaţi în conversaţie – nu au observat când am mâncat jumătate de hotdog, nişte popcorn şi nişte bucăţi de sandvici cu ton. În scurt timp, toţi ceilalţi oameni au plecat, dar ei au continuat să se plimbe de colo-colo.

— Nu o cunosc pe fata aia, tot spunea Ethan. Cu cine ai vorbit?

— Nu-mi amintesc numele lui, dar îl cunoştea pe Bailey.

Am înlemnit la auzul numelui meu, întrebându-mă dacă voi avea probleme din cauza ambalajului de bomboane pe care îl rodeam pe furiş.

— Toată lumea îl cunoaşte pe Bailey, vine la toate meciurile.

Am înghiţit în sec repede, dar se părea că nu aveam probleme. După încă un tur al marii curţi, neinteresant din cauza faptului că găsisem deja aproape tot ce era comestibil, băiatul şi fata s-au oprit şi s-au îmbrăţişat. Au făcut asta mult timp.

— Eşti tot transpirat, a râs fata, împingându-l mai departe.

— Bailey, vrei să mergi la o plimbare cu maşina? m-a întrebat băiatul.

Bineînţeles că voiam! Am mers acasă şi au mai vorbit încet, m-au hrănit şi am fost mulţumit să adorm pe podeaua camerei de zi în timp ce fata şi băiatul s-au luat la trântă tăcuţi pe canapea.

Aveam o nouă uşă pentru câini, prin uşa din spate ieşeam direct în curte, şi nimeni n-a mai încercat să sugereze că ar fi trebuit să mai dorm în garaj. M-am bucurat că am scăpat familia de acel obicei. Am mers afară să mă uşurez şi m-am mirat să găsesc o bucată de carne care zăcea în iarba de lângă gard.

Era ciudat că nu mirosea cum trebuia. Avea un miros înţepător, ciudat şi amar. Şi mai ciudat, mirosul lui Todd era peste tot pe ea.

Am ridicat bucata de carne şi am cărat-o până în pridvor, unde

am scăpat-o, pentru că gustul amar nu prea-mi plăcea. Apoi m-am aşezat şi m-am uitat la ea. Avea o aromă destul de rea, dar era o bucată frumoasă de carne. Dacă o mestecam destul de repede, probabil puteam s-o înghit fără să-i simt gustul.

Am împins carnea cu botul şi m-am întrebat de ce mirosea atât de puternic a Todd.

CAPITOLUL 14

Când mama a ieşit afară în următoarea dimineaţă şi m-a văzut, eu mă uitam în jos, ruşinat. Din nu ştiu ce motiv, chiar dacă nu făcusem nimic rău, m-am simţit foarte vinovat.

— Bună dimineaţa, Bailey, a spus ea. Apoi a văzut carnea. Ce-i asta? întrebă după ce a văzut carnea.

Când s-a aplecat ca să se uite mai aproape la ea, m-am lăsat pe spate, ca să-mi frece burtica. M-am holbat la acea bucată de carne toată noaptea, eram epuizat şi aveam nevoie de încurajare. Am făcut ce era corect, chiar dacă nu înţelegeam de ce. Era ceva în neregulă acolo şi m-a împiedicat să profit de masa gratuită.

— Bailey, de unde ai asta?

Mama mi-a mângâiat uşor burtica, apoi şi-a întins mâna şi a ridicat carnea.

Uf! a exclamat ea.

M-am ridicat repede. Dacă avea să mă hrănească cu ea, însemna că era bună. În schimb, s-a întors cu spatele, ca s-o ducă în casă. M-am ridicat pe picioarele din spate un pic – acum, când o lua, m-am răzgândit; voiam s-o mănânc!

— Pfu, Bailey, nu vrei aia, orice ar fi, mi-a spus mama, aruncând carnea la gunoi.

Hannah a stat pe locul meu la plimbarea până la autobuzele de şcoală uriaşe şi argintii, iar eu am stat singur, în maşină, multă vreme, în timp ce Ethan şi Hannah s-au îmbrăţişat afară. Când băiatul s-a întors la maşină, s-a simţit trist şi singur, aşa că mi-am pus capul în poala lui, în loc să-mi scot botul pe geam.

Fata s-a întors să ne viziteze iarăşi a doua zi după ce membrii familiei s-au aşezat în jurul pomului de interior şi au rupt hârtii pentru Crăciunul Fericit. Eu nu eram în toane bune, pentru că Ethan

îi dăruise mamei un nou pisoiaş alb cu negru, pe nume Felix. Nu avea maniere deloc, mi-a atacat coada când m-am aşezat şi adesea sărea la mine din spatele canapelei, lovindu-mă cu lăbuţele. Când încercam să mă joc cu el, îmi prindea nasul cu picioarele şi mă muşca puternic. Hannah i-a oferit prea multă atenţie pisoiului când a ajuns, chiar dacă eu o cunoşteam pe fată de mai mult timp şi eram, evident, animalul ei de companie preferat. Câinii au slujbe importante, ca lătratul când sună soneria, dar pisicile nu au niciun fel de funcţie într-o casă.

Un lucru pe care pisoiul nu putea să-l facă era să meargă afară. Pământul era acoperit cu un strat gros de zăpadă, iar singura dată când Felix s-a aventurat să pună un picior în chestia aia, s-a întors cu spatele şi a fugit înapoi în casă, de parcă ar fi păţit ceva îngrozitor. Aşa că, atunci când Ethan şi Hannah au făcut o mare grămadă de zăpadă în curtea din faţă şi au pus o pălărie pe ea, am fost alături de ei. Băiatului îi plăcea să mă atace şi să mă târască în chestia albă, iar eu îl lăsam să mă prindă pentru pura bucurie de a-i avea braţele în jurul meu, aşa cum se întâmpla când ne jucam împreună atunci când era încă un copil mic.

Când am mers la săniuş, Hannah s-a aşezat în spate, iar eu am fugit pe lângă sanie, lătrând şi încercând să trag mănuşile de pe mâinile băiatului.

Într-o după-amiază, era soare şi aerul era atât de rece şi de curat, că mi-au dat lacrimile de bucurie. Toţi copiii din cartier erau acolo, la dealul de săniuş, iar Hannah şi Ethan şi-au petrecut la fel de mult timp împingându-i pe cei mai mici, cât au făcut-o dându-se ei cu sania. Am obosit repede de alergat în sus şi-n jos pe pantă, de aceea eram la poalele dealului atunci când Todd a urcat.

S-a uitat la mine când a ieşit din maşină, dar nu mi-a spus nimic, nici nu a întins mâna. Eu am păstrat distanţa.

— Linda! Haide, e timpul să te întorci acasă! a strigat el, cu respiraţia ieşindu-i din gură într-un nor de aburi.

Linda era pe pantă cu trei dintre micii ei prieteni, coborând într-o

sanie cu o viteză de aproximativ doi kilometri pe oră. Ethan şi Hannah au trecut ca fulgerul pe lângă ei în sania lor, râzând.

— Nu vreau! a ţipat Linda.

— Acum! Aşa spune mama!

Ethan şi Hannah s-au oprit la poalele dealului, răsturnându-se de pe sanie. Au stat unul peste altul, chicotind. Todd s-a holbat la ei.

Atunci a ieşit la suprafaţă ceva din Todd. Nu furie, ceva mai rău, ceva întunecat, o emoţie pe care n-am mai simţit-o la nimeni până atunci. Am simţit-o în felul în care s-a holbat la Ethan şi la Hannah, cu faţa împietrită.

Ethan şi fata s-au ridicat, scuturând zăpada unul de pe celălalt şi au mers să-l vadă pe Todd, cu braţele încă împletite. Iubirea şi bucuria lor eclipsau ura lui Todd.

— Hei, Todd.

— Bună.

— Ea e Hannah. Hannah, el e Todd; locuieşte pe strada mea.

Hannah şi-a întins mâna, zâmbind.

— Încântată să te cunosc, a zis ea.

Todd a înţepenit puţin.

— De fapt, ne-am cunoscut deja.

Hannah şi-a înclinat capul, scoţându-şi părul din ochi.

— Într-adevăr?

— Când? a întrebat Ethan.

— La meciul de fotbal, a răspuns Todd râzând nervos.

Ethan privi gânditor.

— O! O, da, a spus ea, brusc intimidată.

— Ce? a întrebat Ethan.

— Trebuie s-o iau pe sora mea. Linda! a strigat Todd ameninţător. Hai acasă acum!

Linda s-a îndepărtat de prietenii ei şi a mers cu greu şi abătută prin zăpadă.

— El e… el e cel cu care am vorbit, i-a spus Hannah băiatului meu.

A cuprins-o un fel de îngrijorare, iar eu m-am uitat curios la ea, apoi mi-am smucit capul spre Ethan când am simţit furia crescând în el.

— Stai puţin, ce? Tu?! Todd, tu i-ai zis lui Hannah că am fost cu Michele?! Nici măcar nu o cunosc pe Michele.

— Trebuie să plec, a bombănit Todd. Linda, treci în maşină!

— Nu, stai, i-a spus Ethan.

Şi-a întins mâna, iar Todd s-a ferit de ea.

— Ethan, a murmurat Hannah punându-şi mănuşile.

— De ce ai făcut asta, Todd? De ce ai minţit?! Care-i problema ta, omule?

Chiar dacă emoţiile care fierbeau în Todd erau destul de fierbinţi ca să topească zăpada pe care stăteam, el doar a stat acolo, împietrit, holbându-se la Ethan, fără a scoate un cuvânt.

— Todd, de asta nu ai prieteni. De ce nu poţi fi normal? Întotdeauna faci prostii din astea, l-a mustrat Ethan. Eşti bolnav.

Furia îl părăsea, dar simţeam că încă mai era supărat.

— Ethan, i-a spus Hannah mai tăios.

Todd se urcă în maşină fără a spune un cuvânt şi trânti uşa. Faţa lui, când s-a uitat la Hannah şi la Ethan, era complet lipsită de expresie.

— Ai fost răutăcios, i-a spus Hannah.

— O, nu-l cunoşti.

— Nu-mi pasă, n-ar fi trebuit să-i spui că nu are prieteni.

— Ei bine, nici nu are. Întotdeauna face chestii, ca atunci când a zis că un tip i-a furat radioul. Totul a fost o minciună.

— Nu e… e ceva diferit la el, nu-i aşa? Adică… e la un fel de şcoală specială?

— O, nu, e foarte deştept. Nu asta e problema. Aşa e el, atâta tot. Întotdeauna a fost *altfel*, înţelegi? Am fost prieteni când eram copii. Dar avea nişte idei ciudate despre ce era distractiv, ca aruncatul cu ouă în copiii de la grădiniţă când aşteptau furgoneta pentru şcoala de vară. I-am spus că nu voiam să fac asta – chiar sora lui era unul

dintre copii şi el a călcat în picioare cofrajul cu ouă pe care l-a adus. A făcut prăpăd pe aleea mea şi a trebuit tot eu să curăţ înainte ca tata să se întoarcă acasă. Lui Bailey însă i-a plăcut să facem curăţenie.

Am dat din coadă la auzul numelui meu, bucurându-mă că se întrevedea şansa de a fi eu în centrul atenţiei.

— Pun pariu că aşa a fost, a râs Hannah mângâindu-mă.

La câteva zile după ce a plecat fata, a căzut multă zăpadă şi vântul a bătut atât de tare, că am stat înăuntru toată ziua, în faţa radiatorului. (Asta am făcut eu, cel puţin.) În acea noapte am dormit sub păturile de pe patul lui Ethan şi am stat acolo chiar şi când mi s-a făcut atât de cald, încât am început să gâfâi. Am suportat căldura doar pentru că era atât de minunat să fiu lipit de el, ca atunci când eram pui.

În următoarea dimineaţă, ninsoarea s-a oprit, iar eu şi Ethan am mers afară şi am dat zăpada de pe alee. Alergatul prin zăpadă era dificil şi oboseam chiar şi după câţiva metri.

După ce am luat cina, am privit puţin luna – era atât de strălucitoare, că puteam să văd destul de bine în curte. Ethan era obosit şi a mers la culcare mai devreme, dar eu am ieşit pe uşa câinelui şi am stat în curte, cu nasul spre briza uşoară, înviorat de lumina exotică şi de aerul rece al nopţii.

Când am descoperit că zăpada a fost purtată de vânt şi adunată într-o grămadă uriaşă lângă gard, am fost încântat să mă urc în vârf şi să sar pe cealaltă parte. Era o noapte perfectă pentru o aventură. Am mers până la casa lui Chelsea, ca să văd dacă Duchess era disponibilă, dar nu am văzut nimic, în afara un petic de zăpadă pătat cu urină. Mi-am ridicat piciorul în zona aceea, ca să ştie că m-am gândit la ea.

În mod normal, când mergeam într-o mică explorare la miezul nopţii, mă aventuram de-a lungul pârâului. Îmi amintea de vânatul cu Sora şi Iuţilă de când eram un căţeluş sălbatic şi mirosurile erau tot timpul interesante. Dar în acea noapte am fost nevoit să rămân

pe drumurile curăţate, pentru a mirosi crăpăturile dintre uşile de garaj şi trotuar. Unii oameni deja îşi scoseseră pomii de interior afară, chiar dacă, acasă la Ethan, pomul încă stătea la fereastra din faţă, cu decoraţiuni şi beculeţe atârnând în el, pentru ca Felix să le atace. Când am dat de pomii de interior zăcând pe aleile curăţate, i-am marcat, şi succesiunea asta aparent interminabilă de pomi care trebuiau însemnaţi m-a ţinut afară până târziu. Dacă n-ar fi fost mirosul unui alt pom pus la locul nepotrivit ca să mă ademenească să merg înainte, m-aş fi întors acasă şi poate aş fi ajuns la timp ca să previn ce s-a întâmplat.

În cele din urmă, am fost surprins de farurile unei maşini care trecea şi care a încetinit un minut, iar mirosul ei mi-a reamintit de maşina mamei, cea cu care ea şi Ethan mergeau să mă caute când eram plecat prea mult timp într-o aventură, şi am simţit un junghi scurt din cauza vinovăţiei. Mi-am lăsat capul în jos şi m-am grăbit să mă întorc acasă.

Când am ajuns pe trotuarul curăţat cu lopata, am fost şocat de mai multe lucruri simultan:

Uşa din faţă era deschisă şi aroma casei era propulsată în aerul îngheţat al nopţii cu forţa unui furnal. În aer plutea un miros înţepător şi cunoscut – îl simţeam de câte ori mergeam cu maşina şi ne opream la locul în care lui Ethan îi plăcea să stea în spatele maşinii cu un furtun gros şi negru. Şi, ieşind din casă, era cineva despre care am crezut, la început, că era băiatul. Doar când s-a întors să arunce un lichid chimic pe tufişurile din faţă, i-am simţit mirosul.

Era Todd. A făcut trei paşi înapoi, a scos o hârtie din buzunar şi a aprins-o, lumina pâlpâind pe faţa lui împietrită şi inexpresivă. Când a azvârlit hârtiile aprinse în tufişuri, o flacără albăstruie s-a ridicat cu zgomot.

Todd nu m-a văzut; se uita la foc, iar eu nu am lătrat deloc, nici n-am mârâit, doar am alergat pe trotuar cu o furie tăcută. Am sărit pe el ca şi cum aş fi atacat oameni toată viaţa. În mine clocotea o

senzaţie de putere, mă simţeam ca şi cum aş fi condus o haită.

Orice ezitare pe care aş fi putut să o simt faţă de ideea de a ataca o fiinţă umană a fost întrecută de senzaţia că orice pune la cale Todd putea să le facă rău băiatului şi familiei pe care trebuia s-o protejez. Nu aveam un scop mai important decât acesta.

Todd a ţipat, a căzut şi mi-a lovit faţa cu picioarele. L-am muşcat de piciorul cu care mă lovea în timp ce ţipa. Pantalonii lui s-au rupt, pantoful i-a căzut din picior, iar eu am simţit gustul sângelui. M-a lovit cu pumnii, dar eu l-am prins de gleznă, simţindu-i carnea rupându-i-se. Eram atât de furios, încât ignoram complet gustul unic al pielii şi al sângelui de om pe care le simţeam în gură.

Am fost distras de un zgomot puternic, iar Todd a reuşit să-şi elibereze piciorul în timp ce eu m-am întors să mă uit la casă. Pomul din interior era cu totul în flăcări, iar fumul gros şi usturător ieşea afară, în noapte. Piuitul alarmei electronice era dureros de ascuţit şi m-a cam speriat.

Todd s-a ridicat şi s-a îndepărtat, şchiopătând nervos, iar eu am observat retragerea lui cu coada ochiului, fără să-mi mai pese. Am sunat propria mea alarmă, lătrând, încercând să atrag atenţia asupra flăcărilor care se răspândeau repede prin casă şi urcau la etaj, spre camera băiatului.

Am fugit în spatele casei, dar m-am enervat când am descoperit că grămada de zăpadă care m-a ajutat la evadare nu se afla pe ce parte a gardului trebuia. În timp ce stăteam acolo, lătrând, uşa s-a deschis, iar mama şi tata au apărut poticnindu-se. Mama tuşea.

— Ethan! a strigat ea.

Un fum negru ieşea pe uşa pridvorului. Mama şi tata au fugit spre poartă, iar eu i-am întâlnit acolo. S-au îmbrâncit pe lângă mine, alergând prin zăpada din faţa casei. Apoi au stat uitându-se în sus, la fereastra întunecată a camerei lui Ethan.

— Ethan! au strigat ei. Ethan!

Am plecat de lângă ei şi am alergat în jurul porţii deschise din spate. Am dat buzna. Felix era afară, în pridvor, ghemuit sub o

bancă de picnic şi a mieunat la mine, dar nu m-am oprit, m-am strecurat prin uşa din pridvor, cu ochii şi nasul pline de fum. Neputând să mai văd, m-am împleticit în drumul meu spre scări.

Sunetul flăcărilor era la fel de tare ca vântul atunci când mergeam la o plimbare cu maşina cu geamurile coborâte. Fumul era sufocant, dar căldura mă chinuia cel mai tare. Focul mi-a ars nasul şi urechile şi, frustrat, mi-am coborât capul şi am ieşit fugind pe uşa din spate, aerul rece calmându-mi instantaneu durerea.

Mama şi tata încă ţipau. Luminile s-au aprins pe stradă şi în casa vecină şi am văzut un vecin uitându-se pe fereastră şi vorbind la telefon.

Încă nu aveam niciun semn de la băiat.

— Ethan! au strigat mama şi tata. Ethan!

CAPITOLUL 15

Nu am mai simţit niciodată aşa o teamă ca aceea care emana de la mama şi tata atunci când au strigat la fereastra băiatului. Mama plângea în hohote, vocea tatei era încordată şi, când am început să latru din nou, frenetic, nici măcar nu au încercat să mă facă să tac.

Urechile mele au înregistrat alarma înceată a unei sirene, dar cele mai puternice erau propriul meu lătrat, mama şi tata strigând numele lui Ethan şi, peste toate, sfârâitul focului – atât de tare, că puteam să-l simt ca o vibraţie în tot corpul meu. Tufişurile din faţa noastră încă ardeau, iar norii de abur se ridicau pe măsură ce zăpada se topea sfârâind.

— Ethan! Te rog! a strigat tata cu vocea spartă.

Chiar atunci, ceva a spart fereastra lui Ethan, făcând să plouă cu cioburi de sticlă în zăpadă. Era mingea zburătoare!

Am ridicat-o cu frenezie, ca să-i arăt lui Ethan că am prins-o.

Capul lui a apărut în gaura pe care a făcut-o mingea zburătoare, fumul negru încadrându-i faţa.

— Mamă! a strigat el tuşind.

— Trebuie să ieşi de acolo, Ethan! a strigat tata.

— Nu pot să deschid fereastra; e blocată!

— Doar sari! i-a răspuns tata.

— Trebuie să sari, dragul meu! a strigat mama la el.

Capul băiatului a dispărut înapoi înăuntru.

— O să se sufoce, ce naiba face? a spus tata.

— Ethan! a ţipat mama.

Scaunul de la biroul băiatului sparse fereastra şi, după o secundă, Ethan s-a aruncat afară. Părea însă că bucăţile rămase de lemn şi sticlă i-au dat de furcă, aşa că, în loc să zboare peste tufişurile cuprinse de flăcări, a căzut direct în ele.

— Ethan! a ţipat mama.

Am lătrat frenetic, uitând de mingea zburătoare. Tata şi-a întins mâinile în foc, l-a apucat pe Ethan şi l-a tras pe zăpadă, rostogolindu-l de mai multe ori.

— O, Doamne, o, Doamne, plângea în hohote mama.

Ethan zăcea pe spate, în zăpadă, cu ochii închişi.

— Eşti bine, fiule? Eşti bine? a întrebat tata.

— Piciorul meu! a spus băiatul tuşind.

Simţeam mirosul cărnii arse. Pielea de pe faţa lui Ethan se înnegrise şi supura. Am înaintat, cu mingea zburătoare în gură, simţind durerea lui înţepătoare şi dorind să-l ajut.

— Pleacă, Bailey! m-a gonit tata.

Băiatul a deschis ochii şi mi-a zâmbit slăbit.

— Nu, e în ordine. Eşti un câine bun, Bailey, ai prins mingea zburătoare! Eşti un câine bun.

Am dat din coadă. El şi-a întins o mână spre mine şi m-a mângâiat, iar eu am scuipat mingea zburătoare care, ca să fiu sincer, nu avea un gust foarte bun. Din cealaltă mână, pe care o ţinea strânsă la piept, îi curgea sânge.

Maşinile şi camioanele au început să vină, cu luminile licărind. Nişte bărbaţi au alergat spre casă şi au început să o ude cu furtunuri mari. Câţiva oameni au adus o targă, l-au pus pe băiat pe ea, au ridicat-o şi… a dus-o în spatele unei maşini mari. Am încercat să mă furişez după el, dar un bărbat m-a împins deoparte.

— Nu, scuze, a spus el.

— Stai, Bailey; e în ordine, a spus băiatul.

Ştiam totul despre „stai”; era comanda pe care n-o suport. Băiatul încă suferea şi voiam să fiu cu el.

— Pot să merg cu el? a întrebat mama.

— Bineînţeles, permiteţi-mi să v-ajut, i-a răspuns bărbatul.

Mama s-a furişat în spatele maşinii.

— E în ordine, Bailey, m-a liniştit mama lui Chelsea, iar mama şi-a ridicat privirea spre ea.

— Laura, poţi să ai grijă de Bailey?

— Sigur că da.

Mama lui Chelsea m-a prins de zgardă. Mâinile ei miroseau ca Duchess, dar mâna tatălui mirosea a arsură şi ştiam că avea dureri. S-a urcat în maşină, ca să fie cu mama şi băiatul.

Aproape toată lumea din cartier era afară, în stradă, dar nu erau câini prin preajmă. Maşina a plecat, iar eu am lătrat o singură dată, jalnic. Cum puteam să ştiu că băiatul era în siguranţă? Avea nevoie de mine!

Mama lui Chelsea a stat lângă mine, ţinându-mă. Mi-am dat seama că nu era sigură de ce ar fi trebuit să facă; majoritatea vecinilor erau adunaţi pe stradă, dar ea a fost mai aproape de casă şi toţi se purtau de parcă se aşteptau ca ea să rămână acolo, în loc să se alăture prietenilor ei.

— Fără îndoială, cineva a provocat incendiul, a spus unul dintre bărbaţi, vorbind cu o femeie care avea o armă la curea.

Am învăţat că oamenii care erau îmbrăcaţi aşa se numeau poliţişti.

— Tufişurile, pomul… toate au ars deodată. Mai multe puncte de aprindere, mult combustibil. Familia e norocoasă că a rămas în viaţă.

— Locotenent, uită-te la asta! a strigat alt bărbat.

Şi el avea o armă – bărbaţii cu haine de cauciuc nu purtau arme şi încă mai udau casa cu furtunurile.

Mama lui Chelsea s-a furişat şovăitoare, ca să vadă la ce se uitau toţi. Era pantoful lui Todd. Mi-am întors capul în altă parte, vinovat, sperând că nimeni nu mă va observa.

— Am găsit pantoful ăsta de tenis, se pare că e sânge pe el, a observat bărbatul, luminând zăpada cu o lanternă.

— Băiatul s-a tăiat destul de rău când a sărit pe fereastră, a spus altcineva.

— Da, acolo. Dar nu aici. Tot ce am aici sunt urme de câine şi pantoful ăsta.

M-am pitit când a fost spus cuvântul *câine*. Femeia cu arma a scos o lanternă şi a îndreptat-o spre zăpadă.

— Ce să vezi, a zis ea.

— E sânge, a observat altcineva.

— Bine, voi doi, vedeţi unde duce urma, bine? Hai să încercuim zona cu bandă. Sergent?

— Da, doamnă, a spus un bărbat apropiindu-se de grup.

— Avem o urmă de sânge; vreau să încercuiţi cu cordonul doi metri şi jumătate, pe fiecare parte. Opriţi traficul de pe stradă şi mutaţi-i mai în spate pe oamenii aceia.

Femeia s-a ridicat, iar mama lui Chelsea s-a aplecat, fiind brusc atentă la mine.

— Eşti bine, Bailey? m-a întrebat ea mângâindu-mă.

Am dat din coadă.

S-a oprit brusc din mângâiat şi s-a uitat la mâna ei.

— Doamnă, locuiţi aici? a întrebat-o poliţista cu arma pe mama lui Chelsea.

— Nu, dar câinele stă aici.

— Aş putea să vă cer să… ei bine, să aşteptaţi, sunteţi o vecină?

— Locuiesc la două case mai încolo.

— Aţi văzut pe cineva pe-aici în noaptea asta, pe oricine?

— Nu, am dormit.

— Bine. Puteţi să vă alăturaţi celorlalţi de acolo? Sau, dacă vă e frig, vă rugăm să ne daţi doar informaţiile de contact şi puteţi merge acasă.

— Da, dar… a spus mama lui Chelsea.

— Da?

— Ar putea să se fie cineva atent la Bailey? Mi se pare că sângerează.

Am dat din coadă.

— Bineînţeles, i-a răspuns femeia. E prietenos?

— O, da.

Femeia s-a aplecat.

— Eşti rănit, băiete? Ce-ai păţit? m-a întrebat ea cu blândeţe.

A scos o lanternă şi mi-a examinat cu grijă gâtul. I-am lins cu şovăială faţa şi a râs.

— Bine, da, e prietenos, dar nu cred că e sângele lui. Doamnă, va trebui să luăm câinele o vreme; e în ordine?

— Pot să stau, dacă aveţi nevoie de mine.

— Nu, e în ordine, a asigurat-o femeia.

Am fost dus la una dintre maşini, unde un bărbat foarte blând a luat o foarfecă şi mi-a tăiat puţin din blană, punând-o într-o pungă de plastic.

— Pe cât vrei să pariem că e aceeaşi grupă de sânge care e şi pe pantof? Aş spune că prietenul nostru, aici de faţă, a fost în patrulare canină azi-noapte şi l-a muşcat bine pe incendiator. Avem un suspect, sângele ne va ajuta să-l închidem, l-a informat femeia pe bărbatul care mă tundea.

— Locotenent, a spus un bărbat apropiindu-se. Pot să vă spun unde locuieşte făptaşul.

— O, spune, i-a răspuns femeia.

— Prostănacul a sângerat pe drum, în linie dreaptă, până la patru case mai încolo. Uitaţi-vă la sângele de pe zăpada de pe trotuar; duce direct la o uşă laterală.

— Eu cred că avem destule dovezi pentru a obţine un mandat, i-a răspuns femeia. Şi pun pariu că oricine locuieşte acolo… are câteva urme de dinţi pe picior.

În următoarele zile, am locuit acasă la Chelsea. Duchess părea să creadă că eram acolo ca să-i fiu partener de joacă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar nu am putut să scap de tensiunea nervoasă care mă făcea să umblu încoace şi-ncolo, aşteptând ca Ethan să se întoarcă acasă.

Mama a apărut a doua zi. Mi-a spus că eram un câine bun şi am simţit mirosul băiatului pe hainele ei, aşa că m-am înveselit un pic şi am jucat jocul preferat al lui Duchess, adică am tras de şosetă vreo oră, în timp ce mama lui Chelsea a preparat o cafea cu miros

puternic.

— Ce naiba făcea băiatul acela? De ce a dat foc casei tale? Aţi fi putut muri cu toţii!

— Nu ştiu. Todd şi Ethan au fost prieteni.

M-am întors când am auzit numele lui Ethan, iar Duchess a profitat de ocazie pentru a smulge şoseta din gura mea.

— Sigur e Todd? Am crezut că poliţia a spus că analizele de sânge vor dura mai mult.

— A mărturisit când l-au reţinut pentru interogatoriu, a spus mama.

— Ţi-a spus motivul pentru care a făcut asta?

Duchess îmi arăta şoseta, provocându-mă să o iau. M-am uitat intenţionat în altă parte.

— A spus că nu ştie de ce a făcut-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ştii, întotdeauna am crezut că băiatul acela era ciudat. Îţi mai aminteşti când a împins-o pe Chelsea în tufişuri? Soţul meu a făcut o criză de nervi atunci. A mers şi a vorbit cu tatăl lui Todd şi am crezut că o să se bată cu el.

— Nu, n-am auzit niciodată de asta. A împins-o?

— Iar Sady Hurst spune că l-a prins când încerca să se uite la ea pe fereastra dormitorului.

— Credeam că nu era sigură cine a fost.

— Ei bine, acum spune că a fost Todd.

Am sărit brusc şi am înhăţat şoseta. Duchess şi-a înfipt picioarele în podea şi a mârâit. Am tras-o prin toată camera, dar nu i-a dat drumul.

— Bailey e un erou acum. Piciorul lui Todd a avut nevoie de opt copci!

La menţionarea numelui meu, eu şi Duchess am înlemnit. Oare vorbeau despre biscuiţii pentru câini? Am şi uitat de şosetă.

— Vor o poză cu el pentru ziar, a spus mama.

— Bine că i-am făcut baie lui Bailey, i-a răspuns mama lui Chelsea.

Ce? Altă baie? Tocmai am făcut o baie! Am scuipat şoseta, iar Duchess a scuturat-o bucuroasă şi a dansat victorioasă prin cameră.

— Cum se simte Ethan?

Mama şi-a pus ceaşca de cafea jos. Auzind de la ea numele băiatului şi simţindu-i durerea şi îngrijorarea, am vrut să mă duc să o alin, ceea ce am şi făcut. Şi-a întins mâna şi mi-a mângâiat capul.

— A fost nevoie să-l coasă şi va rămâne cu cicatrice.

Mama a făcut un gest spre faţa ei, apoi şi-a apăsat ochii cu mâinile.

— Îmi pare foarte rău, a spus mama lui Chelsea.

Mama plângea. Mi-am pus o labă pe piciorul ei, ca s-o consolez.

— Eşti un câine bun, Bailey, m-a lăudat mama.

Duchess şi-a băgat faţa de idioată chiar înaintea mea, cu şoseta atârnându-i de fălci. Am mârâit încet la ea şi Duchess s-a retras, părând confuză.

— Fiţi cuminţi, vă rog, copii, a spus mama lui Chelsea.

Un pic mai târziu, mama lui Chelsea i-a dat plăcintă mamei lui Ethan, dar nu şi nouă. Duchess stătea pe spate şi ţinea şoseta strâns în lăbuţe, exact cum făcea Coco în Curte, ceea ce părea în urmă cu o veşnicie.

Au venit nişte oameni, am stat cu mama în camera de zi şi m-au durut ochii din cauza bliţurilor puternice precum nişte fulgere. Apoi am mers la casa noastră, care era acoperită cu folii de plastic. Acolo s-au aprins alte bliţuri.

După o săptămână, mama m-a plimbat cu maşina şi ne-am mutat în „apartament". Acesta era o casă mică, aflată într-o clădire mare plină de case şi de câini. Cei mai mulţi erau destul de mici, iar mama mă ducea mai mereu să-i văd într-o mare curte din ciment. Stătea pe o bancă şi vorbea cu oamenii în timp ce eu alergam prin jur, îmi făceam prieteni şi îmi marcam teritoriul.

Nu mi-a plăcut apartamentul şi nu i-a plăcut nici tatei. A ţipat la mama mult mai mult decât în casă. Locul era mic şi, mai rău, eram acolo fără băiat. Atât tata, cât şi mama miroseau uneori a Ethan, dar

el nu mai locuia cu noi şi mă durea sufletul. Noaptea umblam prin casă, simţindu-mă obligat să mă învârt fără astâmpăr până când tata ţipa la mine să mă aşez. Cina, punctul culminant al zilei, nu era la fel de interesantă când mi-o servea mama – pur şi simplu, nu îmi era foame. Uneori nici măcar nu terminam de mâncat.

Unde era băiatul meu…?

CAPITOLUL 16

Încă locuiam în apartament în ziua în care băiatul a venit la noi. Eu stăteam ghemuit pe podea alături de Felix, motanul, care dormea sprijinit de mine. Am renunţat să mai încerc să-l dau deoparte; se pare că Felix credea că-s mama lui, ceea ce era un soi de insultă la adresa mea, dar, la urma urmei, mi-am dat seama că, fiind motan, nu puteai să ai pretenţii de la el.

Învăţasem să identific maşinile noastre după sunetul scos de motor la intrarea în parcare şi am sărit în picioare când am auzit maşina mamei. Felix s-a holbat la mine uimit, în timp ce eu am alergat la fereastră şi am sărit, sprijinindu-mi lăbuţele de toc, pentru a o putea urmări pe mama cum urcă scările.

Ce am văzut în parcare mi-a făcut inima să bată cu putere: era băiatul, care se chinuia să coboare din maşină. Mama l-a ajutat şi au trecut secunde bune până când a putut să stea drept.

N-am putut să mă abţin; lătram şi mă învârteam, alergând de la fereastră la uşă, ca să fiu lăsat afară, apoi din nou la fereastră, ca să pot vedea totul. Felix s-a speriat şi s-a pitit sub canapea, de unde mă privea cu mare atenţie.

Când cheile au zăngănit în încuietoare, eram fix lângă uşă, tremurând tot. Mama a crăpat un pic uşa, iar mirosul băiatului a devenit şi mai puternic.

— Înapoi, Bailey, acum. Jos, Bailey, jos! Şezi.

Ei bine, chiar nu puteam face asta. Mi-am lipit fundul de podea preţ de un moment, după care am sărit iar. Mama m-a apucat de zgardă şi m-a împins în timp ce a deschis uşa larg.

— Bună, Bailey. Bună, băiatule! a zis Ethan.

Mama m-a ţinut departe de băiat, iar el a intrat şchiopătând, sprijinindu-se în nişte chestii despre care aveam în curând să învăţ

că se numesc cârje. S-a îndreptat către canapea şi s-a aşezat în timp ce eu mă învârteam şi mă răsuceam în zgardă, scâncind. Când mama mi-a dat drumul, în cele din urmă, am ajuns în capătul celălalt al camerei dintr-un singur salt, aterizând în poala băiatului şi sărutându-i faţa.

— Bailey! a exclamat mama cu severitate.

— Nu, e în regulă. Bailey, eşti un câine tare zăpăcit, m-a lăudat băiatul. Ce mai faci, a? Mi-a fost dor de tine, Bailey!

Ori de câte ori îmi rostea numele, mă cuprindea o imensă bucurie. Nu mă puteam sătura să simt cum mă mângâie pe blană.

Băiatul se întorsese!

Treptat, pe parcursul următoarelor zile, am început să înţeleg că nu era prea bine. Avea dureri cum nu mai avusese niciodată şi îi era jenă şi dificil să meargă. O tristeţe soră cu jalea şi combinată cu o furie întunecată se abăteau mai mereu asupra lui. Uneori, tot ce făcea era să stea şi să privească pe fereastră.

Prima săptămână, şi chiar şi a doua, băiatul pleca zilnic împreună cu mama cu maşina, iar când venea acasă era obosit şi transpirat – de obicei, adormea instantaneu. Vremea se încălzise şi copacii începuseră să înmugurească, iar mama a trebuit să meargă la serviciu, aşa că eu şi băiatul rămâneam singuri în apartament cu Felix, care îşi petrecea tot timpul plănuind cum să scape pe uşă. N-am nicio idee despre ce-şi imagina el că ar fi putut face afară, dar băiatul avea o regulă cum că pisicile nu au voie afară şi cu asta, basta – doar că Felix nu urma regulile, ceea ce pe mine mă înnebunea. Adeseori, zgâria un soi de pilon din sufragerie, dar singura dată când m-am hotărât şi eu să-mi ridic piciorul lângă el, toată lumea a ţipat la mine. Nu-şi termina niciodată masa şi nimeni nu-mi mulţumea când curăţăm eu după el – mai mult, ăsta era un alt motiv pentru care se ţipa la mine. O parte din mine îşi dorea să-i iasă planurile de evadare, doar ca să nu trebuiască să mai am de-a face cu el. Pe de altă parte, era mereu gata de o mică trântă, cu condiţia ca eu să nu devin prea dur. Îşi făcea un obicei din a fugări

mingea atunci când Ethan o rostogolea pe hol, dându-se la o parte, ca să mă lase pe mine să o iau şi să o duc înapoi, un lucru pe care l-am considerat a fi o dovadă de fairplay din partea lui Felix. Nu că ar fi avut prea multe variante, dacă stai să te gândeşti eu că sunt câinele, la urma urmei.

Nu era la fel de amuzant ca la Fermă, nici măcar la fel de amuzant ca la casă, dar eram fericit în apartament, pentru că băiatul era acolo mai tot timpul.

— Cred că e vremea să te întorci la şcoală, a spus mama într-o seară.

Cunoşteam cuvântul „şcoală" şi m-am uitat la băiat, iar el şi-a încrucişat mâinile la piept. I-am simţit mânia şi tristeţea.

— Nu sunt pregătit, a spus băiatul. Nu până când o să pot merge mai bine.

Şi-a atins o cicatrice adâncă şi mov de pe obraz, iar eu m-am ridicat. *Să mergem? Mergem la o plimbare?*

— Ethan. Nu ai niciun motiv să…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mamă! a strigat băiatul meu.

Ethan n-a strigat niciodată la mama şi am simţit imediat că îi părea rău, dar niciunul n-a mai spus nimic după asta.

Câteva zile mai târziu însă, s-a auzit o bătaie în uşă şi, când Ethan a răspuns, apartamentul s-a umplut de băieţi. I-am recunoscut după miros: erau cei care jucau fotbal în curţile mari. Majoritatea mă strigau pe nume. L-am studiat pe Felix, să văd cum reacţionează la tratamentul preferenţial care mi se acorda, dar se prefăcea că nu era gelos.

Băieţii erau gălăgioşi şi au stat vreo oră, iar eu simţeam cum lui Ethan îi sălta inima. Eram fericit pentru fericirea lui, aşa că am luat o minge şi am tot plimbat-o prin sufragerie.

Unul dintre băieţi a luat-o şi a dat-o de-a dura pe hol şi ne-am jucat aşa preţ de câteva minute.

La câteva zile după ce au venit băieţii în vizită, Ethan s-a trezit devreme şi a plecat cu mama.

Şcoala.

Când pleca din apartament, băiatul mergea ajutat de un băţ lustruit, căruia îi spuneau baston. Bastonul era special: băiatul nu-l arunca niciodată, iar eu simţeam instinctiv că nu aveam voie să-l rod nici măcar un pic.

Chiar dacă nu ştiam unde mergeam atunci când toate lucrurile au fost încărcate în maşină, tot eram încântat. Călătoriile cu maşina erau întotdeauna încântătoare, indiferent care era destinaţia.

Am devenit şi mai exaltat atunci când mirosul familiar al golfuleţului şi al străzii au dat năvală pe fereastră şi am alergat în salturi pe uşa principală a casei imediat ce m-au lăsat să ies din maşină. Deşi încă simţeam mirosul de fum, aerul era plin de un iz de lemn şi ţesături noi, iar ferestrele din sufragerie erau mai mari. Felix părea foarte suspicios faţă de tot ce-l înconjura, dar eu, în doar câteva secunde de la sosire, am ieşit pe uşa câinelui şi am alergat, bucurându-mă de libertatea relativă oferită de curtea interioară. Când am lătrat plin de bucurie, Duchess mi-a răspuns din josul străzii. Acasă!

Abia dacă ne instalaserăm când am pornit în călătoria către Fermă. În sfârşit, viaţa îşi reintrase în normal, deşi băiatul era şi mai puţin dispus să alerge decât să se plimbe, sprijinindu-se de baston.

Una dintre primele opriri a fost acasă la Hannah. Ştiam ruta destul de bine şi am luat-o la galop înainte, aşa că am văzut-o primul pe fată.

— Bailey! Bună, Bailey! a strigat.

Am alergat la ea pentru o tură bună de îmbrăţişări şi de scărpinături şi apoi a ajuns şi băiatul pe alee, gâfâind un pic. Fata a coborât treptele şi a rămas acolo, în soare, aşteptându-l.

— Bună, a zis băiatul.

Părea un pic nesigur.

— Bună.

Am căscat şi m-am scărpinat atent după ureche.

— Ei, mă săruţi sau…? a întrebat fata.

Ethan a mers către ea şi a ţinut-o în braţe multă vreme.

I-a căzut bastonul.

Unele lucruri erau diferite în vara aceea. Ethan începuse să se trezească cu mult înaintea răsăritului şi conducea camioneta bunicului pe drumurile locale, vârând hârtii în cutiile poştale ale oamenilor. Erau aceleaşi hârtii pe care băiatul le-a întins la un moment dat pe tot covorul din casă şi despre care ştiam că n-ar fi fost prea bine dacă aş fi urinat pe ele, şi asta în ciuda faptului că a fost o vreme, când eram căţeluş, când dacă aş fi făcut pe ziare mi-ar fi adus laude.

Hannah şi băiatul au petrecut multe ore împreună, uneori tăvălindu-se fără să vorbească. Câteodată, ea îl însoţea în plimbările de dimineaţă, deşi în mod normal eram doar eu şi băiatul. Stăteam, bineînţeles, pe locul din faţă.

— Trebuie să fac nişte bani, Bailey, spunea el uneori. Nu mai am şanse la nicio bursă pentru fotbal, asta-i clar. N-o să mai pot face sport niciodată.

Când îi simţeam tristeţea, îmi băgăm mereu nasul sub mâna lui.

— Visul vieţii mele… spulberat din cauza lui Todd.

Dintr-un motiv anume, Ethan a adus cu el la Fermă mingea zburătoare, şi uneori o tăia şi-o cosea la loc, adesea făcând-o şi mai rău decât era înainte. Cel mai mult îmi plăcea când înotam împreună în iaz. Doar atunci părea să nu-l doară piciorul. Ne jucam şi de-a scufundatul, aşa cum o tot făceam de ani buni; acum însă era mult mai greu de tras din apă. Când mă scufundam după el eram atât de fericit, încât voiam ca joaca noastră să dureze o veşnicie.

Şi totuşi ştiam că se va termina. Simţeam cum nopţile se făceau mai lungi, şi asta însemna că urma să ne întoarcem acasă în curând.

Stăteam sub masă într-o seară, în timp ce mama şi bunica vorbeau. Ethan plecase la o plimbare cu maşina împreună cu Hannah şi nu m-au luat şi pe mine, aşa că am presupus că aveau de făcut ceva care nu era prea distractiv.

— Vreau să discut ceva cu tine, i-a spus bunica mamei.

— Mamă…

— Nu, ascultă doar. Băiatul ăsta s-a schimbat total de când a venit aici. E fericit, e sănătos, are o fată… pentru ce să-l iei înapoi în oraş? Poate termina liceul aici.

— Vorbeşti de parcă am locui în ghetou, glumi mama.

— Nu-mi răspunzi pentru că… ei bine, amândouă ştim de ce. Ştiu că soţul tău n-o să fie de acord, însă Gary e pe drumuri mai tot timpul, iar tu spui că orele de la şcoală sunt criminale. Până îşi revine, băiatul are nevoie să fie cineva mereu alături de el.

— Da, Gary călătoreşte, dar tot vrea să-l vadă pe Ethan când este acasă, iar eu nu am cum să renunţ la slujba mea.

— Nici nu-ţi spun să faci asta. Ştii că sunteţi bine-veniţi oricând vreţi, şi de ce n-ar putea Gary să vină în weekend? Sau – şi ţine minte că nu-ţi doresc decât binele – nu v-ar prinde bine să fiţi doar voi doi singuri acum? Dacă aveţi de gând să vă rezolvaţi problemele, trebuie să faceţi asta în altă parte, şi nu în faţa lui Ethan.

Am ciulit urechile la auzul numelui băiatului. Se întorsese acasă? Am ridicat capul, dar nu i-am auzit maşina.

Când nopţile au devenit friguroase, iar puii de raţă crescuseră la fel de mari ca mamele lor, mama a burduşit maşina. Mă plimbam nervos de colo-colo, temându-mă că voi fi lăsat în urmă, iar când s-a ivit momentul potrivit am ţâşnit pe bancheta din spate. Din cine ştie ce motiv, toată lumea a râs. Am rămas în maşină şi am văzut cum mama îi îmbrăţişa pe bunica, pe bunicul şi apoi, ciudat, pe Ethan, care a venit apoi şi a deschis portiera.

— Bailey? Vrei să mergi cu mama, sau rămâi cu mine?

N-am înţeles nimic din întrebarea lui, aşa că l-am privit şi atât.

— Haide, câine zăpăcit ce eşti. Bailey! Vino!

Cu părere de rău, am coborât pe alee. Cum, fără plimbare cu maşina?!

Mama a plecat, iar în urma ei făceau cu mâna Ethan, bunica şi bunicul. Deşi n-avea nicio noimă, eu şi băiatul aveam să stăm la Fermă!

Îmi convenea de minune. Aproape fiecare zi începea cu o plimbare cu maşina pe întuneric, conducând de la o casă la alta, ca să lăsăm ziarele. Şi, până să ajungem noi acasă, bunica făcea micul dejun, iar bunicul îmi strecura mereu câteva ceva pe sub masă – şuncă, jambon, o bucăţică de pâine prăjită… Am învăţat să mestec foarte încet, pentru ca bunica să nu mai exclame „Iar îi dai câinelui pe sub masă?!" Tonul pe care rostea cuvântul „câine" sugera că eu şi bunicul trebuia să facem toată schema asta pe furiş.

Cuvântul „şcoală" a reintrat în uz, dar nu mai era niciun autobuz, ci doar Ethan care pleca cu camioneta – deşi uneori venea fata cu maşina şi îl lua. Am înţeles că nu era niciun motiv de panică, pentru că Ethan se întorcea la sfârşitul zilei, iar Hannah lua adesea cina cu noi.

Mama venea să ne viziteze des, iar la momentul fericit al Crăciunului erau prezenţi şi mama, şi tata. Mâinile mamei miroseau a Felix, motanul, dar nu m-a deranjat.

Am crezut că eu şi băiatul aveam să rămânem la Fermă pentru totdeauna, dar spre sfârşitul următoarei veri mi-am dat seama că urma să aibă loc o altă schimbare. Băiatul a început să pună lucrurile în cutii, un semn cert că în curând aveam să ne îndreptăm către casă. Hannah era mai tot timpul prin preajmă, şi părea un pic tematoare şi tristă. Când l-a îmbrăţişat pe băiat, am simţit atât de multă dragoste, încât nu m-am putut abţine să nu mă strecor între ei, iar asta îi făcea mereu să râdă.

Într-o dimineaţă, am ştiut că venise vremea. Bunicul a încărcat toate cutiile în maşină, mama şi bunica vorbeau, iar Ethan şi Hannah se îmbrăţişau. M-am tot plimbat de colo-colo, căutând o deschizătură, dar bunicul m-a blocat destul de bine şi n-am reuşit să mă urc în maşină.

Băiatul a venit la mine şi a îngenuncheat. Puteam simţi ceva tristeţe venind din partea lui.

— Să fii căţel cuminte, Bailey, a zis.

Am dat din coadă în semn că am înţeles, că eram un căţel

cuminte şi că era vremea să plecăm în lunga călătorie către casă.

— Mă întorc în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, bine? O să-mi fie dor de tine, câine zăpăcit ce eşti.

Mi-a oferit o îmbrăţişare lungă şi plină de iubire. Am închis ochii pe jumătate – pur şi simplu, nu exista un sentiment mai plăcut decât să fiu îmbrăţişat de băiatul meu.

— Mai bine l-ai ţine; n-o să înţeleagă, a propus Ethan.

Fata a făcut un pas în faţă şi m-a prins de zgardă. Era foarte tristă şi plângea, iar eu eram sfâşiat între dorinţa de a o face să se simtă mai bine şi cea de a urca în maşină. Cu mare reticenţă, m-am aşezat la picioarele ei, aşteptând ca toată drama să se termine, iar eu să-mi pot ocupa locul şi să stau cu nasul afară pe geamul maşinii.

— Să-mi scrii în fiecare zi! a zis Hannah.

— Aşa voi face! a răspuns Ethan.

M-am holbat fără a-mi veni a crede în timp ce el şi mama s-au urcat în maşină şi au trântit uşile. M-am tras de lângă Hannah, care nu înţelegea că eu trebuia să plec cu ei! Mă ţinea strâns.

— Nu, Bailey. E în regulă. Tu rămâi.

Rămâi? Rămâi? Maşina a claxonat şi s-a îndepărtat. Bunicul şi bunica făceau cu mâna – chiar nu vedea nimeni că eu eram încă aici?

— O să se descurce bine. Ferris e şcoală bună, iar Big Rapids e un oraş drăguţ, a spus bunicul.

S-au întors cu toţii de pe alee, iar Hannah şi-a slăbit strânsoarea suficient cât să pot scăpa.

— Bailey! a strigat.

Deşi nu mai puteam vedea maşina, urma de praf se simţea încă în aer şi era uşor de urmărit. Am început să alerg după băiatul meu.

CAPITOLUL 17

Maşinile sunt rapide. Nu cred că reuşisem să conştientizez asta până atunci. Acasă, înainte să plece, Marshmallow obişnuia să alerge pe stradă, lătrând la maşini, şi de obicei se opreau – sau cel puţin încetineau suficient de mult cât să le ajungă, deşi tot ce făcea când ajungea în momentul critic era să-şi schimbe direcţia şi să se poarte de parcă nici măcar nu şi-ar fi dorit să le atace.

În timp ce alergam după maşina băiatului, am simţit că se îndepărta din ce în ce mai tare de mine. Mirosul de praf şi de gaze de eşapament devenea tot mai subtil, dar mi-am dat totuşi seama că maşina a făcut dreapta unde drumul devenea pavat, însă după asta nu mai eram sigur de felul în care percepeam mirosul. Nu puteam renunţa totuşi, aşa că m-am lăsat din nou cuprins de panica nesăbuită şi mi-am continuat căutarea.

În faţa mea am auzit hodorogeala puternică de tren şi, când am trecut de un deal şi am văzut, în sfârşit, mulţimea de vagoane, am simţit şi mirosul băiatului. Maşina lui era parcată pe drum, în apropiere de calea ferată.

Eram extenuat. Nu mai fugisem niciodată atât de departe sau atât de repede, dar m-am grăbit chiar şi mai tare când uşa s-a deschis şi a coborât băiatul.

— O, Bailey, a zis.

Deşi fiecare părticică din mine îşi dorea să-l pună la pământ şi să-i arate afecţiune, n-aveam de gând să las ocazia să-mi scape printre degete, aşa că mi-am schimbat direcţia în ultima clipă şi am sărit în maşină.

— Bailey! a râs mama.

I-am lins pe amândoi, iertându-i că m-au uitat. După ce a trecut trenul, mama a pornit maşina şi a întors, apoi a oprit, pentru că

apăruse camioneta bunicului – poate că venea şi el cu noi acasă, măcar de data asta!

— Ca o rachetă! a exclamat bunicul. Nici nu-mi vine să cred că a ajuns atât de departe.

— Cât de departe ai fi alergat, Bailey, ai? Câine zăpăcit ce eşti, mi-a spus Ethan afectuos.

Cu neîncredere, m-am urcat în camioneta Bunicului – bănuiala mea s-a dovedit a fi neîntemeiată, pentru că, în timp ce mama şi Ethan se îndepărtau, bunicul a întors şi m-a dus înapoi la Fermă.

De obicei îl plăceam pe bunicul. Din când în când avea de făcut „treburi", ceea ce însemna că mergeam în hambarul cel nou, în spate, unde era o grămadă de fân moale şi trăgeam un pui de somn. În timpul zilelor reci, bunicul scotea la iveală două pături pe care le înfăşură în jurul nostru. Totuşi, în primele zile după ce a plecat băiatul, stăteam bosumflat în preajma lui, pedepsindu-l pentru că m-a adus înapoi la Fermă. Când asta n-a funcţionat, tot ce-am putut face a fost să ronţăi o pereche de pantofi de-ai bunicii, dar nici asta nu l-a adus pe băiat înapoi.

Pur şi simplu, nu puteam trece cu vederea o asemenea trădare. Ştiam că undeva acolo, probabil acasă, băiatul avea nevoie de mine şi nu ştia unde mă aflam.

Toată lumea era enervant de calmă, părând să uite schimbarea catastrofală care lovise gospodăria. Mi se făcuse atât de dor, încât am scormonit în dulapul băiatului şi am scos mingea zburătoare, alergând şi aruncându-i-o bunicii în poală.

— Ce Dumnezeu e asta?! s-a mirat ea.

— E marea invenţie a lui Ethan, a zis bunicul.

Am lătrat. Da! Ethan!

— Vrei să mergem afară să ne jucăm, Bailey? Ce-ar fi să-l scoţi la o plimbare? a propus bunica.

Plimbare? Plimbare să-l vedem pe băiat?

— Mă gândeam să mă mai uit puţin la meci, a răspuns bunicul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat bunica.

S-a îndreptat către uşă şi a aruncat invenţia afară în curte – abia dacă a aterizat la cinci metri depărtare. Am sărit, am luat-o şi apoi m-am holbat la ea atât de intens, încât nici n-am observat când s-a închis uşa casei.

Bine, atunci. Am scuipat invenţia şi am trecut de Flare, îndreptându-mă în jos pe alee. M-am dus la casa prietenei băiatului meu, ceea ce mai făcusem deja de câteva ori de când plecase. Îi puteam simţi mirosul peste tot, dar din ce în ce mai slab. Pe alee apăru o maşină din care ieşi Hannah.

— Pa! a strigat ea, după care s-a întors pe călcâie şi m-a privit. Ei, dar bună, Bailey!

Am alergat către ea dând din coadă. Mirosea a mai multe persoane, dar n-am simţit aroma lui Ethan. Hannah s-a plimbat cu mine până acasă şi, când a bătut la uşă, bunica i-a deschis, a invitat-o înăuntru şi a servit-o cu plăcintă, dar mie nu mi-a dat nimic.

Îl visam deseori pe băiat. Visam cum sărea în iaz, iar eu mă scufundam, jucându-ne de-a salvatul. L-am visat mergând la carting, unde se simţea tare bine. Alteori îl visam sărind pe fereastră şi zbierând de durere după ce cădea în tufele aprinse. Uram visele alea, iar într-o noapte, după ce tocmai trăisem acele atrocităţi, m-am trezit şi l-am văzut pe băiatul meu privindu-mă curios.

— Bună, Bailey! a şoptit, în timp ce eu îmi umpleam nările cu mirosul lui minunat.

Se întorsese la Fermă! Am sărit în picioare, sprijinindu-mă cu labele de pieptul lui şi lingându-i faţa.

— Şşşt, e târziu; abia ce am ajuns. Toată lumea doarme.

Venea Ziua Recunoştinţei, când viaţa se întorcea la normal. Mama era acolo, dar nu şi tata. Hannah venea în vizită în fiecare zi.

Băiatul părea fericit, dar tot simţeam că e cu mintea în altă parte. Petrecea mult timp uitându-se pe hârtii în loc să se joace cu mine, şi asta chiar dacă i-am adus ciudăţenia aia de invenţie, ca să încerc să-l scot din starea proastă.

N-am fost surprins când a plecat iar. Asta era noua mea viaţă,

înţelesesem. Locuiam la Fermă cu bunica şi bunicul, iar Ethan venea doar în vizită. Nu era ce îmi doream, dar, atâta vreme cât ştiam că avea să se întoarcă, mi-era mai uşor să-l privesc cum pleacă.

Când aerul era cald şi copacii abia înmugureau, am mers s-o vizităm pe Hannah care fugea de colo-colo într-o curte mare. Îi puteam simţi mirosul, dar şi mirosul altor fete şi băieţi, pentru că vântul adia deasupra curţii, iar trupurile lor erau transpirate din cauza efortului. Părea distractiv, dar am rămas lângă Ethan pentru că simţeam că durerea din piciorul lui devenea din ce în ce mai pronunţată, radiind în tot corpul. Emoţii ciudate şi întunecate au început să se învolbureze înăuntrul băiatului în timp ce îi privea alergând.

— Bună! ne-a salutat fata. Bună, Bailey! a zis, iar eu i-am lins piciorul transpirat şi sărat.

— Bună.

— Mă descurc din ce în ce mai bine la patru sute de metri! a exclamat ea.

— Cine era individul ăla? a întrebat Ethan.

— O, cine? Ce vrei să spui?

— Ăla cu care vorbeai şi cu care te îmbrăţişai, păreaţi foarte prietenoşi, a zis Ethan cu vocea tremurându-i.

— E doar un prieten, a răspuns fata tăios.

Felul în care a pronunţat cuvintele sugera că băiatul fusese obraznic.

— E ăla… cum îl cheamă, Brett? Categoric e iute de picior.

Ethan a lovit solul cu bastonul, iar eu am strănutat din cauza norului de praf pe care l-a iscat.

— Ei bine, şi ce vrea să însemne asta? a întrebat Hannah cu mâinile în şolduri.

— Du-te înapoi, antrenorul tău se uită încoace, a zis Ethan.

Hannah s-a uitat peste umăr, apoi şi-a întors privirea către băiatul meu.

— Da, chiar trebuie să mă întorc… a spus nesigură.

— Bine! a exclamat Ethan, după care s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat şchiopătând.

— Ethan! a strigat Hannah.

M-am uitat la ea, dar băiatul continua să meargă. Amestecul întunecat de tristeţe şi mânie încă îl domina. Locul ăla se pare că-l făcea pe Ethan să se simtă rău din moment ce nu am mai călcat niciodată pe acolo.

Vara aceea a adus nişte schimbări mari. Mama a venit la Fermă şi de data asta un camion a urmat-o pe alee, iar nişte bărbaţi au descărcat nişte cutii pe care le-au cărat în dormitorul ei. Bunica şi bunicul au petrecut o grămadă de vreme vorbind încet unul cu altul şi uneori mama plângea, ceea ce-l făcea pe bunicul să nu se simtă în largul lui, aşa că ieşea să facă tot felul de treburi.

Ethan trebuia să plece tot timpul să „muncească", ceea ce era similar cu mersul la şcoală, pentru că nu aveam voie să merg cu el, dar când venea acasă mirosea delicios – a carne şi grăsime. Îmi amintea de vremea când, după ce Flare ne-a abandonat în pădure, bunicul m-a hrănit cu mâncare dintr-o geantă de pe locul din faţă al camionetei lui.

Cea mai mare schimbare din viaţa noastră era că fata nu mai venea să ne viziteze. Uneori, băiatul mă lua la plimbare cu maşina, iar când treceam pe lângă casa ei îi simţeam mirosul, ceea ce însemna că se afla încă acolo. Totuşi, băiatul nu cobora niciodată. Mi-am dat seama că îi duceam dorul lui Hannah – mă iubea, unde mai pui că şi mirosea minunat!

Şi băiatul îi ducea dorul. Când treceam pe lângă casa ei, se holba întotdeauna la fereastră şi încetinea mereu un pic, iar eu îi simţeam chinul. Nu puteam înţelege de ce nu mergeam la ea pur şi simplu, măcar să vedem dacă are biscuiţi, dar nu am făcut asta niciodată.

În vara aceea, mama a venit la iaz şi s-a aşezat pe ponton. Era foarte tristă şi am încercat s-o fac să se simtă mai bine tot lătrând la raţe, dar n-a putut fi înveselită. La un moment dat, a scos ceva ce avea pe deget, nu era de mâncare, era ceva din metal, o chestie mică

şi rotundă pe care a aruncat-o în apă, unde s-a scufundat cu un zgomot scurt.

M-am tot întrebat dacă voia să mă scufund s-o aduc înapoi şi m-am uitat la ea, gata să fac o încercare, deşi ştiam că ar fi fost în zadar. În schimb, m-a chemat şi ne-am întors împreună acasă.

După vara aceea, viaţa s-a aşezat într-un tipar confortabil. Mama a început şi ea munca şi venea acasă mirosind a parfumuri şi uleiuri dulci. Uneori mergeam cu ea până dincolo de ferma de capre şi peste podul huruitor şi ne petreceam ziua într-o cameră plină de haine, lumânări urât mirositoare şi obiecte neinteresante făcute din metal, iar oamenii intrau să mă vadă şi uneori plecau cu tot felul de obiecte în sacoşă. Băiatul venea de Ziua Recunoştinţei, de Crăciun, în vacanţa de primăvară şi în cea de vară.

Aproape că trecusem peste ranchiuna pe care i-o purtam lui Flare, care nu făcea nimic altceva decât să stea să se uite în gol toată ziua, când bunicul a apărut cu o creatură care se mişca precum un pui de cal şi mirosea diferit de orice mirosisem vreodată până atunci. Numele lui era Jasper, măgarul. Bunicului îi plăcea să se amuze în timp ce-l privea pe Jasper ţopăind prin curte, iar bunica spunea: „Nu ştiu de ce ai tu impresia că avem nevoie de un măgar" şi apoi se întorcea înăuntru.

Lui Jasper nu îi era deloc teamă de mine, în ciuda poziţiei mele de prădător fruntaş al Fermei. M-am jucat cu el un pic, dar mi-am dat seama că ajunsesem să obosesc foarte uşor şi, pur şi simplu, nu mai merita să mai consum atâta energie cu o creatură care nu ştia niciodată cum să ridice o minge.

Într-o zi, un bărbat pe nume Rick a venit la cină. O simţeam pe mama fericită şi ruşinată, pe bunicul îl simţeam suspicios, iar bunica era încântată. Rick şi mama au stat pe verandă aşa cum obişnuiau Hannah şi Ethan, dar fără să se tăvălească. După aceea, am început să-l văd pe Rick din ce în ce mai des – era un bărbat mare, ale cărui mâini miroseau a lemn. Îmi arunca mingea mai mult ca oricine, aşa că-l plăceam mult, dar nu la fel de mult ca pe băiat.

Perioada mea favorită din zi era când bunicul îşi făcea treburile. Uneori, chiar şi când bunicul nu făcea asta, mă duceam şi trăgeam oricum un pui de somn în hambar. Dormeam din ce în ce mai des şi nu mai aveam nicio tragere de inimă să mai pornesc în aventuri lungi. Când mama şi Rick mă scoteau la plimbare, eram mereu obosit la întoarcere.

Aproape singurul lucru care mă mai anima era când băiatul venea să ne viziteze la Fermă. Încă mă mai bâţâiam şi dădeam din coadă şi scânceam, şi m-aş fi jucat la iaz sau aş fi mers în pădure, sau aş fi făcut orice altceva ar fi vrut el, chiar să fugăresc şi mingea zburătoare, deşi, din fericire, părea să fi uitat pe unde se mai afla. Uneori mergeam în oraş în parcul pentru câini, unde, cu toate că mă bucuram mereu să văd alţi câini, cei tineri mi se păreau imaturi cu joaca şi tăvălitul lor neobosit.

Într-o seară s-a întâmplat cel mai ciudat lucru: bunicul mi-a pus cina în faţă, iar eu n-am avut poftă de mâncare. Gura mi s-a umplut de salivă, aşa că am băut nişte apă şi m-am întors să mă întind. În scurt timp, o durere puternică mi-a străbătut tot corpul, împiedicându-mă să mai respir cum trebuie.

Am stat toată noaptea pe podea, lângă castronul meu cu mâncare. A doua zi dimineaţă, bunica m-a văzut şi l-a chemat pe bunicul. „Se întâmplă ceva cu Bailey!" a zis. I-am simţit neliniştea în voce când mi-a spus numele şi am dat din coadă, ca să ştie că sunt bine.

Bunicul a venit şi m-a atins.

— Eşti bine, Bailey? Ce-i cu tine?

După ce au vorbit un pic, mama şi bunicul m-au dus la camionetă şi am mers în camera curată şi rece în care era un bărbat drăguţ, acelaşi pe care îl vizitam din ce în ce mai des în ultimii ani. M-a palpat peste tot şi am dat un pic din coadă, dar nu mă simţeam prea bine, aşa că n-am încercat să mă ridic.

Mama a intrat şi plângea şi erau şi bunica, şi bunicul acolo – până şi Rick a venit. Am încercat să le dau de înţeles că apreciam toată

atenţia lor, dar durerea era şi mai rea, iar tot ce puteam face era să-mi rotesc ochii şi să-i privesc.

Apoi bărbatul drăguţ a scos un ac. Am simţit un miros puternic şi cunoscut, apoi o ciupitură mică. După câteva minute, durerea mi-a mai trecut, dar am devenit somnoros, voiam doar să zac acolo. Ultimele mele gânduri înainte de a aţipi erau, ca întotdeauna, la băiat.

Când m-am trezit, am ştiut că eram pe moarte. Simţeam înăuntrul meu un întuneric ridicându-se – mai simţisem asta înainte, când mă numeam Toby şi eram într-o încăpere mică şi călduroasă cu Spike şi alţi câini care lătrau.

Nu m-am gândit deloc la asta, deşi cred că undeva în adâncul meu ştiam că într-o zi voi sfârşi ca Smokey, pisica. Mi-am amintit cum plângea băiatul în ziua în care au îngropat-o în grădină şi speram că n-o să plângă şi la moartea mea. Menirea mea, întreaga mea viaţă, a fost să-l iubesc şi să-i fiu alături, să-l fac fericit. Nu voiam să-i provoc tristeţe acum – şi aşa mi-am dat seama că se putea să fi fost mai bine că nu era alături de mine atunci. Totuşi, îmi era atât de dor de el, încât ajunsese să mă doară sufletul la fel de rău cum mă durea burta.

Bărbatul drăguţ a intrat în cameră.

— Eşti treaz, Bailey? Eşti treaz, prietene? Sărmanul meu prieten.

Numele meu, voiam să spun, *nu este* Prietene.

Bărbatul drăguţ s-a aplecat deasupra mea.

— Poţi fi liniştit, Bailey. Ai făcut o treabă tare bună, ai avut grijă de băiat. Asta a fost treaba ta, Bailey, şi ai făcut o treabă bună; eşti un câine bun, un câine tare bun.

Aveam sentimentul că bărbatul drăguţ vorbea despre moarte; simţeam venind din partea lui un sentiment binevoitor, care îmi amintea de pace. Apoi au venit mama, bunica, bunicul şi Rick, m-au îmbrăţişat şi mi-au spus că mă iubeau şi că eram un câine bun.

Şi totuşi din partea mamei am simţit o tensiune, un sentiment cert a ceva – nu chiar pericol, dar ceva de care trebuia să o protejez.

I-am lins mâna, luptând cu întunericul care mă cuprindea. Trebuia să rămân alert; mama avea nevoie de mine.

Tensiunea părea crească în intensitate după încă o oră, mai întâi bunicul întrând în starea mamei, apoi bunica şi apoi chiar şi Rick, aşa că fix când mă simţeam mai lipsit de viaţă, o nouă dorinţă, cea de a-mi apăra familia de această ameninţare necunoscută, îmi reda puterea.

Şi apoi l-am auzit pe băiat.

— Bailey! a strigat.

A dat buzna în cameră şi tensiunea i-a eliberat pe toţi deodată – mi-am dat seama că asta aşteptau cu toţii. Ştiau cumva că băiatul venea.

Băiatul şi-a îngropat faţa în blana mea şi a suspinat. Mi-am folosit toate puterile ca să-mi ridic capul şi să-l ling, ca să-l fac să ştie că era totul în ordine. Nu-mi era frică.

Respiraţia mi-a devenit sacadată şi toţi au rămas cu mine, mângâindu-mă. Era minunat să primesc atâta atenţie, dar apoi un fior de durere mi-a trecut prin stomac atât de puternic, încât nu m-am putut abţine să nu schelălăi. Atunci a intrat bărbatul drăguţ, care avea un alt ac în mână.

— Trebuie să facem asta acum, Bailey nu trebuie să sufere.

— Bine, a spus băiatul plângând.

Am încercat să dau din coadă când mi-am auzit numele, dar am realizat că nu eram în stare nici măcar de-o zvâcnire. Am simţit apoi o împunsătură în gât.

— Bailey, Bailey, Bailey, o să-mi fie dor de tine, câine zăpăcit, mi-a şoptit Ethan în ureche.

Respiraţia lui era caldă şi plăcută. Am închis ochii, bucurându-mă iubirea lui pentru mine, de iubirea mea pentru el.

Şi apoi, uite aşa, durerea a dispărut – de fapt, mă simţeam ca un căţeluş iar, plin de viaţă şi de bucurie. Mi-am amintit că mă simţisem aşa prima oară când l-am văzut pe băiat, ieşind din casă şi fugind către mine cu braţele deschise. M-am gândit şi la momentele

când mă aruncam după băiat să-l salvez, la lumina care se ducea când mă scufundam şi mai adânc, la felul în care apa adâncă îmi apăsa corpul, aşa cum şi viaţa părea să mă apese în acele ultime clipe. Nu mai puteam simţi mâinile băiatului atingându-mă; simţeam doar apa din toate părţile. Era caldă, blândă şi întunecată.

CAPITOLUL 18

Mi-am dat seama ce se întâmpla cu mult după ce am ajuns să recunosc mirosul mamei mele şi după ce am învăţat să mă lupt să-mi croiesc drumul până la pieptul ei, pentru a mă hrăni. Aveam ochii deschişi, iar vederea îmi devenise suficient de bună cât să văd faţa maro-închis a mamei mele, iar atunci m-a lovit certitudinea că eram din nou căţel.

Nu, asta nu era chiar tot. Cel mai important era faptul că eram un căţel care şi-a amintit deodată că eram *eu* din nou. Aveam sentimentul ăsta de plutire în vis, fiind conştient doar de lunga, lunga trecere a timpului, nu puteam nici măcar să gândesc, iar apoi, deodată, într-o clipită, priveam din nou lumea prin ochii unui câine foarte tânăr.

Acum, că-mi aminteam tot ce fusese înainte, eram cu adevărat încurcat. Mă simţeam complet şi nu părea să mai existe niciun motiv pentru care să continui – cum aş fi putut avea o misiune mai importantă decât aceea de a-l iubi pe băiat?

Îmi era atât de dor de Ethan, încât uneori scheunam, ceva ce fraţii mei au înţeles greşit, ca fiind un semn de slăbiciune, şi săreau adesea pe mine cu intenţia de a mă domina. Aveam şapte fraţi, toţi maro-închis cu pete negre, şi începeam să-mi pierd răbdarea văzând că nu-şi dădeau seama cine avea să deţină controlul.

O femeie avea grijă de noi mai tot timpul, deşi un bărbat era cel care venea adeseori în beci să ne hrănească şi tot el a fost cel care ne-a cărat într-o cutie până în curtea din spate când aveam câteva săptămâni. Un câine mascul, aflat într-o cuşcă, ne-a mirosit plin de interes când ne-a văzut şi am înţeles instinctiv că el era tatăl nostru. N-am mai întâlnit niciun tată până acum şi eram curios să ştiu ce căuta acolo.

— Pare că sunt în regulă cățeluşii, i-a zis bărbatul femeii.

— O să fii cuminte, Bernie? Vrei să ieşi?

Femeia a deschis cuşca tatei – evident, numele lui era Bernie – şi masculul a sărit, ne-a mirosit şi apoi s-a dus să urineze lângă gard.

L-am urmat repede cu toţii şi am căzut de mai multe ori în nas, pentru că picioarele noastre de cățeluşi abia se puteau mişca. Bernie şi-a aplecat capul, iar unul dintre fraţii mei a sărit şi l-a muşcat de ureche, fără nicio urmă de respect. Totuşi, nu părea să fie deranjat, ba chiar s-a şi jucat cu noi un pic, dându-ne pe toţi cu picioarele în sus înainte să se întoarcă la uşa din spate şi să ceară voie înăuntru.

Câteva săptămâni mai târziu, eram în curte, arătându-i unui frate de-al meu cine era cu adevărat şeful, când m-am oprit şi m-am aşezat şi mi-am dat seama deodată că eram femelă! Mi-am mirosit plin de uimire urina, mârâind un avertisment când fratele meu a profitat de oportunitate să tabere pe mine. Ce-ar fi zis Ethan?

Cum puteam eu, Bailey, să fiu o cățeluşă?

Doar că nu mai eram Bailey. Într-o zi, a venit un bărbat şi s-a jucat cu noi într-un mod ciudat. Bătea din palme şi pe cățeluşii care nu se speriau de zgomot (eu eram unul dintre ei) îi punea într-o cutie. Apoi, ne scotea pe rând în grădină – când mi-a venit rândul, s-a întors şi a plecat de lângă mine, de parcă uitase că mă aflam acolo, aşa că l-am urmat. Mi-a zis că eram un cățel bun pentru că am făcut asta – individul era cam uşor de jucat pe degete. Era cam de vârsta pe care-o avea mama în ziua în care a lăsat în jos geamul maşinii şi mi-a dat nişte apă, prima zi în care l-am văzut pe băiat.

Bărbatul m-a pus într-un tricou şi apoi mi-a zis „Hei, fetiţo, îţi dai seama cum să ieşi?" M-am gândit că s-a răzgândit şi că nu mai vrea să stau vârâtă într-un tricou, aşa că am sărit afară şi am alergat la el, să mă laude şi mai mult.

Femeia a ieşit în curte, să ne privească.

— Celor mai mulţi le ia un pic până se dumiresc, dar ăsta-i un cățel destul de deştept, a remarcat bărbatul.

M-a întors pe spate şi m-am alintat, gândindu-mă că nu era

corect, din moment ce el era mult mai mare decât eram eu.

— Nu-i place asta, Jakob, a observat femeia.

— Niciunuia nu-i place. Întrebarea este dacă se va opri din zbătut şi mă va lăsa să fiu eu şeful, sau o să continue să se lupte. Vreau să am un câine care ştie că eu sunt şeful, a spus bărbatul.

Am auzit cuvântul „câine" şi n-a fost rostit cu furie – deci nu eram pedepsită, dar eram totuşi ţintuită. M-am gândit că nu ştiam ce fel de joc jucam, aşa că m-am relaxat fără să mă mai zbat.

— Ce fată cuminte! a zis din nou.

Apoi a luat o minge de hârtie şi mi-a arătat-o, tot fluturând-o până când am ajuns să fiu absolut chinuită. M-am simţit proastă în încercarea de a muşca din chestia aia cu gura mea mică de căţeluş – şi asta, când se afla fix în faţa mea, dar n-am putut să-mi mişc capul suficient de repede. Apoi bărbatul a aruncat-o la câţiva metri distanţă, aşa că am alergat şi am năvălit pe ea. *Aha! Încearcă s-o mai iei acum!*

Apoi mi-am amintit de Ethan şi de prostia aia de minge zburătoare, de cât de fericit se simţea când îi aduceam chestia aia înapoi. M-am întors şi m-am îndreptat cu paşi repezi către bărbat şi am lăsat mingea la picioarele lui, după care m-am aşezat şi am aşteptat să o arunce din nou.

— Pe ăsta îl vreau, i-a spus bărbatul femeii. O să-l iau pe ăsta.

Am scheunat când am văzut în ce condiţii urma să mă plimb – în spatele unei camionete, închisă într-o cuşcă asemănătoare cu cea în care m-au dus în camera călduroasă şi zgomotoasă împreună cu Spike. Eu eram un câine care stă pe bancheta din faţă; oricine putea spune asta!

Noua mea locuinţă îmi amintea de apartamentul în care am locuit după incendiu. Era un apartament mic, situat deasupra unei parcări. În apropiere se afla un parc drăguţ, unde bărbatul mă ducea de câteva ori pe zi.

Ştiam că eram departe de Ethan după mirosul copacilor şi al tufişurilor – ăsta nu era un loc umed, precum Ferma, deşi era şi

acesta plin de vegetaţie. Aerul era plin de un miros puternic de maşini, pe care le auzeam trecând în permanenţă. În unele zile, sufla un vânt cald şi uscat, care-mi amintea de Curte, dar alteori aerul era plin de umezeală.

Numele bărbatului era Jakob, iar el m-a botezat Elleya, de la care a ajuns la *Ellie.*

— În suedeză înseamnă „elan". Nu eşti un ciobănesc german; acum eşti un ciobănesc suedez.

Am dat din coadă, fără să înţeleg.

— Ellie. Ellie. Vino, Ellie, vino.

Mâinile îi miroseau a ulei, iar maşina, a hârtii şi a oameni.

Jakob purta haine închise la culoare şi obiecte de metal la curea, inclusiv un pistol, aşa că m-am gândit că e poliţist. În timpul zilei, când era plecat, o femeie drăguţă, Georgia, venea să se joace cu mine şi să mă scoată la plimbare – îmi amintea de Chelsea, care locuia pe aceeaşi stradă mai jos de Ethan şi avea un câine pe nume Marshmallow, şi, mai apoi, unul botezat Duchess. Georgia avea o grămadă de nume pentru mine. Unele dintre ele chiar caraghioase, cum ar fi *Ellie-ghemotoc-mătăsos.* Era ca şi cum m-ar fi numit *câine zăpăcit* – era numele meu, dar diferit, şi spus cu multă afecţiune.

Făceam tot posibilul să mă adaptez la viaţa mea nouă în calitate de Ellie, atât de diferită de cea în care eram Bailey. Jakob mi-a dat un pat asemănător cu cel pe care l-am avut în garaj, dar, de data asta, mi se cerea să dorm în el – Jakob mă împingea de fiecare dată când încercam să mă strecor pe sub pătură cu el, chiar dacă vedeam clar că era suficient loc.

Am înţeles că se voia de la mine să trăiesc după noile reguli, aşa cum m-am învăţat şi când Ethan a plecat la facultate. Durerea ascuţită pe care am simţit-o când m-am gândit la cât de mult îmi lipsea băiatul era ceva cu care, pur şi simplu, trebuia să mă obişnuiesc: treaba unui câine este să îi asculte pe oameni.

Şi totuşi, era o diferenţă în a asculta comenzi şi a avea o menire, un motiv pentru a exista. Am crezut că menirea mea era să fiu cu

Ethan şi că mi-am îndeplinit misiunea stându-i aproape cât a crescut. Dacă aşa era, atunci de ce eram Ellie? Ar fi putut un câine să aibă mai mult de o misiune?

Jakob era calm şi răbdător – ori de câte ori vezica mea mică dădea semnalul deodată şi apoi se elibera la fel de neaşteptat, nu ţipa niciodată la mine şi mă scotea pe uşă, aşa cum făcea şi băiatul. Totuşi, mă lăuda atât de tare când făceam afară, încât imediat ce am fost în stare, am preluat controlul asupra corpului meu.

Jakob nu mă trata însă cu aceeaşi afecţiune ca şi băiatul. Se concentra asupra mea într-o manieră practică, aşa cum făcea Ethan cu Flare, calul, şi treaba asta îmi dădea un sentiment de siguranţă, oarecum – deşi erau unele momente în care tânjeam să simt mâinile băiatului pe blana mea şi abia aşteptam să vină Georgia şi să mă strige *Ellie-ghemotoc-mătăsos.*

Cu vremea, am înţeles că era ceva în neregulă cu Jakob. Nu ştiam ce anume, dar emoţiile lui erau chinuite de ceva, o amărăciune neagră care-mi părea foarte asemănătoare cu cea pe care am simţit-o la Ethan când s-a întors acasă prima oară după incendiu. Orice ar fi fost, îl făcea pe Jakob să-şi ţină sentimentele faţă de mine sub control – ori de câte ori făceam ceva împreună, îl simţeam cum mă evalua cu ochi reci.

— Hai să mergem la treabă, spunea înainte de mă urca în camionetă pentru a mă duce la un parc de joacă.

Am învăţat, „Culcat", care însemna să stau întins, şi am mai aflat că pentru Jakob „Şezi" chiar însemna „Şezi" şi se aştepta de la mine să rămân în acelaşi loc până când îmi spunea „Vino".

Antrenamentul m-a ajutat să-mi menţin mintea ocupată, nemaiavând timp să mă mai gândesc la Ethan. Noaptea însă adormeam adesea cu gândul la băiat. Mă gândeam la mâinile lui pe blana mea, la mirosul, râsul şi vocea lui. Oriunde s-ar fi aflat, orice ar fi făcut, speram să fie fericit. Ştiam că n-aveam să-l mai văd vreodată.

Pe măsură ce creşteam, Georgia venea din ce în ce mai rar, dar

mi-am dat seama că nu-i duceam dorul, pentru că deveneam din ce în ce mai implicată în munca noastră. Într-o zi am mers în pădure şi ne-am întâlnit cu un bărbat pe nume Wally, care m-a mângâiat şi apoi a fugit. „Ce face, Ellie? Unde se duce?" m-a întrebat Jakob. L-am urmărit pe Wally, care se uita pe după umăr la mine, dând din mână încântat.

— Găseşte-l! Găseşte-l! mi-a spus Jakob.

Nesigură, am început să merg în grabă pe urma lui Wally. Ce înseamnă asta? Wally m-a văzut venind după el şi s-a lăsat în genunchi, bătând din palme, iar când l-am prins mi-a arătat un băţ, ne-am jucat cu el vreo câteva minute. Apoi Wally s-a ridicat.

— Uite, Ellie! Ce face? Găseşte-l! a spus Wally.

Jakob se îndepărta, iar eu am fugit după el.

— Ce câine bun! m-a lăudat Jakob.

Dacă ar fi să mă gândesc la un top al jocurilor inteligente, pe ăsta l-aş trece la egalitate cu alergatul după mingea zburătoare, dar Wally şi Jakob păreau să se bucure, aşa că le-am cântat în strună, mai ales că după ne-am jucat de-a *Câinele agăţat de băţ*, ceea în mintea mea întrecea cu mult jocul *Găseşte-l pe Wally.*

Cam prin perioada când am învăţat *Găseşte* m-a cuprins o senzaţie ciudată, o anxietate neobosită, însoţită de un miros jenant care venea dinspre fundul meu. Mama şi bunica obişnuiau să se plângă ori de câte ori dădeam gaze mirositoare de sub coadă, aşa că atunci când am început să eman mirosul ăsta ştiam că eram un câine rău. (Bunicul era atât de ofensat de mirosurile urâte, încât zicea „O, Bailey!", chiar dacă mirosul venea de la el.)

Jakob n-a simţit mirosul, dar şi-a dat seama de ce se întâmplă după ce a văzut că toţi câinii îşi ridicau piciorul la tufişurile din jurul apartamentului, câini despre care instinctiv ştiam că dădeau târcoale din cauza mea.

Reacţia lui Jakob a fost una dintre cele mai curioase: a tras pe mine o pereche de boxeri precum cei pe care îi purta pe sub pantaloni, lăsându-mi doar coada să iasă printr-o gaură în spate.

Întotdeauna mi-a fost milă de câinii care purtau pulovere şi alte haine, şi iată-mă şi pe mine, defilând îmbrăcată în faţa atâtor câini masculi. Era mai mult decât o simplă jenă, mai ales că era ceva fascinant în toată atenţia asta care-mi era acordată de haita colorată de masculi atât de ocupaţi să ude tufărişul din jurul casei mele.

Jakob a zis „E vremea să mergem la veterinar" şi m-a luat la o plimbare cu maşina către un loc ce-mi părea cunoscut, o cameră răcoroasă cu lumini puternice şi o masă de metal. Am adormit, şi în mod previzibil, purtam un con ridicol în jurul gâtului când m-am trezit din somn acasă.

Cum am scăpat de con, eu şi Jakob ne-am întors în parc aproape în fiecare zi în următoarele câteva luni. Zilele deveneau din ce în ce mai scurte, deşi nu s-a răcit niciodată vremea şi nici pomeneală de zăpadă. A-l găsi pe Wally a început să fie din ce în ce mai greu, pentru că tot schimbau regulile. Uneori, Wally nici măcar nu era acolo când ajungeam, iar eu trebuia să-mi dau seama încotro se îndreptase. Alteori, zăcea, pur şi simplu, ca bunicul când făcea treburi, iar atunci am învăţat o altă comandă, „Arată-mi!", care însemna să-l conduc pe Jakob acolo unde dădusem de leneşul de Wally, care stătea tolănit sub un copac. Cumva, Jakob îşi dădea seama când găseam ceva, chiar dacă era doar vreo şosetă de-a lui Wally lăsată pe jos – omul era vai de capul lui, întotdeauna îşi pierdea îmbrăcămintea, iar noi trebuia să o găsim şi s-o luăm. Jakob îmi citea privirea când mă întorceam la el alergând. „Arată-mi!", spunea, dar numai când aveam ceva interesant de arătat.

Mai făceam şi alte treburi. Jakob m-a învăţat cum să mă caţăr pe o pantă care avea o scară pe cealaltă parte, forţându-mă să cobor pas cu pas, în loc să sar de sus, aşa cum aş fi preferat. M-a învăţat să mă târăsc prin tuburi şi să sar peste o adunătură de buşteni, iar într-o zi m-a pus să şed în timp ce-şi scotea pistolul şi provoca un fel de explozii care m-au făcut să tresar în primele două dăţi.

— Ce fată bună, Ellie. Ăsta este un pistol, vezi? Nu trebuie să-ţi fie teamă. Face un zgomot puternic, dar ţie nu ţi-e teamă, nu-i aşa,

fetiţo?

L-am adulmecat şi m-am bucurat foarte tare când am văzut că nu-l azvârle, ca să-l aduc eu înapoi. Mirosea rău şi părea că ar fi zburat şi mai prost decât mingea băiatului.

Uneori, Jakob stătea la o masă în aer liber, alături de alţi oameni cu pistoale – toţi vorbeau şi beau din sticle. În astfel de momente, toată această agitaţie a lui îmi devenea din ce în ce mai evidentă: oamenii de la masă râdeau, şi uneori li se alătura şi Jakob, dar adesea se închidea în el, scufundându-se în tristeţe.

— Nu-i aşa, Jakob, a zise un bărbat într-una din zile.

Am auzit numele, dar Jakob se holba în zare. M-am ridicat şi mi-am frecat botul de mâna lui, dar, când m-a mângâiat, am simţit că era cu mintea în altă parte.

— Am spus că nu-i aşa, Jakob.

Jakob s-a întors şi s-a uitat la toţi cei care-l urmăreau şi am simţit că era stânjenit.

— Ce?

— Dacă Y2K[1] este aşa de rău pe cât zic ei că e, atunci o să avem nevoie de fiecare ofiţer canin pe care îl avem. O să fie din nou ca în cazul lui Rodney King[2].

— Ellie nu-i genul ăsta de câine, a răspuns Jakob rece.

M-am ridicat la auzul numelui meu, conştientă fiind că, atunci când făceam asta, toţi bărbaţii de la masă se uitau la mine. Nu mă simţeam bine, dar nu ştiu din ce motiv – părea că mă simţeam precum ceilalţi bărbaţi de la masă din cauza privitului în gol al lui Jakob. Când au început să vorbească din nou, se uitau doar unii la alţii, ignorându-l pe Jakob. Mi-am mai frecat o dată botul de mâna lui şi, de data asta, mi-a răspuns scărpinându-mi urechile.

— Eşti o fată bună, Ellie, a zis.

---

[1] Vine de la „Year 2000" şi se referă la ceea ce a fost supranumit drept „virusul anului 2000", o eroare de programare a unor sisteme de operare (n.tr.).

[2] Victimă a rasismului şi a brutalităţii forţelor de ordine în anii 1990 (n.tr.).

Găseşte-l pe Wally s-a transformat în *Găseşte.* Mergeam undeva cu Jakob şi uneori mi se dădea ceva de mirosit, o haină veche sau un pantof, şi trebuia să descopăr persoana căruia îi aparţinea obiectul. Alteori n-aveam nimic de adulmecat şi umblam înainte şi înapoi, alertându-mi stăpânul ori de câte ori simţeam ceva interesant. Am găsit o grămadă de oameni care nu erau Wally şi care, uneori, n-aveau habar de jocul pe care-l jucam şi strigau „Vino aici, băiete!" Îi arătam întotdeauna lui Jakob aceşti oameni, şi el mă lăuda mereu, chiar dacă nu erau suficient de deştepţi cât să înţeleagă ce anume jucam. Mi-am dat seama că scopul jocului era să găsesc oameni şi să-l duc pe Jakob la ei, lăsându-l apoi să hotărască dacă erau cei pe care-i căutam, sau nu. Asta era treaba mea.

Eram cu Jakob de un an când a început să mă ia cu el la serviciu în fiecare zi. O droaie de oameni îmbrăcaţi ca Jakob ne dădeau târcoale şi erau în general prietenoşi cu mine, deşi se retrăgeau respectuos atunci când Jakob îmi spunea să merg la picior. Mă ducea într-un coteţ din spate cu alţi doi câini, Cammie şi Gipsy. Cammie era neagră ca abanosul, iar Gipsy era maro.

În ciuda faptului că eram toate ţinute în cuşcă, relaţia mea cu Cammie şi Gipsy era total diferită faţă de cele pe care le-am avut cu alţi câini. Eram câini care munceam şi nu ne simţeam liberi să ne jucăm prea mult, pentru că trebuia mereu să fim gata să ne servim stăpânii – în cea mai mare parte a timpului stăteam lângă gard, în alertă.

Gipsy muncea cu un poliţist pe nume Paul şi era plecată mai tot timpul, iar uneori îi priveam pe cei doi cum făceau exerciţii în curte. Făceau totul de-a-ndoaselea: Gipsy mirosea doar cutii şi grămezi de haine şi dădea alarma fără niciun motiv, însă Paul o lăuda oricum tot timpul, trăgând câte-un pachet dintre lucruri şi spunându-i că e un căţel bun.

Cammie era mai în vârstă şi nu se deranja s-o urmărească pe Gipsy, fiind, probabil, deranjat de ce prostii făcea biata căţeluşă. Lucra cu o poliţistă pe nume Amy şi nu ieşea prea mult. În puţinele

dăţi când făcea asta – Amy venea să-l ia şi plecau alergând. N-am ştiut niciodată care era treaba lui Cammie, dar am bănuit că era la fel de importantă ca *Găseşte.*

— Unde lucraţi săptămâna asta? l-a întrebat Amy pe Paul.

— La aeroport, până când se întoarce Garcia din concediul medical, i s-a răspuns. Cum e viaţa în echipa de genişti?

— Liniştită. Îmi fac însă griji pentru Cammie. I-au cam scăzut performanţele; mă-ntreb dacă nu cumva îşi pierde simţul olfactiv.

La auzul numelui, Cammie a ridicat capul, iar eu l-am privit.

— Cât are, zece ani, de-acum? s-a interesat Paul.

— Cam aşa, a răspuns Amy.

M-am ridicat şi m-am scuturat pentru că am simţit că venea Jakob, iar câteva secunde mai târziu l-am văzut apărând de după colţ. A vorbit cu prietenii lui o vreme, iar noi, câinii, îi priveam, întrebându-ne de ce nu ne dădeau drumul în curte, să stăm cu ei.

Deodată am simţit că Jakob se entuziasmase peste măsură. Vorbea cu… umărul?! „10-4, unitatea Eight-Kilo-Six, răspunde", a spus el, în timp ce Amy a alergat către poartă. Cammie a sărit în picioare. „Ellie!" a comandat Amy. „Vino!"

Am ieşit din curte şi, în doar câteva momente, am fost urcată în camionetă. M-am pomenit gâfâind, molipsindu-mă de exaltarea lui Jakob.

Ceva îmi spunea că orice ar fi urmat să se întâmple era mult mai important decât *Găseşte-l pe Wally.*

CAPITOLUL 19

Jakob ne-a dus până la o clădire mare, în a cărei curte se aflau câţiva oameni adunaţi în cerc. Pe măsură ce ne apropiam, le simţeam încordarea din ce în ce mai clar. Jakob a venit şi m-a mângâiat, dar m-a lăsat în camionetă.

— Eşti un căţel cuminte, Ellie, mi-a spus, deşi simţeam că era cu mintea în altă parte.

Am stat şi l-am privit agitată în timp ce se apropia de grupul de oameni. Câţiva dintre ei au început imediat să vorbească.

— N-am observat că a dispărut decât abia la prânz, dar n-avem nici cea mai mică idee de câtă vreme e plecată.

— Marilyn este o pacientă care suferă de Alzheimer.

— Nu înţeleg cum a reuşit să se strecoare fără să o observe nimeni.

În timp ce stăteam acolo, o veveriţă a coborât pe trunchiul unui copac şi şi-a găsit de treabă prin iarbă. M-am holbat la ea, uimită fiind de insolenţa cu care mă ignora pe mine, un prădător feroce, aflat la mai puţin de trei metri depărtare.

Jakob a venit la cuşcă şi a deschis uşa. „La picior!" mi-a comandat, fără a-mi da măcar şansa de a fugări veveriţa. M-am mişcat repede: era vremea să trecem la treabă. Jakob m-a dus departe de oameni, într-un colţ al curţii. Mi-a întins două bluze care miroseau cam ca bunica. Mi-am băgat nasul în ţesătură şi am inspirat adânc.

— Ellie, găseşte!

Am luat-o la goană, trecând de mulţimea de oameni.

— N-ar fi luat-o pe acolo, a spus cineva.

— Lăsaţi-o pe Ellie să-şi facă treaba, a răspuns Jakob.

Să-mi fac treaba. Îmi ţineam nasul în aer, foindu-mă înainte şi

înapoi, aşa cum fusesem antrenată. Erau multe mirosuri de oameni, de câini, de maşini, dar nu puteam găsi ceea ce căutam. Frustrată, m-am întors înapoi la Jakob, care mi-a citit dezamăgirea pe chip.

— Nu-i nimic, Ellie. *Găseşte!*

Am început să mergem pe stradă, iar eu ţopăiam încontinuu. După ce am ajuns la colţ, am încetinit: iată-l, aţâţător, venea către mine… l-am ţintit şi m-am aruncat înainte. La vreo treisprezece metri în faţa mea, lângă nişte tufişuri, mirosul ei era şi mai clar. M-am întors şi am alergat către Jakob, căruia i s-au alăturat câţiva ofiţeri.

— Arată-mi, Ellie!

L-am dus la tufişuri. S-a aplecat, tot împungând ceva cu un băţ.

— Ce e? a întrebat unul dintre ofiţeri, venind în spatele lui Jakob.

— Un şerveţel. Bravo, Ellie!

M-a apucat şi m-a tăvălit un pic, dar am simţit că încă mai era de muncă.

— De unde ştim că e al ei? Ar fi putut fi scăpat de oricine, a obiectat cineva.

Jakob s-a aplecat, ignorând bărbaţii din spatele lui.

— Bine, Ellie. *Găseşte!*

Îi puteam urmări mirosul acum, deşi cam slab. Am mers drept vreo două străzi, apoi am făcut la dreapta şi deveni din ce în ce mai puternic. A cotit brusc la dreapta, pe o alee, şi l-am urmat dincolo de o poartă deschisă, până am ajuns la un leagăn. Femeia era chiar acolo, se mişca uşor, şi simţeam din partea ei un sentiment de fericire adevărată. Părea încântată să mă vadă.

— Bună, căţeluşule, a spus.

Am fugit înapoi la Jakob şi mi-am dat seama din încântarea lui că ştia că am găsit-o.

— Bine, arată-mi! M-a îndemnat.

L-am dus la femeia din leagăn. Am simţit sentimentul de uşurare pe care l-a avut Jakob când a văzut-o.

— Dumneavoastră sunteţi Marilyn? a întrebat uşor.

Ea şi-a înclinat capul.

— Tu eşti Warner? a răspuns.

Jakob a vorbit la microfonul de pe umărul lui şi, în curând, ni s-au alăturat alţi poliţişti. Jakob m-a luat deoparte, a exclamat „Bravo, Ellie!", după care a scos un inel de cauciuc şi l-a azvârlit pe gazon, iar eu am sărit şi l-am adus înapoi, ţinându-l în aşa fel încât să-l poată apuca şi să tragă, cât eu refuzam să-i dau drumul. Ne-am jucat aşa vreo cinci minute.

În timp ce mă băga înapoi în cuşca din camionetă, îi simţeam sentimentul de mândrie. „Bravo, Ellie. Eşti un câine tare bun."

M-am gândit eu că ăsta era punctul maxim în care Jakob putea să se apropie de iubirea necondiţionată pe care am simţit-o cândva din partea lui Ethan, şi în acea zi am înţeles cu adevărat care era menirea mea în calitate de Ellie: nu doar să găsesc oameni, ci să-i şi salvez. Grija care curgea valuri dinspre mulţimea de oameni din faţa clădirii a fost la fel de clară ca şi sentimentul de uşurare pe care l-au trăit când ne-am întors. Femeia fusese cumva în pericol şi, pentru că eu şi Jakob am găsit-o, am salvat-o. Asta făceam noi împreună, asta era treaba noastră, de asta îi păsa stăpânului meu cel mai mult. Era ca jocul pe care îl jucam cu Ethan: Salvarea.

A doua zi, Jakob m-a dus la un magazin şi a luat nişte flori parfumate, pe care le-a lăsat în camionetă în timp ce am făcut nişte treabă. (Wally se ascundea în spatele unui tomberon de gunoi care mirosea tare rău, dar nu m-a putut păcăli.) Apoi am plecat cu Jakob într-o călătorie lungă cu maşina – atât de lungă, încât m-am plictisit să-mi tot ţin nasul sprijinit de marginea cuştii şi să stau întinsă pe podea.

Când Jakob m-a lăsat să ies, simţeam în el o greutate – orice l-ar fi durut de obicei, acum era mai puternic ca niciodată. Ne aflam într-o curte mare, plină cu pietre. Supusă şi fără a şti unde mergeam, m-am ţinut după Jakob vreo zece metri. A îngenuncheat şi a pus florile lângă una dintre pietre, iar durerea îl chinuia atât de tare, încât lacrimile au început să-i curgă pe obraz. Îngrijorată, mi-am frecat

botul de mâna lui.

— E în regulă, Ellie. Eşti un căţel bun. Şezi.

M-am aşezat, jelind cu Jakob.

Şi-a dres vocea.

— Mi-e atât de dor de tine, scumpo. Pur şi simplu… uneori am senzaţia că nu pot să trec peste zi ştiind că n-o să fii acolo când ajung acasă, a şoptit cu vocea sugrumată.

Am ciulit urechile când am auzit cuvântul „acasă". *Da,* am gândit eu, *să mergem acasă, să plecăm din locul ăsta trist.*

— Sunt în patrula canină acum, la căutare şi salvare. Nu vor să fac parte din patrula obişnuită, pentru că încă iau antidepresive. Am un câine, o cheamă Ellie, are un an şi este ciobănesc german.

Dau din coadă.

— Tocmai am fost acreditaţi, aşa că vom merge în misiuni de-acum. Am să mă bucur să mai scap de munca de birou; am pus pe mine vreo cinci kilograme de la atâta stat.

Jakob a râs şi sunetul pe care l-a făcut a fost atât de ciudat, atât de trist – un râs torturat, fără niciun pic de fericire în el.

Am rămas acolo timp de vreo zece minute, aproape nemişcaţi, şi, treptat, sentimentele lui Jakob se schimbau, durerea scădea în intensitate şi începea să semene cu ceea ce am simţit când Ethan şi Hannah şi-au luat la revedere la sfârşitul verii aceleia – ceva similar cu frica. „Te iubesc", a şoptit Jakob. Apoi s-a întors şi a plecat.

Din acea zi, am petrecut mult mai multă vreme departe de cuşcă. Uneori mergeam cu avionul sau cu elicopterul, şi amândouă vibrau atât de tare, încât mai-mai că adormeam, în ciuda zgomotului infernal. „Eşti un câine de elicopter, Ellie!" îmi spunea Jakob ori de câte ori călătoream astfel. Într-o zi am mers la cel mai mare iaz pe care l-am văzut vreodată, o întindere mare de apă plină de mirosuri exotice şi acolo am căutat o fetiţă prin nisip, până am ajuns la un loc de joacă plin de copii foarte încântaţi de prezenţa mea.

— Vrei să te joci în ocean, Ellie? m-a întrebat Jakob după ce i-am arătat fetiţa, iar mama şi tatăl ei au dus-o la maşină. Am mers la iaz

şi am înotat de colo-colo în apa sărată. *Ăsta e oceanul, Ellie, oceanul!* râdea Jakob. Când se juca în ocean, am simţit cum gheara care-i chinuia inima şi-a mai slăbit un pic strânsoarea.

Alergatul prin apa mică mi-a amintit de vremea când fugăream sania lui Ethan – trebuia să fac un salt în faţă ca să avansez cumva, exact aşa cum procedam în zăpadă. M-a făcut să-mi dau seama că, deşi ciclurile soarelui sugerau că s-au scurs câţiva ani, în acel loc nu fusese niciodată zăpadă. Nu-i deranja pe copii, şi asta deşi aveau… dar pe care le foloseau pe apă! Am stat şi i-am urmărit cum se joacă, ştiind că Jakob n-ar fi vrut să-i fugăresc. Unul dintre băieţi semăna cu Ethan când era mai mic şi m-am minunat că încă mi-l mai aminteam la toate vârstele. Atunci am simţit o înţepătură puternică de tristeţe, care nu m-a părăsit când Jakob m-a fluierat să mă întorc alături de el.

În zilele în care mergeam în cuşcă, o găseam pe Cammie adesea acolo, dar pe Gipsy, mai niciodată. Într-o astfel de zi, încercam să-i trezesc lui Cammie interesul pentru un joc minunat de *Uite cine are mingea* când Jakob a venit să mă ia. „Ellie!" a strigat.

N-am auzit niciodată atâta panică în vocea lui.

A condus foarte repede, iar eu am auzit roţile scârţâind la fiecare cotitură, aproape acoperind sunetul sirenei. M-am întins pe podeaua cuştii mele, ca să nu alunec.

Ca întotdeauna, acolo unde trebuia să ne facem treaba se aflau deja foarte mulţi oameni. O femeie era atât de speriată, încât nu putea să stea în picioare şi era nevoie ca alţi doi oameni s-o ţină. Când Jakob s-a dus să discute cu ei, era atât de agitat, încât mi s-a zburlit părul.

Ajunseserăm într-o parcare, iar uşile mari de sticlă ale unei clădiri se tot deschideau, ca să iasă diverşi oameni cu sacoşe. Femeia care s-a prăbuşit a băgat mâna în geantă şi a scos de acolo o jucărie.

— Am blocat accesul în mall, a zis cineva.

Jakob a venit la uşă şi a deschis-o, după care mi-a dat jucăria s-o miros.

— E bine, Ellie? Ai mirosit? Trebuie să găseşti, Ellie!

Am sărit din camionetă şi am încercat să sortez toate mirosurile, ca să-l găsesc pe al copilului. Mă concentram atât de tare, încât nici nu mi-am dat seama când am ajuns în faţa unei maşini în mişcare, care s-a zdruncinat când şoferul a frânat.

Aha, l-am prins. Era un miros, un miros care, în mod ciudat, era legat de un altul, un miros puternic de mascul. Le-am urmărit pe amândouă, sigură pe mine.

Mirosul a dispărut lângă o maşină, ceea ce-mi spunea că oamenii pe care îi căutam au plecat cu un alt vehicul, care parcase cândva în acel loc. L-am alertat pe Jakob, sentimentul lui de frustrare făcându-mă să bat în retragere.

— Bine, Ellie. Eşti un căţel bun.

Dar vorbele lui erau de mântuială, iar eu m-am simţit de parcă aş fi fost un câine rău.

— I-am luat urma până aici – se pare că a urcat într-un vehicul şi a plecat. Avem camere de supraveghere în parcare?

— Acum verificăm, dar, dacă este vorba despre cine credem noi, atunci maşina e furată, i-a spus un bărbat în costum lui Jakob.

— Unde ar fi putut s-o ducă? a întrebat Jakob.

Bărbatul în costum a întors capul, după care a privit dealurile verzi din spatele nostru cu ochii mijiţi.

— Am găsit ultimele două cadavre în Canionul Topanga. Pe primul l-am găsit în Parcul naţional Will Rogers.

— Mergem acolo, a spus Jakob. Să vedem dacă dăm de ceva.

M-am speriat când Jakob m-a pus pe bancheta din faţă a camionetei. Nu m-a mai lăsat niciodată să fiu un câine care stă în faţă. Era încă foarte tensionat, aşa că m-am abţinut să răspund când am trecut pe lângă nişte câini care au lătrat la mine, plini de gelozie. Am plecat din parcare, iar Jakob îmi tot întindea jucăria, pe care nu încetam să o adulmec.

— Bine, fetiţo, ştiu că o să sune ciudat, dar vreau să găseşti.

Auzind comanda, m-am întors şi m-am holbat la el uimită. Să

găsesc? În camionetă?

Mirosurile care veneau pe fereastră îmi spuneau tot ce trebuia să ştiu.

— Bravo, fetiţo! m-a lăudat Jakob. Găseşte! Găseşte fata!

Când o briză rătăcită mi-a adus mirosul ei, încă îmbinat cu cel al bărbatului, i-am atras atenţia imediat stăpânului meu.

— Bravo, fetiţo! m-a lăudat Jakob. Ai prins urma, fetiţo?

A oprit maşina, urmărindu-mă cu atenţie. În spatele nostru, maşinile claxonau.

Nu-i mai simţeam mirosul.

— Nu-i nimic; nu-i nimic, Ellie. Bravo, fetiţo, a spus.

Am înţeles acum că ne făceam treaba din interiorul camionetei. El conducea, iar eu îmi ţineam nasul pe fereastră, concentrându-mă exclusiv asupra mirosului jucăriei.

— Cred că am pierdut-o, a murmurat. Nimic, Ellie? a întrebat Jakob dezamăgit.

Când mi-am auzit numele, m-am întors puţin spre el, apoi mi-am reluat treaba.

— Unitatea Eight-Kilo-Six, ne îndreptăm către Amalfi.

— Vreun pic de noroc?

— Am găsit o urmă pe Sunset, dar… de atunci, nimic.

— Am înţeles.

Am lătrat.

În mod normal, nu lătram când simţeam o urmă de miros, dar cea care mă lovise era una puternică, purtată de un curent care a umplut cabina camionetei. „Eight-Kilo-Six, am găsit ceva, Amalfi colţ cu Umeo." Camioneta a încetinit, iar eu eram în alertă. Îi puteam încă simţi mirosul, iar al bărbatului era din ce în ce mai puternic. Jakob a oprit.

— În regulă, încotro, Ellie? m-a întrebat Jakob.

M-am căţărat pe banchetă, scoţând capul pe fereastră.

— Facem stânga la Capri! a strigat plin de entuziasm Jakob. Câteva minute mai târziu, camioneta a început să se zguduie.

— 10-4, ne îndreptăm către voi, a spus staţia radio.

Stăteam ca pe ace, în timp ce Jakob se lupta să ţină camioneta pe drumul îngust. Ne-am oprit cu zgomot, brusc, în faţa unei porţi galbene.

— Ar fi bine să vină şi pompierii aici; am dat de-o poartă.

— 10-4.

Am sărit amândoi din maşină. O maşină roşie era parcată într-o parte, iar eu am alergat fix la ea.

— Am dat de-o Toyota Camry roşie, goală; Ellie zice că aparţine omului pe care îl căutăm.

Jakob m-a dus până în spatele vehiculului, privindu-mă cu mare atenţie.

Nu-i niciun semn care să indice că s-ar afla cineva în portbagajul maşinii, a raportat Jakob.

— Am înţeles.

Mirosul care venea de la maşină nu era la fel de puternic precum cel care se ridica de jos, din canion. Dinspre prăpastia abruptă se simţea puternic mirosul bărbatului, în timp ce cel al fetei era mult mai delicat. O ducea în braţe!

— Suspectul a luat-o pe drumul către tabără. Merge pe jos.

— Eight-Kilo-Six, opreşte-te şi aşteaptă întăriri.

— Ellie, mi-a spus Jakob punându-şi pistolul înapoi la centură. Hai să găsim fata.

CAPITOLUL 20

Am simţit o frică puternică venind din partea lui Jakob în timp ce coboram în canion – atât de puternică, încât mă tot întorceam la el ca să-l calmez. Mirosul fetei mă conducea spre nişte clădiri mici.

Am zărit-o stând liniştită pe nişte trepte care duceau către o verandă mare, în timp ce un bărbat trăgea de uşa principală a clădirii cu un fel de unealtă. Fetiţa părea tristă şi speriată, dar s-a înseninat când a văzut că mă apropiam şi şi-a întins spre mine mâna micuţă.

Bărbatul s-a întors deodată, holbându-se la mine. Când ni s-au întâlnit privirile, am simţit că bărbatul suferea de aceeaşi boală întunecată ca şi Todd, doar că mai puternică şi mai rea. S-a uitat în direcţia din care venisem.

Am fugit înapoi la Jakob, iar fetiţa mă striga, „Căţeluşule!" în timp ce eu mă îndepărtam.

— Ai găsit-o! Bravo, Ellie. Arată-mi!

L-am dus înapoi la clădire. Fetiţa stătea încă pe verandă, dar bărbatul ne se mai vedea nicăieri.

— Eight-Kilo-Six, victima e în siguranţă şi nevătămată. Suspectul a fugit pe jos, a anunţat Jakob.

— Rămâi cu victima, Eight-Kilo-Six.

— Am înţeles.

Auzeam în depărtare zgomotul unui elicopter, iar doi poliţişti au apărut de după cotitură, transpiraţi.

— Cum eşti, Emily? Eşti rănită? a întrebat-o unul dintre ei.

— Nu, a spus fetiţa jucându-se cu marginile rochiţei.

— Doamne, e bine? Eşti bine, fetiţo? a întrebat un al treilea poliţist gâfâind.

Era mai gras decât ceilalţi bărbaţi, care erau amândoi în formă.

Am simţit miros de îngheţată în respiraţia lui.

— O cheamă Emily.

— Pot să mângâi căţelul? a întrebat timidă fetiţa.

— Da, sigur. Apoi trebuie să ne întoarcem la treabă, a spus Jakob foarte binevoitor.

Am ciulit urechile când am auzit cuvântul „treabă".

— Bine, o să… vin cu voi, a zis poliţistul mai masiv. Johnson, voi rămâneţi aici cu fetiţa, în caz că se întoarce răufăcătorul.

— Dacă ar fi fost pe aproape, ne-ar fi spus Ellie, a intervenit Jakob.

M-am uitat la el. Oare eram gata să ne apucăm de treabă?

— Găseşte! a ordonat Jakob.

Înaintam prin tufişuri, încercând să nu mă poticnesc în solul alunecos. Puteam uşor să iau urma bărbatului, dar simţeam că se îndrepta în viteză la vale. Am găsit o bară de fier îmbibată cu mirosul lui şi am fugit înapoi la Jakob. „Arată-mi!" mi-a ordonat el.

Când m-am întors la unealtă, a trebuit să aşteptăm mai bine de-un minut să ne ajungă din urmă celălalt poliţist.

— Am căzut… de vreo două ori, a spus ruşinat, cu respiraţia tăiată.

— Ellie zice că ducea cu el ranga asta. Se pare că şi-a aruncat arma, a remarcat Jakob.

— Bine, şi acum ce facem?

— Găseşte! a ordonat Jakob.

Mirosul bărbatului se simţea prin tufişuri şi n-a durat mult până să-l aud în faţă, alergând. L-am zărit lângă un pârâu mic, înconjurat de copaci. M-a văzut şi el şi s-a pitit în spatele copacilor, aşa cum făcea şi Wally. Am fugit înapoi la Jakob.

— Arată-mi!

Am intrat în pădure, alături de el. Ştiam că bărbatul se ascundea, îi simţeam frica, ura şi mirosul oribil. L-am dus pe stăpânul meu fix la copac, iar bărbatul a apărut de după el şi l-am auzit pe Jakob strigând:

— Poliţia! Mâinile sus!

Bărbatul a ridicat mâna şi s-a auzit un foc de armă. Un pistol. Fusesem asigurată că armele erau bune, doar că am simţit o străfulgerare de durere din partea lui Jakob, care s-a prăbuşit la pământ, sângele lui cald împroşcând aerul. Pistolul lui Jakob şi-a ratat ţinta.

Atunci am priceput, punând îndată informaţiile cap la cap: armele bunicului… şi felul în care săreau cutiile de conservă ale lui Ethan de pe gard. Pocnitorile lui Todd şi durerea instantanee pe care am simţit-o când a aruncat una prea aproape de mine. Bărbatul de lângă copac îşi folosea pistolul ca să-i facă rău lui Jakob.

Încă stătea acolo, cu pistolul îndreptat către noi. Frica şi furia lui se transformară în exaltare.

Ce m-a cuprins atunci a fost exact acelaşi instinct primar care pusese stăpânire pe mine când l-am atacat pe Todd în noaptea incendiului. N-am mârâit; pur şi simplu, mi-am luat avânt şi m-am aruncat. S-au auzit două focuri de armă, dar aveam deja dinţii în jurul încheieturii bărbatului, ceea ce l-a făcut să-şi scape pistolul. A ţipat la mine, dar eu tot îl ţineam cu dinţii, dând din cap violent. Îi sfâşiam braţul. M-a lovit cu piciorul în coaste.

— Dă-mi drumul! a strigat.

— Poliţia! Mâinile sus! a strigat poliţistul cel masiv, înaintând.

— Ia câinele de pe mine!

— Ellie, gata, e în regulă. Jos, Ellie, jos! mi-a ordonat poliţistul.

I-am dat drumul şi a căzut în genunchi. I-am mirosit sângele şi, când ni s-au întâlnit privirile, am mârâit. I-am simţit durerea, dar şi viclenia, dublată de sentimentul că avea să scape cumva.

— Ellie, vino, a spus poliţistul.

— Câinele mi-a rupt braţul! a strigat bărbatul.

A dat din mână înspre ceva aflat în spatele poliţistului:

— Sunt aici! a strigat.

Când poliţistul s-a întors repede, să vadă cui i se adresa nemernicul, acesta a plonjat în faţă căutându-şi arma. Am lătrat. A

tras, iar apoi a tras şi poliţistul.

Bărbatul căzuse în ţărână, cu pieptul sfârtecat. Simţeam cum se scurge viaţa din el, boala cea neagră şi furioasă eliberându-l din strânsoare şi lăsându-l să alunece liniştit într-o altă lume.

— Nu-mi vine să cred că m-a păcălit, a bâiguit poliţistul.

Încă ţinea arma îndreptată către bărbatul care murise.

Merse la el cu precauţie şi îl împinse cu piciorul.

— Ellie, eşti bine? a întrebat Jakob lipsit de putere.

— E bine, Jakob. Unde te-a nimerit?

— În burtă.

M-am întins neliniştită lângă el, frecându-mi botul de mâna lui. Simţeam cum durerea îşi făcea loc prin corpul său, iar mirosul puternic de sânge mă alarma.

— Ofiţer doborât, suspect doborât. Suntem… Suntem sub nişte copaci, în canion. Am nevoie de un elicopter medical pentru ofiţer. Suspectul este 10-91.

— Repet, confirmă suspect 10-91.

Poliţistul s-a dus către bărbat şi i-a mai dat o lovitură.

— O, e mort de-a binelea.

— Cine e ofiţerul?

— Eight-Kilo-Six. Avem nevoie de ajutor ACUM.

Nu ştiam ce să fac. Lui Jakob părea să nu-i fie teamă, dar eu eram atât de plină de frică, încât gâfâiam şi tremuram. Mi-am amintit de noaptea în care Ethan a fost prins în incendiu, iar eu nu puteam ajunge la el – mă încerca acelaşi sentiment de neputinţă. Poliţistul s-a întors şi a îngenuncheat lângă Jakob.

— Sunt pe drum, frate. Trebuie doar să rezişti, acum.

Am simţit îngrijorarea în vocea poliţistului şi, când i-a desfăcut cu grijă cămaşa lui Jakob, ca să vadă cum e rana, intensitatea fricii pe care a simţit-o m-a făcut să scheaun.

În scurt timp, am auzit cum mai mulţi oameni alergau către noi. Au îngenuncheat lângă Jakob, ţinându-mă deoparte în timp ce turnau chimicale pe el şi-l înfăşurau în bandaje.

— Ce face Emily? i-a întrebat Jakob fără vlagă.

— Cine?

— Fetiţa, a explicat poliţistul. E bine, Jakob; nu s-a întâmplat nimic. Ai ajuns la ea înainte să i se întâmple ceva.

Au venit şi mai mulţi oameni şi, în cele din urmă, l-au pus pe Jakob pe un pat. Când am ajuns unde erau maşinile parcate, am văzut un elicopter care aştepta.

Poliţistul m-a ţinut în timp ce colegii săi îl urcau pe Jakob în elicopter. Când maşinăria zgomotoasă a început să se înalţe, m-am eliberat şi am alergat sub ea, lătrând. Dacă eram un câine de elicopter, de ce nu mi-au dat voie să merg? Trebuia să fiu cu Jakob!

Oamenii mă priveau în timp ce dădeam târcoale neajutorată, ridicându-mă întruna pe picioarele din spate.

Într-un târziu a venit Amy şi m-a băgat într-o cuşcă dintr-o altă camionetă, care mirosea a Cammie. După asta, m-a dus înapoi coteţ şi m-a schimbat cu Cammie, care a trecut pe lângă mine şi a sărit în camionetă, de parcă ar fi fost ofensată că am fost şi eu în ea. Gipsy nu era nicăieri.

— O să treacă cineva pe la tine şi o să vedem noi unde-o să locuieşti, Ellie. Fii căţel cuminte; eşti un căţel cuminte, m-a liniştit Amy.

M-am întins în culcuşul din coteţ, iar capul mi se învârtea. Nu mă simţeam ca un căţel bun. Să-l muşc pe omul cu arma nu făcea parte din *Găseşte,* ştiam asta. Şi unde era Jakob? Mi-am amintit de mirosul sângelui său şi am scos un vaiet amar.

Îmi îndeplinisem scopul şi găsisem fata, care ajunsese departe de orice ameninţare. Jakob era însă rănit, iar eu dormeam în coteţ pentru prima oară. Nu mă puteam abţine să nu simt că eram cumva pedepsită.

Următoarele câteva zile au fost confuze şi neplăcute pentru toată lumea. Locuiam în coteţ şi mi se dădea voie în curte doar de vreo două ori pe zi. Întotdeauna venea să-mi dea drumul un poliţist, care părea pus în dificultate de misiunea neaşteptată de a avea grijă de

un câine. Uneori, Amy îmi vorbea se juca un pic cu mine, dar ea şi Cammie erau plecate multă vreme.

Nu era nici urmă de Jakob şi, încet-încet, mirosul lui se estompa, şi nici măcar atunci când mă concentram nu-l mai puteam simţi.

Într-o zi, eram cu Cammie în curte. Tot ce voia să facă ea era să tragă un pui de somn, chiar şi când îi arătam un os de cauciuc pe care mi-l dăruise un poliţist. N-am înţeles care era menirea lui Cammie şi de ce şi-ar fi dorit cineva un câine care să doarmă întruna.

Amy lua prânzul la o masă, în curte, iar Cammie s-a arătat doritoare să se trezească pentru asta. S-a îndreptat către stăpâna sa şi s-a trântit la pământ, la picioarele ei, cu o expresie care sugera că toate problemele ei puteau fi rezolvate printr-o îmbucătură din sandviciul cu şuncă.

— Bună, Maya, a zis Amy.

Maya avea păr negru şi ochi negri şi era înaltă pentru o femeie, iar braţele ei erau puternice. Pantalonii săi aveau un miros vag de pisici. S-a aşezat, şi-a deschis pacheţelul şi a început să mestece ceva condimentat.

— Bună, Amy! Bună, Ellie!

Am remarcat, îngâmfată, că pe Cammie n-o băgase în seamă. M-am apropiat de ea şi m-a mângâiat. Am simţit un iz de săpun şi de roşii picante.

— Ţi-ai depus actele? s-a interesat Amy.

— Ţine-mi pumnii, a răspuns Maya.

M-am întins şi am început să ronţăi osul de cauciuc, pentru ca Maya să concluzioneze că mă distram atât de tare, încât aş fi putut fi ademenită să-i acord atenţie doar dacă primeam puţin din prânzul ei.

— Biata, Ellie. Trebuie să fie tare confuză, a presupus Amy.

Am privit în sus. Prânzul?

— Eşti sigură că vrei să faci asta? a continuat ea.

Maya a oftat.

— Ştiu că o să fie mult de muncă, dar orice lucru bun pe lumea asta presupune efort, ştii? Am ajuns în momentul ăla când fiecare zi mi se pare la fel. Mi-ar plăcea să încerc ceva nou. Hei, vrei un taco? Le-a făcut mama; sunt tare bune.

— Nu, mulţumesc.

M-am ridicat. Taco? Eu voiam un taco!

Maya şi-a împachetat prânzul, de parcă nici măcar nu eram acolo.

— Voi, cei din K-9, sunteţi într-o formă atât de bună! Pentru mine e atât de greu să pierd în greutate… crezi că aş putea slăbi cumva?

— Ce? Nu, eşti tocmai bine! N-ai trecut probele fizice?

— Ba da, a spus Maya.

— Păi, vezi, a spus Amy. Adică, dacă vrei să alergi cu mine, eu merg pe pistă după program, de obicei. Sunt sigură că ai să te descurci minunat, să ştii.

Am simţit un fior de nelinişte venind din partea Mayei.

— Chiar sper, a zis. Nu mi-ar plăcea deloc s-o dezamăgesc pe Ellie.

M-am hotărât că, indiferent de câte ori mi s-ar fi pronunţat numele, conversaţia nu mi-ar fi adus nimic util – ceva de mâncare, de exemplu. M-am tolănit la soare, oftând şi întrebându-mă cât avea să mai dureze până să se întoarcă Jakob.

CAPITOLUL 21

Maya era fericită şi încântată în ziua în care m-a luat la o plimbare cu maşina.

— O să lucrăm împreună, nu-i minunat, Ellie? N-o să mai trebuiască să dormi în coteţ. Ţi-am cumpărat un pătuţ – poţi să dormi în camera mea.

I-am analizat vorbele: „Ellie", „coteţ", „pat", „cameră". N-avea nicio noimă, dar eram fericită să-mi scot nasul pe fereastră şi să simt şi alte mirosuri, în afară de ale lui Cammie şi Gipsy.

Maya a parcat pe aleea unei case micuţe despre care am ştiut, imediat ce i-am trecut pragul, că era casa ei – îi simţeam mirosul, dezamăgitor dublat de cel al pisicilor. Am inspectat locuinţa, care era mai mică decât apartamentul lui Jakob, şi imediat am dat peste o felină portocalie, care stătea pe un scaun la masă. M-a privit cu ochi reci şi, când m-am apropiat de ea, dând din coadă, a deschis gura şi a sâsâit.

— Stella, fii cuminte. Ea este Stella. Stella, ea e Ellie; locuieşte aici acum.

Stella a căscat, nefiind prea impresionată. Am zărit cu coada ochiului ceva gri, care mi-a atras atenţia.

— Tinker? Ea e Tinkerbell, e timidă.

Încă o pisică?! Am urmat-o în dormitor, unde o a treia felină, un mascul negru cu maro, mare şi gras, se plimba de colo-colo şi mă adulmeca. Mirosea atât de tare a peşte, încât mă miram că mai simţea ceva.

— Iar el este Emmet.

Stella, Tinkerbell şi Emmet. De ce naiba ar avea o femeie trei pisici?

Tinkerbell se ascundea sub pat, gândindu-se că acolo n-o pot

mirosi. Emmet m-a urmat în bucătărie, uitându-se curios la bolul pe care Maya îl umplea cu mâncare, apoi a ridicat capul şi a plecat, de parcă nu-i păsa că eu mâncam şi el, nu.

După ce am mâncat, Maya mi-a dat drumul în curtea ei mică, şi am remarcat că niciun câine nu-şi marcase teritoriul. Mi-am făcut treaba cu demnitate, fiind conştientă de atenţia cu care mă urmăreau pisicile.

— Eşti o fetiţă bună, Ellie, se entuziasmă Maya.

Se pare că era ceva de genul „mă bucur că urinezi afară în curte".

Maya şi-a pregătit cina, care mirosea destul de bine, atrăgându-i atenţia Stellei, iar aceasta a sărit fix pe masă, unde se tot fâţâia – ca o pisică rea. Maya nu i-a spus nimic, crezând, probabil, că pisicile erau nişte animale care nu puteau fi dresate. Animale fără valoare, deci.

După cină, am ieşit la o plimbare. Erau mulţi oameni în curţi, mulţi dintre ei copii, care mă făceau să fiu agitată, deşi eram ţinută în lesă. Nu mai lucrasem de câteva zile şi resimţeam o anumită tensiune în muşchi; voiam să alerg, să joc *Găseşte,* să salvez oameni.

De parcă mi-ar fi înţeles starea, Maya a început să fugă.

— Vrei să alergi un pic, fetiţo? m-a întrebat.

Am crescut ritmul paşilor, rămânând alături de ea, aşa cum m-a învăţat Jakob. N-a trecut mult şi deja gâfâia şi începuse să transpire. Simţeam căldura trotuarului în lăbuţe, în timp ce treceam pe lângă garduri dincolo de care se aflau câini care mă lătrau invidioşi.

Şi apoi Maya s-a oprit deodată.

— Pfiu! a gâfâit. Bine, cu siguranţă o să trebuiască să petrecem mai multă vreme pe banda de alergat.

N-am înţeles cu adevărat ce se întâmpla decât în noaptea aia. Stăteam întinsă pe covor, în timp ce Maya a făcut o baie şi s-a îmbrăcat în alte haine. Apoi m-a chemat la ea în dormitor.

— Aşa, stai aici, Ellie. Eşti o fetiţă bună, a spus bătând cu palma într-un pat pentru căţei.

M-am răsucit în el ascultătoare, dar nu pricepeam nimic. *Se pare*

că voi locui aici o vreme. Aici e casa mea? Dar cum a rămas cu Jakob? Cum a rămas cu treaba?

A doua zi dimineaţă, am plecat împreună cu Maya la treabă, însă era un pic ciudat. Wally era acolo şi m-a întâmpinat ca un prieten vechi. Era însoţit de o femeie care venea uneori să se joace de-a *Găseşte* cu noi. O chema Belinda, iar mirosul lui Wally era tot timpul pe ea, deci bănuiam că, atunci când noi nu eram acolo, Belinda şi Wally jucau *Găseşte* împreună.

Wally a rămas cu Maya, în timp ce Belinda a plecat în pădure. A vorbit cu ea, învăţând-o semnalele din mână şi comenzile pe care le foloseam la treabă. Apoi Maya a spus:

— Ellie, *Găseşte!*

Iar eu am luat-o la goană în timp ce Wally şi Maya mă urmau. Belinda stătea într-o maşină, dar nu m-am lăsat păcălită şi m-am întors la Maya.

— Vezi, vezi cum se uită? a spus Wally. A găsit-o pe Belinda; îţi poţi da seama după expresia feţei.

Am aşteptat nerăbdătoare ca Maya să-mi spună *Arată-mi,* dar ea şi Wally erau prea ocupaţi să vorbească.

— Nu sunt sigură; nu pare prea diferită de celelalte dăţi când s-a întors, a spus Maya.

— Uită-te la ochii ei, la felul în care îşi ţine gura. N-are limba afară. Vezi? E în alertă, are ceva să ne arate.

La auzul cuvântului *Arată,* am început să tremur. N-a fost cu adevărat o comandă.

— Deci… acum îi spun să *arate?* a întrebat Maya.

Nu mă mai aţâţa! Facem treabă, sau nu?

— Arată-mi! a strigat în cele din urmă Maya.

Când am găsit-o, Belinda a ieşit din maşină râzând.

— Eşti un câine tare bun, Ellie, mi-a spus.

— Acum, joacă-te cu Ellie. E foarte important; e recompensa ei pentru o muncă atât de grea.

Când Maya s-a jucat cu mine, a fost diferit de cum o făcea Jakob.

Mayei chiar părea să-i facă plăcere, nu o percepea ca pe o obligaţie. Avea osul de cauciuc de la coteţ, iar eu mi-am proptit bine picioarele şi am strâns tare din fălci, în timp ce ea încerca să-l tragă.

Maya avea o viaţă diferită de cea a tuturor celorlalţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Nu numai că avea povara numeroaselor pisici, dar, în majoritatea serilor, mergea la o casă mai mare unde erau mulţi oameni şi o femeie care mirosea minunat, pe care o chema Mama. Mama era ca bunica, gătea mereu şi în jurul ei erau copii care alergau şi se jucau ori de câte ori mergeam în vizită. Copiii se urcau pe mine până când Maya îi ruga să se oprească – apoi, băieţii mă invitau să ne jucăm cu mingea, spre încântarea mea, iar fetele îmi puneau pălării, lucru pe care doar îl toleram.

Maya avea un vecin pe nume Al, căruia îi plăcea să vină şi s-o întrebe dacă are nevoie de „ajutor".

— Ai nevoie de ajutor să cari cutiile alea, Maya? o întreba.

— Nu, nu, răspundea ea.

Maya părea mereu neliniştită, pielea i se încălzea şi palmele îi transpirau ori de câte ori venea Al, dar nu îi era teamă de el. Când el pleca, Maya începea să simtă o mare tristeţe.

— Ţi-ai luat câine? a întrebat Al.

S-a întins şi m-a scărpinat după urechi într-un fel care m-a făcut să-l iubesc instantaneu. Mirosea a hârtii, cerneală şi a cafea.

— Da, este un câine din Departamentul de Căutare şi Salvare.

Ştiam că vorbeau despre mine, aşa că-mi fluturam coada, în semn de prietenie.

— Ai nevoie de ajutor să-ţi dresezi câinele? s-a interesat Al.

— Nu, nu, a răspuns Maya. Ellie a fost deja dresată. Acum trebuie să învăţăm să facem treabă împreună, ca o echipă.

M-am bâţâit când am auzit cuvintele „Ellie" şi „treabă", iar Al a încetat să se scarpine şi s-a ridicat.

— Maya, tu… a început să spună. Îl simţeam foarte agitat.

— Cred că ar trebui să plec, i-a zis ea.

— Îţi stă foarte bine părul astăzi, a izbucnit Al.

Amândoi s-au holbat unul la altul – atât de agitaţi, încât aproape că mă simţeam în pericol. M-am uitat de jur împrejur, dar, în afară de Emmet, care ne urmărea de la fereastră, n-am observat nimic ameninţător.

— Mulţumesc, Al, a spus Maya. Ai vrea să…

— Te las să-ţi vezi de treabă, atunci.

— A…

— Doar dacă… s-a bâlbâit Al.

— Doar dacă…? a repetat Maya.

— N-ai într-adevăr nevoie de ajutor cu ceva?

— Nu, nu, l-a asigurat Maya.

Făceam treabă cu Maya aproape în fiecare zi. Îmi spunea să găsesc şi apoi intram în pădure – uneori îi fugăream pe Wally sau pe Belinda, iar alteori, pe unul dintre băieţii mai mari de la casa mamei.

Maya era mult mai înceată decât Jakob, gâfâia şi transpira încă de la început. Adeseori simţeam venind din partea ei durere adevărată şi am învăţat să nu fiu nerăbdătoare când mă întorceam la ea; tot ce putea face era să-şi sprijine mâinile de genunchi câteva minute. Uneori o lovea un sentiment de neajutorare şi începea să plângă, dar îşi ştergea mereu faţa înainte să se întoarcă la Wally.

Într-o după-amiază, ea şi Wally s-au aşezat la o măsuţă de picnic şi au băut ceva rece, în timp ce eu stăteam întinsă la umbră. Îngrijorarea Mayei era foarte pronunţată, dar am învăţat să trăiesc cu acest sentiment şi să nu-l las să intervină în treaba noastră.

— Nu suntem suficient de bune cât să primim avizul, nu-i aşa? a spus Maya.

— Cred că Ellie este cel mai bun câine pe care l-am văzut, a răspuns Wally.

Am simţit în vocea lui că era tensionat şi m-am uitat la el intrigată.

— Da, ştiu că e vina mea. Dintotdeauna am fost mai grăsuţă.

— Ce? Nu, adică… a spus Wally, chiar şi mai stresat, iar eu m-am

ridicat, întrebându-mă care era pericolul.

— E în regulă. Chiar am pierdut câteva kilograme.

— Serios? E minunat! Adică, nu că ai fi fost grasă sau ceva, s-a bâlbâit Wally. Nu ştiu, poate că ar fi bine să te duci pe pista de alergare, asta ar putea să ajute. Sau ceva de genul ăsta, nu ştiu…

— Dar fac asta!

— Da! Aşa e! Păi, bine, eu ar cam trebui să plec acum.

— Nu ştiu, nu mi-am dat seama că o să fie atât de mult de alergat. E mult mai greu decât am crezut. Poate că ar trebui să renunţ, să las pe altcineva să-mi ia locul, cineva care e într-o formă mai bună.

— Hei, de ce nu vorbeşti cu Belinda despre asta? a propus Wally disperat.

Maya a oftat, iar Wally s-a ridicat şi a plecat, simţindu-se uşurat. M-am întins înapoi. Orice pericol oribil ne păştea înainte, dispăruse.

A doua zi, n-am fost la treabă cu Maya. Şi-a pus nişte pantofi noi şi moi, mi-a luat lesa şi m-a dus până la iazul mare. *Oceanul*, cum îl numea Jakob. Erau câini peste tot, dar, deşi nu făceam treabă, am simţit un fior de hotărâre în Maya, aşa că i-am ignorat. Mă dedicam alergatului. A fost cea mai lungă alergătură pe care am făcut-o împreună, nu se mai termina şi, abia când i-am simţit epuizarea, Maya s-a oprit şi ne-am întors. S-a oprit de câteva ori, ca să beau apă de la robinetele fixate în beton lângă nişte clădiri foarte urât mirositoare. Când ne-am întors, era la fel de hotărâtă, doar că alerga mai încet. Până să ajungem înapoi la camionetă, deja şchiopăta.

— O, Doamne! a exclamat Maya.

Gâfâiam amândouă destul de tare. A băut apă şi apoi şi-a lăsat capul să atârne între picioare şi a vărsat. Am privit-o cu tristeţe.

— Eşti bine? a întrebat plină de compasiune o femeie.

Maya a dat nepăsător din mână, fără să-şi ridice privirea măcar.

A doua zi m-am ocupat să o găsesc pe Belinda. Mersul Mayei era atât de ţeapăn şi trăda o durere atât de mare, încât în mod intenţionat m-am mişcat la jumătate din viteza mea obişnuită,

încetinind imediat ce ieşeam din câmpul ei vizual. M-am întors de mult mai multe ori decât era necesar, doar ca să văd ce face. Într-un final, am găsit-o pe Belinda, care adormise sub un copac.

— Ce câine bun, eşti un câine tare bun, Ellie, mi-a şoptit Maya.

Am trezit-o pe Belinda, care şi-a verificat încheietura mâinii şi şi-a manifestat uimirea.

— Am doar o zi mai proastă, a spus Maya. Belinda n-a răspuns.

În seara aceea, Maya m-a chemat în timp ce stătea în cadă. Am adulmecat curioasă bulele din cadă şi am lipăit un pic de apă, întrebându-mă de ce ar vrea cineva să înoate într-un spaţiu atât de mic. În mod clar, pisicile nu erau interesate. Tinkerbell se ascundea, ca întotdeauna, Stella organiza o inspecţie neautorizată a patului meu (Îmi dădeam seama după miros că încercase să şi doarmă acolo!), iar Emmet era în baie cu mine, se curăţa şi aştepta să se întâmple ceva interesant.

Maya era tristă. M-a mângâiat pe cap.

— Îmi pare rău, Ellie, doar că nu sunt suficient de bună. Pur şi simplu, nu pot ţine pasul cu tine pe teren. Eşti un câine tare bun şi ai nevoie de cineva care să-ţi facă faţă.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost mai fericită dacă m-aş fi vârât în cadă cu ea. Mi-am pus labele pe marginea căzii, testând teoria un pic. Emmet s-a oprit din lins şi m-a privit fără respectul cuvenit, apoi şi-a ridicat coada şi a plecat de acolo, de parcă ar fi vrut să mă provoace să-l fugăresc şi să reduc numărul populaţiei de feline din casă.

— Mâine am o surpriză pentru tine, Ellie, a spus Maya încă tristă.

Ei bine, dacă tot am ajuns aşa departe… m-am căţărat în cadă, scufundându-mă prin baloanele de săpun.

— Ellie! a râs Maya, şi am simţit că i-am stins tristeţea ca pe o lumânare.

CAPITOLUL 22

A doua zi dimineaţă eram atât de încântată să merg la plimbare cu maşina… ei bine, doar pentru faptul că era o plimbare cu maşina! Am simţit ceva pozitiv şi din partea Mayei, aşa că ştiam că n-o să facem treabă, pentru că, în ultima vreme, nu fusese prea multă fericire asociată cu ideea de treabă. Totuşi, abia când a oprit şi a deschis uşa am realizat unde mă aflam.

La apartamentul lui Jakob.

I-am luat-o Mayei înainte, fugind, urcând scările şi lătrând la uşă, ceea ce n-aş fi făcut niciodată când locuiam cu el. Am simţit mirosul lui Jakob înăuntru şi l-am auzit venind spre uşă. A deschis şi am sărit imediat pe el, nemaiputând de bucurie.

— Ellie! Ce faci, fetiţo? Şezi! a ordonat.

M-am aşezat pe podea, dar picioarele nu voiau să mă asculte.

— Bună, Jakob, a spus Maya din uşă.

— Intră, Maya, a invitat-o Jakob.

Eram atât de încântată să-l văd pe Jakob şi, după ce s-a aşezat uşor pe un scaun, m-am dus lângă el. Voiam să mă urc în poala lui şi, dacă ar fi fost Ethan, probabil că aş fi făcut-o, dar cu Jakob nu se făceau astfel de prostioare.

Am adulmecat apartamentul cât au vorbit ei doi. Am observat că patul pentru câini nu mai era, dar mirosul meu încă se simţea în dormitor şi n-aş fi avut nici cea mai mică problemă să dorm pe covor sau în patul lui Jakob, dacă ar fi vrut asta.

Maya mi-a mângâiat afectuos spatele şi atunci am realizat: să mă întorc la Jakob însemna să o părăsesc pe Maya.

Câinilor nu li se permite să aleagă unde locuiesc; destinul meu era decis de oameni. Totuşi, se dădea o luptă înăuntrul ei.

Jakob era mult mai bun la treabă decât Maya. Totuşi, Maya nu

ducea cu ea tot timpul tristeţea aia îngrozitoare – simţea fericire pură acasă la mama, unde erau toţi copiii aceia minunaţi, cu care te puteai juca.

Aveam un scop clar – *să găsesc,* să *arăt* şi să salvez oameni. Eram un câine bun. Şi Maya, şi Jakob erau foarte dedicaţi muncii, şi asta însemna că niciunul nu m-ar fi putut iubi vreodată total, aşa cum făcea Ethan. Totuşi, Maya mă îmbrăţişa cu o afecţiune nestăvilită, ceea ce Jakob nu-şi dădea voie să simtă niciodată.

Am început să mă plimb agitată.

— Vrei să mergem afară? m-a întrebat Maya.

Am auzit „afară", dar n-a spus-o cu entuziasm, aşa că n-am reacţionat.

— Nu… când vrea asta, stă lângă uşă, a informat-o Jakob.

— A, da. Am văzut-o făcând aşa. Eu îi las uşa din spate deschisă mai tot timpul, aşa că… înţelegi. Poate să vină şi să plece când vrea.

Au rămas tăcuţi o vreme. M-am dus în bucătărie, dar, ca de obicei, podeaua era perfect curată, fără nimic comestibil.

— Am auzit că te pensionezi pe caz de boală.

— Păi, da, am fost împuşcat de două ori în cinci ani; cred că e suficient pentru oricine, a răspuns Jakob râzând amar.

— O să-ţi ducem lipsa, a spus Maya.

— Ei, nu-i ca şi cum aş pleca din oraş. M-am înscris la Universitate, la zi. Mai am doar un an şi jumătate şi-mi iau diploma.

A urmat iar tăcerea. Am simţit din partea Mayei un mic semnal de neputinţă, ceva ce mai percepusem şi la alţii când încercau să vorbească cu Jakob, dar alegeau să rămână tăcuţi. Avea ceva care-i făcea pe oameni să nu se simtă în largul lor.

— Deci… când trebuie să-ţi iei avizul? a întrebat Jakob.

M-am întins între ei, fără a înţelege ce se întâmpla.

— În două săptămâni, dar… a rostit descumpănită Maya.

— Dar? a insistat Jakob.

— Mă gândesc să renunţ la program, a mărturisit Maya în grabă. Pur şi simplu, nu pot ţine pasul. Nu mi-am dat seama că… mă rog,

cred că altcineva s-ar descurca mai bine.

— Nu poţi face asta, s-a răstit Jakob.

Am ridicat capul şi l-am privit curioasă, întrebându-mă de ce era furios.

— Nu-i poţi schimba, uite aşa, pe cei care se ocupă de un câine, reluă el. Ellie este cel mai bun câine pe care l-a văzut vreodată cineva. Dacă te descotoroseşti de ea, pur şi simplu, o poţi distruge. Wally spune că voi două aveţi deja o conexiune.

— Dar nu pot face faţă fizic, Jakob, s-a plâns Maya. Nu-s un fost soldat din marină; sunt doar un poliţist de patrulă care, an de an, abia trece de examenul fizic. E prea greu.

Simţeam furia clocotind în ea.

— Prea greu…

Jakob s-a uitat la ea până când Maya şi-a lăsat umerii să cadă şi şi-a mutat privirea în altă parte. Furia ei s-a transformat în ruşine şi m-am dus la ea, ca s-o alin.

— Dar cât de greu crezi că o să-i fie lui Ellie? Asta nu contează?

— Bineînţeles că da.

— Deci spui că nu eşti dispusă să munceşti.

— Spun că nu-s făcută pentru munca asta, Jakob! Nu am ce trebuie pentru asta.

— N-ai ce trebuie… auzi tu!

Am simţit că Maya era cuprinsă de gheara de emoţii care uneori o făcea să dea drumul la şuvoiul de lacrimi. Voiam s-o consolez şi mi-am vârât nasul în mâna ei. Când Jakob a vorbit din nou, n-o mai privea urât pe Maya şi se mai liniştise:

— Când am fost împuşcat prima oară, umărul meu a fost atât de distrus, încât a trebuit să învăţ să-l folosesc din nou. Mergeam la recuperare în fiecare zi şi aveam o greutate de un kilogram pe rolă, iar chestia aia durea… Soţia mea făcea ultima tură de chimioterapie. Am vrut să renunţ de multe ori, dar ea n-a renunţat niciodată, a luptat până la sfârşit şi, dacă ea putea să continue, atunci şi eu trebuia să merg mai departe. Pentru că e important. Pentru că eşecul

nu este o opţiune, dacă succesul presupune doar puţin efort în plus. Ştiu că e greu, Maya. Încearcă mai mult.

Aceeaşi durere întunecată a năvălit din nou în valuri înăuntrul lui Jakob, iar furia l-a părăsit, de parcă ar fi fost purtată departe de o rafală de vânt. S-a încovoiat în scaun, simţindu-se deodată extenuat.

Cumva mi-am dat seama că n-aveam să mai stau cu Jakob. Pur şi simplu, nu părea să mai fie interesat de jocul *Găseşte.*

Tristeţea curgea şuvoaie prin Maya, dar simţeam cum creştea în ea şi un sentiment de hotărâre, o putere precum cea care a cuprins-o în ziua în care m-a dus să alerg pe malul oceanului.

— Bine. Ai dreptate, i-a spus lui Jakob.

Jakob m-a mângâiat pe cap când am plecat, luându-şi la revedere fără nicio urmă de regret. Ultima imagine cu el a fost când a închis uşa fără ca măcar să-mi arunce o privire. El şi Maya îmi deciseseră soarta, iar eu trebuia să fac ce-şi doreau ei.

Mai târziu, am mers cu Maya pe dealuri. Ea a alergat până când a ajuns să se împleticească de oboseală, iar a doua zi, după treabă, am alergat din nou. Era extrem de distractiv, doar că Maya simţea adeseori disperare şi durere.

Câteva seri mai târziu, când a tras maşina pe alee, Maya era atât de obosită, încât nu mai putea nici să se dea jos. Am stat acolo cu geamurile deschise, iar transpiraţia îi curgea pe faţă.

— N-o să reuşesc, Ellie. Îmi pare rău, a spus Maya pe un ton plin de jale.

Îi vedeam pe Stella şi pe Emmet urmărindu-ne de la fereastră – probabil că ei nici n-aveau habar ce-i aia o maşină. Tinkerbell probabil auzise maşina, aşa că se ascundea pe undeva.

— Eşti bine, Maya? a întrebat Al încet.

Vântul îmi bătea în faţă, aşa că nu l-am simţit când s-a apropiat. Mi-am scos capul pe fereastră, ca să mă mângâie.

— O, bună, Al, salută ea, coborând din maşină. Da, doar că… mă gândeam.

— A, am văzut când ai tras maşina.

— Da.

— Aşa că am venit să văd dacă ai cumva nevoie de ceva.

— Nu, nu. Am fost la alergat cu câinele.

M-am strecurat afară, m-am aşezat în curte şi m-am holbat la Emmet şi Stella, care şi-au întors privirea, plini de dezgust.

— Bine. Ai slăbit, Maya.

— Poftim? s-a holbat ea la el.

Al a izbucnit îngrozit.

— Nu că ai fi fost grasă, ci doar am observat că, în pantaloni scurţi, picioarele tale arată foarte subţiri. Ar cam trebui să plec.

A început să dea înapoi, iar eu am simţit o rafală de nefericire înăuntrul lui.

— Mulţumesc, Al. E foarte drăguţ din partea ta, a spus Maya.

N-a mai bătut în retragere şi şi-a îndreptat umerii.

— Eu cred că nici n-ai nevoie să mai faci mişcare; eşti perfectă aşa cum eşti.

Maya a izbucnit în râs, iar apoi şi Al. Am dat din coadă, ca să le arăt pisicilor din casă că eu înţelegeam gluma şi ele, nu.

Cam o săptămână mai târziu, am făcut cu Maya unul dintre lucrurile mele preferate. Am fost într-un parc în care erau mulţi alţi câini şi ne-am făcut de treabă cu jucăriile. La comandă, m-am târât prin tubul îngust, apoi am urcat şi am coborât pe placa mobilă. Am coborât încet pe o scară şi am demonstrat că pot sta răbdătoare pe o bârnă îngustă, aflată la jumate de metru deasupra pământului, timp în care îi ignoram pe ceilalţi câini.

Jocul nostru de-a *Găseşte* consta în a localiza un bărbat care şi-a scăpat nişte şosete vechi şi murdare în timp ce alerga prin pădure. Maya deborda de zel, aşa că m-am lansat cu viteză maximă, chiar şi atunci când ea a început să gâfâie şi să transpire. Ştiam că bărbatul era undeva cocoţat într-un copac, pentru că Wally a încercat asta cu mine de vreo câteva ori, iar altitudinea întotdeauna afecta felul în care plutea mirosul uman în vânt. Maya era un pic încurcată de faptul că îi dădeam alerta la baza unui pom când, în mod clar,

bărbatul nu era acolo. M-am aşezat răbdătoare, holbându-mă la omul care rânjea, până când a înţeles şi ea.

În noaptea aia s-a dat o petrecere mare la casa mamei. Toată lumea mă mângâia şi-mi striga numele.

— Acum că ţi-ai luat avizul, trebuie să mănânci, i-a spus mama Mayei.

Se auzi soneria, iar asta aproape că nu se întâmpla niciodată în casa aia; oamenii dădeau buzna, pur şi simplu. Am urmat-o pe mama până la uşă şi, când a deschis, mai că i-a stat inima-n loc. Era Al! Şi i-a dat flori mamei! Mi-am amintit că Ethan îi dădea flori lui Hannah şi eram confuză, pentru că ştiam că Al o plăcea pe Maya, nu pe mama, dar nu cred că am să înţeleg vreodată oamenii când vine vorba de chestii dintr-astea.

Întreaga familie a amuţit când Al a pus piciorul în curtea din spate, unde erau întinse mesele de picnic. Maya s-a îndreptat către Al şi l-a sărutat. Apoi a spus numele tuturor, iar Al a dat mâna cu bărbaţii, după care toţi au început să vorbească şi să râdă din nou.

Pe parcursul următoarelor zile am găsit şi salvat doi copii pierduţi şi, în plus, am luat urma unui cal, ca să găsim o femeie care căzuse şi îşi rupsese piciorul. Mi-am amintit de Flare, care l-a lăsat pe Ethan în pădure, şi m-am întrebat de ce îşi mai băteau oamenii capul să deţină cai, din moment ce era evident că nu te puteai baza pe ei. Dacă oamenii ar avea un câine sau doi şi tot n-ar fi mulţumiţi, atunci probabil că ar trebui să se gândească să-şi ia un măgar, ca Jasper măgarul, care măcar îl făcea pe bunicul să râdă.

Am găsit împreună cu Maya un bătrân mort. M-a întristat să miros trupul rece, care zăcea în ţărână, pentru că asta nu însemna să salvezi oameni şi, cu toate că Maya m-a lăudat, niciuna din noi nu a vrut să se joace cu băţul la sfârşit.

Am mers acasă la Al, care i-a pregătit Mayei o cină cu pui. S-au distrat amândoi, iar apoi au mâncat o pizza, pe care a adus-o un băiat. Am adulmecat bucăţile de pui din bucătărie şi am mâncat mai mult din politeţe, pentru că aveau crusta arsă.

Mai târziu în seara aia mi-am dat seama că îi povestea de bărbatul mort, pentru că tristeţea îi revenise. Am găsit oameni morţi şi cu Jakob, dar pe el nu-l întrista niciodată, la fel cum nici dacă găsea oameni şi-i salva nu părea să-l înveselească. Doar îşi făcea treaba, fără să simtă nici una, nici alta.

Când m-am gândit la Jakob, mi-am dat seama că dedicarea lui rece faţă de jocul *Găseşte* m-a ajutat să trec peste separarea de Ethan – n-aveam timp să jelesc; aveam prea multă treabă de făcut. Maya, în schimb, era mai complexă, iar felul în care mă iubea mă făcea să-mi fie dor de băiatul meu. Nu cu aceeaşi durere puternică în piept, ci cu o tristeţe stinsă, care mă cuprindea adeseori când stăteam întinsă în timpul nopţii. Pur şi simplu, dădea buzna în visele mele.

Într-o zi am fost cu Maya cu avionul, apoi cu elicopterul. M-am gândit ce am simţit în ziua în care Jakob a fost luat şi m-am bucurat că eram iarăşi un câine de elicopter. Eram şi încântată, şi neliniştită din cauza zborului, pentru că, să fim serioşi, nu era nici pe departe la fel de distractiv ca mersul cu maşina – zgomotul nu-mi făcea bine la urechi.

Am aterizat într-un loc cum n-am mai văzut niciodată. Erau mulţi câini şi poliţişti, iar aerul era străbătut de zgomotul sirenelor şi de mirosul de fum. Toate clădirile stăteau să se prăbuşească, iar unora chiar le căzuseră acoperişurile la pământ.

Maya părea împietrită, iar eu m-am lipit de ea căscând agitată. Un bărbat s-a apropiat de noi; era murdar şi purta un coif din plastic. A dat mâna cu Maya. Omul mirosea a fum, sânge şi lut.

— Eu coordonez activitatea în sectorul ăsta; mulţumesc pentru că ai venit.

— Nu-mi imaginam că e atât de grav, a spus Maya.

— O, şi asta nu-i nimic. Guvernul din El Salvador este total depăşit. Sunt mai mult de patru mii de răniţi, sute de morţi – şi încă mai găsim oameni blocaţi. Din 13 ianuarie, au fost mai bine de zece replici, unele dintre ele destul de puternice. Să fii atentă când intri pe aici.

Maya mi-a pus lesa şi m-a dus prin labirintul de dărâmături. Uneori, îmi dădea drumul din lesă şi intram, iar alteori mă ţinea şi doar căutam în jurul casei.

— Asta nu-i sigură, Ellie. Trebuie să te ţin în lesă, ca să nu intri acolo, îmi spunea ea.

Pe unul dintre bărbaţi îl chema Vernon şi mirosea a capre, ceea ce-mi amintea de călătoriile în oraş cu Ethan şi cu bunicul. Era una dintre puţinele ocazii când mă gândeam la Ethan în timp ce munceam – să *găsesc* însemna să las totul deoparte şi să mă concentrez la treaba pe care o aveam de făcut.

În orele următoare, am găsit împreună patru oameni. Erau toţi morţi. Entuziasmul pentru *Găseşte* mi-a scăzut după cel de-al doilea; când am ajuns la a patra persoană, o femeie care zăcea sub o grămadă de cărămizi, aproape că nici n-am mai alertat-o pe Maya. Mi-a simţit starea şi a încercat să mă liniştească, mângâindu-mă şi fluturând osul de cauciuc, pentru care nu mai manifestam interes.

— Vernon, ai putea să-mi faci o favoare şi să mergi să te ascunzi undeva? a întrebat ea, iar eu m-am aşezat la picioarele ei, obosită.

— Să mă ascund? a întrebat el nesigur.

— Are nevoie să găsească pe cineva în viaţă. Vrei, te rog, să mergi să te ascunzi? În casa aia în care tocmai ce-am căutat, de exemplu. Şi, când te găseşte, prefă-te încântat.

— Mm, da, bine.

Am remarcat plecarea lui Vernon, dar fără interes.

— Bine, Ellie, gata? Eşti gata să joci *Găseşte?*

M-am ridicat obosită în picioare.

— Să mergem, Ellie! a spus Maya.

Entuziasmul ei părea fals, dar am ţopăit până la o casă în care căutasem deja.

— Găseşte! mi-a comandat.

Am intrat în casă şi m-am oprit, încurcată. Deşi mai intrasem acolo, mi s-a părut că mirosul lui Vernon era cumva mult mai intens. Curioasă, m-am dus în spatele casei. Da! În colţ era un

maldăr de pături de unde venea un miros puternic de Vernon. Am fugit înapoi către Maya.

— Arată-mi! mi-a cerut.

M-a urmat alergând şi, când a tras păturile, Vernon a sărit râzând.

— M-ai găsit! Bravo, Ellie! a strigat dând deoparte păturile.

Am sărit pe el, l-am lins pe faţă şi ne-am jucat cu osul de cauciuc o vreme.

Am lucrat cu Maya toată noaptea şi am găsit şi mai mulţi oameni, inclusiv pe Vernon, care devenea din ce în ce mai bun la ascuns – dar eu lucram cu Wally, aşa că nimic nu mă putea pune în dificultate. Toţi cei pe care-i găseam cu Maya erau morţi.

Soarele răsărea când am ajuns la o clădire din care se ridica un fum greu. Eram iar în lesă şi mi se umezeau ochii de la mirosul puternic de chimicale, care ieşea din dărâmături.

Am găsit un om care zăcea strivit sub o secţiune plată de perete şi am alertat-o pe Maya.

— Ştim despre el, i-a spus cineva Mayei. Încă nu putem ajunge acolo – orice ar fi în butoaiele alea, să ştii că e toxic. O să avem nevoie de o echipă care să cureţe.

Din nişte butoaie de metal se scurgea un şuvoi constant de lichid, care-mi umplea nasul cu un miros neplăcut. M-am concentrat să ignor asta şi să încerc să *găsesc*.

— Bine, eşti un căţel bun. Hai să mergem în altă parte, Ellie.

Acolo! Am simţit o altă persoană şi am anunţat. Era o femeie, iar mirosul ei slab abia dacă se ridica peste izul de chimicale care îmbuiba aerul.

— E în regulă, Ellie. Plecăm de aici. Haide, a spus Maya, trăgând uşor de lesa mea. Vino, Ellie.

Am alertat din nou, agitată. Nu puteam pleca!

Femeia era în viaţă!

CAPITOLUL 23

— Vedem victima, Ellie. Totuşi, trebuie să plecăm, haide, m-a zorit Maya.

Am înţeles că voia să plecăm şi m-am întrebat dacă nu cumva credea că o alertam din cauza persoanei decedate.

— Vrea să mă găsească din nou? a întrebat Vernon.

M-am holbat la Maya, dorindu-mi să înţeleagă.

S-a uitat în jur, atentă.

— Aici? S-a prăbuşit totul; e prea periculos. Totuşi, ascultă-mă pe mine: ar fi distractiv pentru ea dacă te-ar alerga un pic. Fugi în susul străzii şi strig-o, iar eu am să-i dau drumul din lesă.

Nu i-am dat atenţie lui Vernon când a plecat. Mă gândeam numai la persoana de sub dărâmături. Simţeam frică şi asta în ciuda faptului că substanţele alea chimice îmi încleştau nasul la fel ca atunci când sconcsul m-a împroşcat în faţă. Maya mi-a dat drumul la zgardă.

— Ellie? Ce face Vernon? Unde se duce?

— Hei, Ellie! Uite! a strigat Vernon.

A început să alerge încet în susul străzii, iar eu m-am holbat după el: voiam să-l fugăresc şi să ne jucăm, dar aveam treabă de făcut. M-am întors către dărâmături.

— Ellie! Nu! a strigat Maya.

Dacă ar fi fost Jakob, cuvântul „nu" m-ar fi îngheţat pe loc, dar Maya nu-mi dădea comenzile pe acelaşi ton aspru. M-am strecurat cu capul înainte prin spaţiul îngust de lângă o persoană moartă, croindu-mi drumul. Am simţit la picioare ceva umed, care a început să mă înţepe, iar mirosul de chimicale era atât de intens, încât bloca orice altceva. Mi-am amintit de vremurile în care mă jucam de-a salvatul cu Ethan şi îl găseam în adâncimi doar după cea mai mică

urmă de miros în apă.

Mă înecam, dar îmi croiam drum înainte. Un curent de aer mai rece mi-a atins faţa şi m-am zvârcolit ca să trec printr-o gaură, după care am căzut într-un puţ îngust. Un curent aducea aer curat în zonă, dar nările încă-mi ardeau de la acidul care-mi sărise pe bot.

La scurt timp, am văzut o femeie ghemuită într-un colţ al puţului, ţinând o cârpă lângă faţă. Mă privea cu nişte ochi cât cepele.

Am lătrat, neputând să mă întorc la Maya să-i arăt ce descoperisem.

— Ellie! m-a strigat Maya tuşind.

— Maya, dă-te înapoi! a avertizat-o Vernon.

Eu am continuat să latru.

— Ellie! a strigat iarăşi Maya, părând să fie şi mai aproape.

De data asta, a auzit-o şi femeia, şi a început să strige şi ea. Dinspre ea simţeam valuri de teroare.

— E cineva aici, e în viaţă! a strigat Maya.

Am rămas alături de femeie, iar când un bărbat care purta un coif şi o mască a vârât o lanternă în puţ şi ne-a văzut pe amândouă, am simţit cum o cuprindea speranţa. Îmi lăcrimau ochii, îmi curgea nasul şi mă înţepa toată faţa de la substanţele cu care m-am murdărit. În scurt timp, au început să se audă săpături şi ciocăneli, după care totul fu scăldat în minunata lumină naturală, iar un bărbat coborî pe o sfoară.

Femeia nu mai fusese niciodată ridicată astfel şi i-a fost foarte frică atunci când pompierul a legat-o şi apoi i-a dat drumul să urce, dar eu repetasem manevra asta de câteva ori, aşa că, atunci când mi-a venit rândul, am păşit fără ezitare în buclele de sfoară. Maya mă aştepta sus, dar sentimentul ei de uşurare s-a transformat în panică atunci când m-a văzut.

— O, Doamne, Ellie, nasul tău!

Am alergat împreună la o maşină de pompieri, ca să mă spele! Ei bine, a fost mai mult o clătire cu apă rece care-mi aducea o uşoară

alinare a senzaţiei de arsură de pe nas.

Am plecat cu Maya într-o altă plimbare cu elicopterul, şi apoi cu avionul, după care am fost la bărbatul din camera rece, veterinarul, care s-a uitat cu grijă la nasul meu şi mi-a dat cu nişte alifie urât mirositoare, dar care mă făcea să mă simt mult mai bine.

— Ce-a fost, un fel de acid? a întrebat-o veterinarul pe Maya.

— Nu ştiu. O să fie bine?

I-am simţit dragostea şi grija, iar când m-a mângâiat pe gât am închis ochii. Aş fi vrut să-i spun cumva că durerea nu era chiar atât de rea.

— Va trebui să fim atenţi să nu apară semne de infecţie, dar nu văd niciun motiv pentru care să nu se vindece complet, i-a răspuns Mayei.

În următoarele două săptămâni, Maya m-a dat cu alifie pe nas. Emmet şi Stella păreau să se amuze de toată treaba, aşa că stăteau şi priveau. Lui Tinkerbell însă îi plăcea la nebunie. Ieşea de prin locurile în care se ascundea şi adulmeca alifia, apoi îşi freca tare capul de mine şi torcea. Când mă întindeam, Tinkerbell stătea şi mă mirosea, mişcându-şi boticul mic în sus şi-n jos – uneori, chiar se ghemuia lângă mine şi adormea.

Aproape că ajunsesem la capătul răbdărilor.

După ce m-am întors la treabă şi am scăpat de pisici, m-am simţit mult mai bine, iar când am ajuns cu Maya în parc, am sărit pe Wally şi Belinda, care erau foarte încântaţi să mă vadă.

— Am auzit că eşti o eroină, Ellie! Ce căţel bun!

Am dat din coadă, plină de bucurie că eram un căţel bun. Apoi Wally a fugit, în timp ce Belinda şi Maya s-au aşezat la o masă de picnic.

— Deci cum merg lucrurile între tine şi Wally? a întrebat Maya.

M-am aşezat nerăbdătoare – dacă am fi plecat după el atunci, l-am fi găsit pe Wally imediat!

— Mă duce să-i cunosc părinţii de ziua naţională, deci… a răspuns Belinda.

— Asta e bine!

Am mârâit ca răspuns la conversaţia lor. Oamenii sunt capabili de atât de multe lucruri uimitoare, dar de mult prea multe ori doar stau şi vorbesc aiurea, fără să facă nimic.

— Jos, Ellie! a ordonat Maya.

M-am întins, deşi nu prea voiam, şi mă uitam atentă în direcţia în care plecase Wally.

După nişte momente care mi s-au părut veacuri, ne-au dat voie, mie şi Mayei, să jucăm *Găseşte.* Am pornit voioasă, fără să trebuiască să încetinesc, pentru că ea putea ţine pasul cu mine.

Wally îşi ascunsese mirosul extraordinar de bine! Mi-am ridicat nasul, căutând orice urmă de-a lui. În aer erau câteva mirosuri care să-mi distragă atenţia, dar nu-l puteam găsi pe Wally. M-am fâţâit de colo-colo, după care m-am întors la Maya, pentru îndrumare. M-a ajutat puţin, iar, când n-am putut simţi urma, m-a dus într-un alt loc şi am încercat acolo.

— Ce e, fetiţo? Eşti bine, Ellie?

Destul de ciudat, dar… l-am auzit pe Wally înainte să-l pot mirosi. Mergea fix către noi. M-am aruncat înainte până când nasul mi-a confirmat că e el, şi apoi m-am întors la Maya, care începuse deja să vorbească cu Wally, strigând.

— Avem o zi mai proastă! a zis ea.

— Probabil că da. Nu cred că a dat vreodată greş. Hei, Ellie, ce mai faci? m-a întrebat Wally.

Apoi, ne-am jucat puţin cu un băţ.

— Uite cum facem, Maya. Îi distragi atenţia de la mine. Mă duc până pe dealul ăla de-acolo şi mă întorc un pic. Dă-mi un avans de zece minute, a spus Wally.

— Eşti sigur?

— N-a mai lucrat de vreo două săptămâni, hai să-i dăm un exerciţiu mai uşor.

Mi-am dat seama că Wally pleacă, chiar dacă Maya încerca să-mi distragă atenţia cu osul de cauciuc. Îl auzeam pe prietenul nostru şi

ştiam că se ascunde din nou, iar asta mă făcea fericită. Când, în cele din urmă, Maya a strigat *Găseşte!* am pornit cu înflăcărare, îndreptându-mă în direcţia în care am auzit că a plecat.

Am trecut de un deal mic şi m-am oprit, nesigură. Nu ştiam cum reuşea asta, dar Wally îşi ţinea ascuns mirosul. Am alergat înapoi la Maya pentru îndrumare, iar ea mi-a arătat spre dreapta. Am căutat pretutindeni.

Nici urmă de Wally.

Apoi m-a trimis în stânga. Din nou, nici urmă de Wally. De data asta, m-a făcut să mă întorc în stânga şi a mers cu mine până la baza dealului. Stăteam efectiv deasupra lui Wally când l-am găsit – s-a mişcat, iar eu am anunţat. Nu mai era nevoie să alerg înapoi, pentru că Maya venise deja lângă mine.

— Asta nu-i de bine, nu-i aşa? a întrebat Maya. Veterinarul a spus că ar fi trebuit să-şi revină complet deja.

— Păi… hai s-o mai lăsăm o săptămână, să vedem dacă-şi mai revine.

Ceva l-a întristat, aşa că mi-am frecat botul de mâna lui.

În următoarele două săptămâni n-am prea muncit, iar atunci când am făcut-o, Wally reuşea în continuare să mă păcălească – nu-l puteam găsi nici dacă era fix în faţa mea.

— Ce înseamnă dacă Ellie îşi pierde avizul? Înseamnă că-ţi vei pierde slujba? a întrebat Al într-o seară.

Nu prea-mi plac mie picioarele, dar i-am permis să-şi scoată pantofii şi să mă frece pe burtă cu degetele de la picioare, pentru că nu miroseau la fel de rău ca de obicei.

— Nu, dar mă vor transfera. Am stat la birou în ultimele săptămâni, dar nu prea-s făcută pentru asta. Am să cer, probabil, un transfer înapoi la patrulă, a răspuns Maya.

Al a scăpat o bucăţică mică de carne pe covor, chiar lângă mine. Era motivul principal pentru care îmi plăcea să stau în faţa lui la cină. Am lins în linişte bucata de carne, în timp ce Stella mă săgeta cu privirea.

— Nu-mi place să te ştiu în patrulă, e atât de periculos.

— Albert, a oftat Maya.

— Şi ce se va întâmpla cu Ellie?

Am ridicat privirea când mi-am auzit numele, dar Al nu mi-a mai dat carne.

— Nu ştiu. Nu mai poate munci; mirosul ei este prea afectat, aşa că n-o să mai poată lua parte la misiuni. O să rămână cu mine. Nu-i aşa, Ellie?

Am dat din coadă, încântată de felul afectuos în care mi-a spus numele.

După cină am mers cu maşina până la ocean! Soarele apunea, iar Maya şi Al au întins o pătură între doi copaci şi şi-au petrecut vremea discutând.

— E atât de frumos, a spus Maya.

M-am gândit că probabil că voiau să se joace cu un băţ sau cu o minge, dar eram în lesă, aşa că nu le puteam găsi nimic.

Al mi-a atras atenţia când i s-a făcut frică. Inima îi bătea atât de tare şi simţeam cât era de agitat – îi transpirau palmele.

— Maya, când te-ai mutat aici… mi-am dorit luni de-a rândul să vorbesc cu tine. Eşti atât de frumoasă!

Maya a râs.

— O, Al, nu sunt frumoasă; fii serios.

Nişte băieţi alergau pe malul apei, aruncând un fel de farfurie de la unul la altul. I-am privit atentă, gândindu-mă la Ethan şi la mingea zburătoare. Mă întrebam dacă Ethan a fost vreodată la ocean şi, dacă a fost… voiam să ştiu dacă a luat şi mingea zburătoare cu el, s-o arunce în valuri, unde mi-aş fi dorit să se scufunde şi să nu mai fie găsită niciodată.

Ethan. Îmi aminteam cum nu făcea nimic fără să mă ia şi pe mine, mai puţin când era vorba de şcoală. Iubeam scopul pe care mi-l oferea munca, dar existau şi zile precum aceea, în care mă gândeam la Ethan şi-mi doream, mai mult decât orice, să fiu din nou un câine zăpăcit.

Lui Al încă îi era frică şi m-am uitat la el curioasă. Era vreun pericol? Nu vedeam nimic; eram singuri în zona aceea.

— Nu există femeie mai minunată ca tine în lume, a spus el. Te… te iubesc, Maya.

Am simţit şi la Maya sentimente de teamă. *Ce se întâmpla?* M-am ridicat.

— Şi eu te iubesc, Al.

— Ştiu că nu sunt bogat, ştiu că nu sunt arătos… a spus Al.

— O, Doamne… a răspuns Maya.

Şi ei îi bătea inima mai tare.

— Dar te voi iubi toată viaţa mea, dacă îmi vei da şansa asta.

Al s-a răsucit pe pătură şi s-a ridicat în genunchi.

— O, Doamne, o Doamne!

— Maya, te măriţi cu mine?

CAPITOLUL 24

Într-o zi, Maya, mama, fraţii şi surorile, plus alţi membri ai familiei s-au adunat cu toţii într-o clădire mare şi au stat liniştiţi cât le-am arătat eu ce nouă schemă am fost învăţată să fac, adică să merg foarte încet pe o cărare îngustă dintre nişte bănci din lemn, să mă cocoţ pe nişte scări şi să şed cuminte în timp ce Al scotea ceva dintr-un pachet mic, pe care-l duceam în spate. Apoi toată lumea a stat şi m-a admirat, în timp ce Al şi Maya purtau o conversaţie. Maya avea pe ea ceva pufos şi amplu, aşa că ştiam că după aceea n-aveam cum să mergem să ne jucăm în parc, dar era în regulă, pentru că toată lumea era mulţumită de cât de bine mi-am executat numărul. Mama a şi plâns, atât era de fericită.

Apoi am fost la mama acasă, iar copii alergau de jur împrejur şi-mi dădeau tort.

Câteva luni mai târziu, ne-am mutat într-o altă casă, cu o curte interioară mult mai mare. Avea şi garaj, dar, din fericire, n-a sugerat nimeni că eu ar fi trebuit să dorm acolo. Al şi Maya dormeau împreună şi, cu toate că nu-i deranja când mai săream şi eu în pat cu ei, nu prea era loc să dormi cum trebuie şi, oricum, pisicile se tot căţărau acolo, aşa că am învăţat să stau pe podea, pe partea Mayei. Aşa mă puteam trezi şi o puteam urma, dacă mergea pe undeva în mijlocul nopţii.

Treptat, am ajuns să înţeleg că nu mai munceam. Puteam doar să cred că i-am găsit pe toţi cei care erau de găsit, iar Wally şi Belinda îşi pierduseră interesul faţă de toată treaba asta. Maya încă mergea să alerge şi uneori venea şi Al cu noi, dar nu prea putea să ţină pasul.

Am fost, prin urmare, foarte surprinsă când Maya m-a urcat în camionetă şi am plecat la o plimbare cu maşina. Părea că mergem la

treabă, doar că starea Mayei era diferită, mai puţin gravă.

M-a dus într-o clădire despre care mi-a zis că e o şcoală. M-a cam derutat asta, pentru că ştiam că şcoala era ceva ce simţeam când pleca Ethan – nu un loc; era o stare de a fi fără băiat. Am intrat într-o cameră zgomotoasă, plină de copii care râdeau şi erau foarte încântaţi. Am stat cu ea şi i-am urmărit pe cei mici, care se chinuiau din răsputeri să rămână nemişcaţi. Mi-am amintit de Ethan, Chelsea şi restul copiilor din cartierul nostru, care erau mereu plini de energie.

Aveam o lumină vie în ochi. A vorbit o femeie, apoi toate fetiţele şi băieţeii au bătut din palme şi m-au speriat. Am dat din coadă, scăldându-mă în bucuria pe care o simţeam din partea tuturor.

Maya a mers în faţă, iar vocea îi era puternică şi părea să vină şi de lângă mine, şi din pereţi.

— Ea este Ellie, un fost câine de căutare şi salvare. Ca parte a programului nostru de informare, am vrut să vin să vă vorbesc despre ce ar trebui să faceţi dacă vă pierdeţi vreodată, a spus Maya.

Am căscat, întrebându-mă ce se petrecea. După ce am stat acolo degeaba timp de jumătate de oră, am coborât de pe scenă, iar copiii s-au aliniat să mă mângâie. Unii dintre ei m-au îmbrăţişat cu o afecţiune nestăvilită, iar alţii se comportau precaut.

Deşi nu mai făceam treabă cu Maya, mergeam adeseori la şcoală împreună. Uneori copiii erau mici, iar alteori nu erau copii deloc, ci oameni la fel de bătrâni ca bunicul şi bunica. Mai mergeam cu Maya în locuri pline de mirosuri de chimicale, unde se aflau oameni care aveau dureri sau, pur şi simplu, zăceau în pat. Zăboveam pe lângă oamenii ăştia până când se simţeau mai puţin trişti.

Îmi dădeam seama de fiecare dată când trebuia să mergem la şcoală, pentru că Mayei îi lua mai mult să se pregătească dimineaţa. În zilele în care nu mergeam la şcoală, se îmbrăca în grabă şi uneori ieşea în fugă pe uşă, iar Al chicotea. Apoi pleca şi el, iar eu rămâneam acasă cu proastele de pisici.

Deşi nu mai aveam alifie pe nas, Tinkerbell tot stătea pe lângă

mine şi se cuibărea lipită de blana mea când trăgeam câte-un pui de somn. Mă bucuram că nu era şi Al acolo să vadă. Al mă iubea tare mult pe mine, iar pe pisici, mai puţin. Tinkerbell se ascundea de Al, în timp ce Stella se apropia de el doar când avea mâncare, iar Emmet mergea câteodată ţanţoş până la el. Apoi, mândră nevoie mare, se lipea de el, de parcă îi făcea nu ştiu ce mare favoare că-i lăsa păr pe pantaloni.

Mergeam la şcoală de câţiva ani când Maya a decis să procedeze diferit. Ne aflam într-un loc numit clasă, care era o cameră mult mai mică decât unele camere în care mai fusesem şi care era plină de copii care păreau toţi să aibă aceeaşi vârstă. Copiii ăştia erau foarte mici şi stăteau pe podea, pe nişte păturele. Eram un pic invidioasă – acasă îmi petreceam timpul mai mult dormind şi se părea că nu mai aveam energia de altădată, aşa că m-am hotărât că, dacă ar fi vrut copiii să stau cu ei pe o pătură pe jos, aş fi fost dispusă să fac asta.

Maya a chemat în faţă o fetiţă, care s-a apropiat cu timiditate. Numele ei era Alyssa şi m-a îmbrăţişat. Când i-am lins faţa, copiii au râs, dar eu şi Maya n-am făcut niciodată asta – să chemăm un singur copil în faţă – şi nu înţelegeam ce se întâmpla.

Femeia care stătea la biroul mare, educatoarea, a spus:

— Alyssa n-a întâlnit-o niciodată propriu-zis pe Ellie, dar… dacă n-ar fi fost Ellie, Alyssa nu s-ar fi născut niciodată.

La scurt timp, au început să mă mângâie toţi copiii, iar asta semăna mai mult cu ce se întâmpla de obicei la şcoală. Unii copiii erau un pic duri, un băiat chiar m-a tras cam tare de urechi, dar l-am lăsat să facă asta.

Când s-au terminat cursurile, copiii au ieşit în fugă pe uşă, dar fetiţa, Alyssa, a rămas în urmă, la fel şi educatoarea. Maya părea încântată de ceva, aşa că am aşteptat până au intrat un bărbat şi o femeie, iar Alyssa s-a dus ţintă la ei.

Bărbatul era Jakob.

Am alergat la el. S-a aplecat şi mi-a scărpinat urechile.

— Ce mai faci, Ellie! Ia uite ce-ai încărunţit!

Femeia a ridicat-o pe Alyssa.

— Tati a lucrat cu Ellie, ştiai?

— Da, a răspuns fetiţa.

Maya i-a îmbrăţişat pe Jakob şi pe femeie, care a lăsat-o jos pe Alyssa ca să mă mai mângâie.

Am stat şi l-am privit pe Jakob. Era atât de diferit faţă de ultima oară când îl văzusem – durerea lui părea să fi dispărut. Mi-am dat seama că fetiţa asta, Alyssa, era copilul lui şi că femeia era mama ei. Jakob avea o familie şi era fericit!

Asta era diferit. În tot timpul cât l-am cunoscut, Jakob nu se simţise aşa nici măcar o dată.

— Mă bucur că faci programul ăsta de informare publică, i-a spus Jakob Mayei. Un câine ca Ellie are nevoie să muncească.

Am înţeles numele meu şi cuvântul *muncă*, dar n-am simţit că ar fi fost vreo nevoie urgentă de a găsi ceva în cameră. Jakob vorbea tot timpul de muncă; aşa era el.

A fost foarte plăcut să mă aflu acolo cu Jakob şi să văd cu câtă dragoste îşi privea familia. Când m-am aşezat pe podea, eram atât de fericită, încât aproape am adormit.

— Trebuie să te ducem acasă, i-a spus femeia Alyssei.

— Poate să vină şi Ellie? a întrebat Alyssa, iar toată lumea a râs.

— Ellie, mi-a spus Jakob, cuprinzându-mi faţa în mâini. Eşti un câine tare bun, Ellie. Un câine bun.

A-i simţi mâinile aspre pe blana mea mi-a amintit de vremea când eram pui şi abia învăţam să-mi fac treaba. Am dat din coadă, plină de dragoste pentru acest bărbat.

Şi totuşi… nu exista nicio îndoială că eram fericită cu Maya, aşa că, atunci când ne-am despărţit unii de alţii pe hol, am urmat-o fără ezitare.

— Bravo, Ellie, a murmurat Maya. Nu-i aşa că ţi-a plăcut să-l revezi pe Jakob?

— Pa, Ellie! a strigat micuţa Alyssa, vocea ei subţire răsunând pe holul liniştit.

Maya s-a oprit şi s-a întors, iar eu i-am urmat exemplul – ultima mea imagine cu Jakob a fost când şi-a ridicat fetiţa şi mi-a zâmbit.

În acel an, au murit şi Stella, şi Emmet. Maya a plâns şi a fost foarte tristă; şi Al s-a supărat destul de rău. Casa părea pustie fără ei, iar Tinkerbell simţea constant nevoia să-i confirm că era singura pisică – de câteva ori pe zi mă trezeam şi o găseam lipită de mine, sau, chiar şi mai deranjant, stând şi holbându-se la mine. Nu-i înţelegeam ataşamentul şi ştiam că menirea mea în viaţă nu era să fiu mamă adoptivă pentru o pisică, dar nu mă deranja prea tare şi uneori o lăsam chiar să mă lingă, pentru că părea s-o facă fericită.

Zilele cele mai bune erau când ploua, şi asta se întâmpla destul de rar – mirosurile păreau să sară din pământ, aşa cum se întâmpla când eram pui. De obicei simţeam când va ploua şi-mi aminteam cât de des se petrecea asta când eram la Fermă.

Mă gândeam din ce în ce mai des la Fermă şi la Ethan. Deşi amintirea vieţii mele cu Iuţilă, Sora şi Coco se estompase, nu aceasta era şi situaţia celeilalte vieţi. Uneori mă trezeam speriată şi-mi ridicam capul, crezând că am auzit portiera maşinii lui Ethan trântindu-se şi că el urma să intre în casă, chemându-mă.

Într-o zi, când părea că avea să plouă, eu şi Maya făceam şcoală într-o clasă plină de copii care stăteau pe scaune, nu pe pături. Deodată a fulgerat, iar toţi copiii au sărit şi au râs, apoi sau dus la geam, să se uite la cerul întunecat şi la ploaia care cădea cu putere. Am tras aer în piept, dorindu-mi să se deschidă ferestrele şi să intre în încăpere toate mirosurile minunate de afară.

— Liniştiţi-vă, copii! a spus învăţătoarea.

Uşa clasei s-a deschis deodată şi înăuntru au dat năvală un bărbat şi o femeie, amândoi uzi.

— L-am pierdut pe Geoffrey Hicks, a spus bărbatul.

Am simţit tensiunea din vocea lui şi i-am privit pe amândoi, agitată. Cunoşteam emoţia care venea de la ei, era ceva ce mai întâlnisem de câteva ori când făceam treabă.

— E un băiat din clasa întâi, i-a zis bărbatul Mayei.

Copiii au început să vorbească.

— Linişte! a izbucnit învăţătoarea.

— Se jucau de-a v-aţi ascunselea când a început ploaia, a povestit femeia. Furtuna a apărut de nicăieri; acum era frumos, apoi… Şi, când i-am băgat pe toţi înăuntru, Geoffrey nu era cu ei. Era rândul lui să se ascundă.

Şi-a dus mâinile la ochi, care erau deodată plini de lacrimi.

— Ar putea câinele… a început bărbatul.

Maya s-a uitat la mine, iar eu m-am ridicat şi mai dreaptă.

— Mai bine aţi suna la 911, a răspuns ea. Ellie n-a mai lucrat în căutare şi salvare de şapte sau opt ani.

— Dar n-o să şteargă apa urma? Furtuna e din ce în ce mai puternică, plânse femeia. Mi-e teamă că până ajung ceilalţi câini…

Maya şi-a muşcat buza.

— Sigur că o să căutăm. Dar… totuşi, trebuie să anunţaţi poliţia. Unde credeţi că s-ar fi putut duce?

— E o pădurice în spatele locului de joacă. E un gard acolo, dar are o spărtură prin care trec mereu copiii, a informat-o bărbatul.

— Ăsta este rucsacul lui, vă ajută la ceva? a întrebat femeia întinzându-i-l.

Am simţit cât de nervoasă era Maya în timp ce alergam alături de ea pe coridor. Ne-am oprit la uşă, iar pe ea a cuprins-o un sentiment de neputinţă.

— Uită-te cum plouă… În regulă, Ellie? a întrebat aplecându-se uşor spre mine. Ellie, eşti gata, fetiţo? Uite, miroase asta!

Am ascultat-o şi am simţit unt de arahide, ciocolată, creioane şi ceva special, care părea mirosul băiatului.

— Geoffrey, Geoffrey, a spus Maya. Bine? *Găseşte!*

A deschis uşa, iar ploaia a bătut în hol.

Am ieşit afară, în ploaie. Maya a fugit către capătul opus al curţii.

— Aici, Ellie, găseşte aici!

Am căutat tocmai până în capătul gardului: nimic. Maya se simţea frustrată şi se speria din ce în ce mai tare, pe măsură ce se

afunda prin nămol. Am găsit o porţiune desprinsă a gardului, dar în zonă nu se afla nimic pentru care să dau alarma.

— Bine, dacă ar fi fost acolo, l-ai fi simţit, nu-i aşa? Geoffrey! Geoffrey, te rugăm, vino, nu se întâmplă nimic!

Ne-am ţinut de gard, îndreptându-ne spre celălalt capăt al curţii. A sosit o maşină de poliţie şi Maya a alergat către ea, ca discute cu bărbatul care conducea.

Am continuat să-l caut pe Geoffrey. Deşi nu simţeam nimic, ştiam că, dacă mă concentram tare, aşa cum am fost învăţată, puteam separa mirosul rucsacului de celelalte. Important era să nu renunţ.

Deodată, am simţit ceva şi m-am uitat de jur împrejur. În gard era o spărtură prin care niciun adult nu ar fi putut trece, dar îl simţeam pe Geoffrey – se strecurase pe acolo! Plecase de la locul de joacă.

Am fugit înapoi la Maya şi am alertat-o. Vorbea cu poliţistul şi nici nu m-a observat la început, dar apoi s-a întors către mine, şocată.

— Ellie? *Arată-mi!*

Am alergat împreună prin ploaie, până la gaura din gard.

— Vino! a strigat către poliţist, alergând disperată. A ieşit de pe teritoriul şcolii! Este de cealaltă parte a gardului!

Simţeam mirosul lui Geoffrey în dreptul ţăruşilor şi, de acolo, puteam să-mi dau seama încotro se îndreptase. *Da, pe aici a luat-o!*

Deodată, mirosul s-a estompat. Am făcut doi paşi, după care am pierdut orice urmă, deşi, cu o clipă în urmă, mirosul fusese atât de puternic.

— Ce e? a întrebat poliţistul.

— E posibil să fi urcat în vreo maşină, a spus Maya, iar poliţistul a oftat.

Mi-am coborât nasul şi atunci am simţit urma din nou. Am schimbat direcţia, iar mirosul a devenit din ce în ce mai puternic. Pe stradă, apa curgea la vale într-un şuvoi constant pe lângă trotuar,

gâlgâind într-o scurgere. Mi-am vârât botul în deschizătură, ignorând mirosurile aduse de şuvoi în canalizare şi m-am concentrat. Dacă aş fi vrut, m-aş fi putut strecura prin deschizătura aia până în canalizarea zgomotoasă şi umedă, însă nu era nevoie – îl puteam simţi pe Geoffrey; era fix în faţa mea, deşi nu-l puteam vedea în întuneric.

M-am uitat la Maya.

— Dumnezeule, e aici, e în canalizare! a strigat ea.

Poliţistul a scos o lanternă şi a luminat în canalizare. Am văzut cu toţii în acelaşi timp faţa palidă a unui băieţel speriat.

CAPITOLUL 25

— Geoffrey! e în regulă! O să te scoatem de acolo! i-a strigat Maya.

Fără să-i pese de apă, a îngenuncheat pe asfalt, chinuindu-se să ajungă la băiat. Acesta se sprijinea de un fel de perete, iar eu simţeam venind din partea lui valuri puternice de teamă. Chiar în spatele său se afla un canal în care se scurgea apa de ploaie cu un zgomot puternic. Opintindu-se, Maya s-a întins cât de mult putea, dar tot n-a reuşit să ajungă la băiat.

— Cum o fi ajuns acolo? a strigat poliţistul.

— E o deschizătură mică; trebuie să se fi strecurat aici înainte să înceapă ploaia. Doamne, ce mai toarnă! a exclamat Maya.

Deasupra capului lui Geoffrey se afla un capac fixat în beton. Poliţistul a încercat să-l ridice, dar fără succes.

— Trebuie să aduc un levier! a zbierat el.

l-a dat Mayei lanterna şi a fugit prin apa care se tot aduna.

Geoffrey tremura de frig, iar ochii îi erau lipsiţi de strălucire. Deşi avea gluga impermeabilului galben trasă pe cap, aceasta nu-l proteja prea mult de frig.

— Ţine-te bine, da, Goeffrey? Ţine-te bine; o să te scoatem de acolo, da?

Geoffrey n-a răspuns.

Maşina de poliţie se auzea venind şi, în mai puţin de un minut, uruia după colţ, alunecând un pic când s-a oprit lângă noi. Poliţistul a sărit din maşină şi s-a dus la portbagaj.

— Pompierii sunt pe drum! a zbierat.

— N-avem suficient timp! a strigat Maya. Alunecă în apă!

Poliţistul a venit cu o bucată de fier îndoită.

— Geoffrey, rezistă! Să nu-ţi dai drumul! a strigat Maya.

Poliţistul a început să tragă de capacul de canalizare cu unealta. Eu şi Maya ne-am dus glonţ acolo şi am văzut cum nămolul a căzut pe faţa lui Geoffrey când capacul a fost dat la o parte. A ridicat mâna să se şteargă şi, când a făcut asta, n-a mai putut să se ţină de perete şi a căzut în apă. Ne-a privit pentru o clipă, iar apoi apa îl trase în canal.

— Geoffrey! a strigat Maya.

Eu încă jucam *Găseşte,* aşa că nu am ezitat, m-am aruncat cu capul înainte. În momentul în care am ajuns în canal, am fost tras de curent în aceeaşi direcţie ca şi băiatul.

Era întuneric – m-am scufundat, după care, când am ieşit, m-am lovit cu capul de ciment. Am ignorat totul, concentrându-mă asupra lui Geoffrey, care era în faţa mea, luptându-se pentru a supravieţui. Mirosul lui era slab, dar încă acolo, dispărând şi reapărând în apele învolburate.

Deodată mi-a dispărut pământul de sub picioare, m-am răsucit şi am căzut în beznă – canalul mic s-a unit cu unul mai mare, în care apa era mai adâncă, iar zgomotul, mai puternic. Am identificat totuşi mirosul lui Geoffrey. Deşi nu puteam să-l văd, băiatul era la doar câţiva metri în faţa mea.

Cu o secundă înainte să ajungă sub apă, am înţeles ce urma să se întâmple – de câte ori nu-mi făcuse Ethan figura asta? Aştepta până în ultima clipă. Şi, aşa cum am ştiut întotdeauna unde să găsesc băiatul în adâncimile întunecate, aşa îl simţeam şi pe Geoffrey rostogolindu-se fix sub mine. M-am scufundat, chinuindu-mă, şi apoi i-am prins gluga în gură. Ne-am ridicat la suprafaţă împreună.

N-aveam cum să mergem decât acolo unde ne purta apa. Am tras de glugă, chinuindu-mă să-i ţin lui Geoffrey capul deasupra apei. Era viu, dar nu se mai zbătea.

O lumină slabă licărea pe pereţii uzi – canalul în care ne aflam era pătrat şi lat de vreo doi metri, fără nicio ieşire. Cum aveam să-l salvez pe Geoffrey?

Lumina a devenit din ce în ce mai puternică, iar curentul, rapid.

L-am ţinut strâns pe Geoffrey de glugă, simţind că urma să se întâmple ceva.

Am ieşit la lumina zilei, căzând printr-un puţ şi aterizând într-un râu rapid. M-am chinuit să ne ţin pe amândoi la suprafaţa apei învolburate. Malurile râului erau cimentate, dar în timp ce-l trăgeam pe Geoffrey către unul dintre ele, curentul îmi opunea rezistenţă, trăgându-ne înapoi. Epuizată şi cu dureri mari, cauzate de efort, l-am tras pe Geoffrey către mal, înotând cât de tare am putut.

Mi-au atras atenţia nişte lumini intermitente şi am văzut pe mal câţiva bărbaţi care purtau nişte impermeabile. Aş fi putut fi luată de ape înainte de a-l salva pe băiat.

Doi dintre bărbaţi au sărit în apă. Erau legaţi unul de altul, iar frânghia era ţinută de alţi bărbaţi puternici. Cei doi bărbaţi şi-au întins mâinile, ca să ne prindă, iar eu am făcut tot ce am putut pentru a ajunge la el.

— V-am prins! a strigat unul dintre ei.

M-a apucat de zgardă, iar celălalt bărbat l-a ridicat pe Geoffrey. Sfoara s-a întins şi, cu ajutorul ei, am ajuns pe mal.

Bărbatul mi-a dat drumul şi a îngenuncheat lângă Geoffrey. I-au apăsat corpul micuţ şi a vomitat apă maro, tuşind şi plângând. Am şchiopătat până la el şi, în timp ce frica lui scădea în intensitate, mă mai linişteam şi eu. Avea să fie bine.

Bărbatul a rupt hainele de pe Geoffrey şi l-a înfăşurat în pături.

— Ai să fii bine, băiatule; ai să fii bine. E căţelul tău? Ţi-a salvat viaţa.

Geoffrey n-a răspuns, dar s-a uitat pentru o secundă în ochii mei.

— Să mergem! a strigat unul dintre bărbaţi, după care Geoffrey a fost dus sus pe deal şi băgat într-o dubă, care a plecat cu sirenele vuind.

M-am întins în noroi. Membrele îmi tremurau foarte rău şi am vomitat şi eu, simţind cum durerea tăia prin mine. Eram atât de slăbită, încât nici nu puteam vedea. Ploaia rece mă tot bătea, iar eu

stăteam întinsă acolo, pur şi simplu. Nu puteam face nimic.

O maşină de poliţie a tras lângă mine, oprind în acelaşi timp şi sirenele. Am auzit uşa trântindu-se.

— Ellie! a strigat Maya din stradă.

Am ridicat capul, dar eram prea obosită să mai pot da din coadă. A alergat înnebunită până pe mal, ştergându-şi lacrimile. Era udă leoarcă, dar tot puteam să-i simt căldura şi dragostea în timp ce mă strângea la pieptul ei.

— Eşti un câine tare bun, Ellie. L-ai salvat pe Geoffrey. Eşti un câine atât de bun! O, Doamne, am crezut că te-am pierdut, Ellie!

Mi-am petrecut noaptea la veterinar şi, în următoarele zile am fost atât de ţeapănă, că abia mă puteam mişca. Apoi am fost cu Maya la şcoală, doar că de data asta erau toţi adulţi. De vârsta ei. Am stat cu luminile în ochi în timp ce un bărbat vorbea tare şi apoi a venit la noi şi mi-a pus o zgardă ciudată în jurul gâtului, în timp ce lumini şi mai puternice, unele ca nişte fulgere mute, tot apăreau şi dispăreau peste tot în jurul nostru, aşa cum s-a întâmplat când eram cu mama, după incendiul care l-a rănit pe Ethan. Bărbatul a prins ceva şi de uniforma Mayei, iar toată lumea a bătut din palme. Dinspre Maya am simţit venind dragoste şi mândrie, iar când mi-a şoptit că sunt căţel bun m-am simţit şi eu mândră.

La scurt timp după asta, în casă începuse să domnească o atmosferă neobişnuită. Maya şi Al erau deopotrivă încântaţi şi agitaţi, părând că le plăcea foarte tare să poarte conversaţii la masă.

— Dacă e băiat, de ce nu-i putem spune Albert? a întrebat Al. E un nume frumos.

— E un nume minunat, scumpule, dar cum o să-l strigăm? Tu eşti Albert al meu, Al al meu.

— Îi putem spune Bert.

— Of, scumpule!

— Ei bine, cum o să-i spunem, atunci? Sunteţi atât de mulţi în familia ta, încât aţi folosit toate numele care există. Nu-i putem spune Carlos, Diego, Ricardo…

— Ce zici de Angel?

— Angel? Vrei ca pe fiul meu să-l cheme Angel?! Cred că n-ar trebui ca numele să fie ales de femeia care şi-a botezat pisica Tinkerbell[3].

Pisica în cauză dormea sprijinită de mine şi nici măcar n-a tresărit la auzul numelui ei. Aşa sunt pisicile; nu primeşti atenţie din partea lor decât atunci când vor ele să o ofere.

Maya râdea.

— Ce zici de Charles?

— Charley? Nu, n-o să-l cheme Charley pe primul meu născut, a obiectat Al.

— Anthony?

— N-ai un văr pe nume Anthony?

— Îl cheamă Antonio, l-a corectat Maya.

— Ei bine, nu-mi place de el. Mustaţa lui e infernală.

Când a auzit asta, Maya s-a tăvălit de râs. Am pocnit cu coada o dată, în semn că înţeleg toată veselia.

— George?

— Nu.

— Raul?

— Nu.

— Jeremy?

— Normal că nu.

— Ethan?

Am sărit în picioare, iar Al şi Maya s-au holbat la mine uimiţi.

— Cred că lui Ellie îi place, a spus Al.

Am înclinat capul, uitându-mă la ei nesigură. Tinkerbell îmi aruncă o privire posomorâtă. Am ţopăit până la uşă, ridicându-mi nasul.

— Ce e, Ellie? a întrebat Maya.

Nu era nici urmă de băiat şi nu mai eram sigură dacă auzeam

[3] Clopoţica (n.tr.).

bine. Afară erau nişte copii pe biciclete, dar niciunul dintre ei nu era Ethan. La ce mă gândeam oare, că Ethan al meu, ca şi Jakob, o să apară aşa, deodată, în viaţa mea? Ştiam instinctiv că aşa ceva n-avea să i se întâmple niciodată unui câine. Şi totuşi, Maya a spus numele băiatului, nu-i aşa? De ce ar fi făcut una ca asta?

Am mers la Maya ca să mă liniştesc, apoi m-am aşezat, oftând. Tinkerbell a venit ţopăind şi s-a lipit de mine şi, un pic jenată, mi-am aruncat ochii în altă parte, dezlipindu-i de privirea atotştiutoare a lui Al.

N-a trecut mult şi aveam o nouă persoană în casă: micuţa Gabriella, care mirosea a lapte acru şi părea chiar mai inutilă decât pisica. Când a adus prima oară copilul acasă, Maya m-a invitat să o miros, dar n-am fost prea impresionată. De atunci am simţit mereu din partea Mayei o dragoste nestăvilită care m-a ajutat de multe ori să adorm liniştită.

Durerile din oase deveniseră obişnuinţă, întocmai cum se petrecuse când eram Bailey şi-l ajutam tot timpul pe bunicul la treburi. Văzul şi auzul au început să-mi slăbească –, şi asta îmi era cunoscut.

Mă întrebam dacă Maya ştia că se apropia ziua în care n-aveam să mai fiu cu ei. Era de înţeles că trebuia să mor, aşa cum şi Emmet, şi Stella au murit – asta e firea lucrurilor.

În vreme ce stăteam la soare gândindu-mă la asta, am realizat că mi-am trăit viaţa fiind un câine bun. Ce am învăţat de la prima mea mamă m-a dus la Ethan, şi ce am învăţat de la Ethan mi-a permis să mă scufund în apele întunecate şi să-l salvez pe Geoffrey. De-a lungul timpului, Jakob m-a învăţat cum să joc *Găseşte* şi am ajutat la salvarea multor oameni.

De asta, după ce l-am părăsit pe Ethan, m-am născut din nou, ca Ellie – tot ce am învăţat vreodată m-a ajutat să ajung un câine bun, care a salvat oameni. Nu era la fel de distractiv ca atunci când eram un câine zăpăcit, dar acum ştiam de ce creaturile astea, aceste fiinţe umane, m-au fascinat din primul moment în care le-am văzut.

Pentru că destinul meu era legat de al lor fără nici cea mai mică îndoială. În special de Ethan – era o legătură ce avea să dăinuie mereu.

Dându-mi seama că mi-am îndeplinit menirea, am avut certitudinea că mă aflam la sfârşit, că nu aveau să mai fie alte renaşteri. Mă simţeam împăcată cu gândul, însă, oricât de minunat este să fii căţel, n-aş vrea să mai împart asta cu nimeni altcineva decât cu băiatul. Maya şi Al o aveau pe micuţa Gabriella să-i distragă, iar eu eram mai la urmă în familie – mai puţin când venea vorba de Tinkerbell, care credea că eu eram familia.

M-am întrebat dacă şi pisicile se reîncarnau, dar apoi am alungat acest gând, pentru că, după câte mi-am dat seama, pisicile nu aveau nicio menire.

În mod jenant, am început să am probleme în a mă ţine până când ajungeam afară, şi asta se întâmpla din ce în ce mai des – lăsam mizerie în casă. În plus, ca să fie şi mai rău, şi Gabriella avea aceeaşi problemă.

Al m-a dus de câteva ori la veterinar, iar acesta mă mângâia peste tot, spre marea mea încântare.

— Eşti un câine bun… doar că îmbătrâneşti, spunea Al.

Dădeam din coadă când auzeam că sunt un câine bun. Maya era foarte ocupată cu Gabriella, aşa că, mai tot timpul eram doar eu şi Al, iar pe mine nu mă deranja. Îi puteam simţi afecţiunea ori de câte ori mă ajuta să mă ridic, pentru a merge cu maşina împreună.

Într-o zi, Al a trebuit să mă care în grădină ca să-mi fac nevoile şi am simţit tristeţea dărâmându-l pe măsură ce înţelegea ce însemna asta. I-am lins faţa ca să-l liniştesc şi mi-am pus capul în poala lui când s-a aşezat pe jos să plângă.

Când Maya a venit acasă, a adus fetiţa afară şi am stat cu toţii împreună.

— Ai fost un câine tare bun. Ellie, îmi repeta Maya iar şi iar. Eşti un câine erou. Ai salvat vieţi. L-ai salvat pe băieţelul acela, Geoffrey!

O vecină a venit şi-a luat-o pe Gabriella. Maya s-a aplecat către copilul ei, şoptindu-i ceva la ureche.

— Pa-pa, Ellie, a spus Gabriella.

Şi-a întins mânuţa, iar femeia a ţinut-o aproape de mine, ca eu să o pot linge.

— Spune „pa-pa", a spus femeia.

— Pa-pa, a spus din nou Gabriela, după care a fost dusă în casă.

— E atât de greu, Al, a oftat Maya.

— Ştiu. Dacă vrei, fac eu asta în locul tău.

— Nu, nu. Trebuie să fiu alături de Ellie.

Al m-a ridicat delicat şi m-a cărat la maşină. Maya s-a urcat în spate, lângă mine.

Ştiam unde ne ducem. Gemând din cauza durerilor, m-am prăbuşit cu capul în poala Mayei. Mi-am dat seama că, în scurt timp, urma să simt multă pace. Maya mă mângâia pe cap şi am închis ochii. Mă întrebam dacă mai exista ceva ce mi-aş fi dorit să mai fac o dată – să joc *Găseşte?* Să înot în ocean? Să-mi scot capul pe geamul maşinii? Toate astea erau lucruri minunate – le făcusem însă pe toate şi era de-ajuns.

Am dat din coadă când m-au aşezat pe masa de metal, Maya plângea şoptind iar şi iar „Eşti un câine bun" şi, când am simţit mica înţepătură în gât, m-au alinat cuvintele şi dragostea ei. Apoi m-am lăsat purtată de apele minunat de calde ale oceanului.

CAPITOLUL 26

Noua mea mamă avea o faţă mare şi neagră, iar limba ei era caldă şi roz. M-am holbat la ea, simţindu-mă bulversată când mi-am dat seama că se repetase totul – nu părea plauzibil, nu după ce fusesem Ellie.

Mai aveam alţi opt fraţi şi surori, toţi negri, toţi sănătoşi şi gata de joacă. În mare parte însă, eu preferam să umblu singur şi să mă gândesc la motivul pentru care eram din nou căţel.

N-avea nicio logică. Am înţeles că n-aş fi fost niciodată cu Ethan dacă în calitate de Toby n-aş fi învăţat să deschid o poartă. Cu Ethan am învăţat despre dragoste şi tovărăşie şi am simţit că îmi îndeplineam cu adevărat menirea, chiar şi când nu făceam decât să-l însoţesc în aventurile lui zilnice. Dar Ethan m-a învăţat şi cum să salvez oamenii de la înec şi astfel, când am fost Ellie, am învăţat să joc *Găseşte* şi am putut să salvez băieţelul din canalizare. N-aş fi fost atât de bună la munca mea dacă n-aş fi câştigat experienţă când am fost câinele lui Ethan – distanţa permanentă dintre mine şi Jakob ar fi fost dureroasă şi de neînţeles.

Ce ar fi putut să se mai întâmple, să-mi justifice reîncarnarea?

Ne aflam într-un coteţ bine întreţinut, care avea pe jos ciment, iar de două ori pe zi venea un bărbat care curăţa şi ne scotea într-o curte, să zburdăm prin iarbă. Veneau tot felul de oameni, stăteau cu noi, ne ridicau şi se uitau la lăbuţele noastre, însă dragostea pe care o simţeam la ei nu era precum cea care am avut parte împreună cu Ethan, Maya şi Al.

— Ai nişte căţeluşi tare drăguţi, Colonele, a spus unul dintre bărbaţi, ridicându-mă în timp ce vorbea. Fac bani buni.

— Mi-e teamă pentru cel pe care-l ţii în mână, oftă altul. Nu pare să aibă prea multă energie.

Mirosea a fum, iar felul în care mama mea cea nouă a reacţionat la apariţia lui m-a făcut să înţeleg că era stăpânul ei.

— L-ai dus la veterinar?

Bărbatul m-a răsucit, trecându-mi degetul mare pe sub buze, ca să-mi vadă dinţii. I-am permis, însă fără tragere de inimă – nu voiam decât să fiu lăsat în pace.

— Nu pare să aibă nimic. Pur şi simplu, preferă să stea de unul singur şi să doarmă, a răspuns cel numit Colonelul.

— Ei, păi, n-au cum să fie toţi campioni, a conchis cel care mă ţinea, după care îmi dădu drumul.

Am simţit nefericire din partea Colonelului în timp ce mă urmărea alergând. Nu ştiam cu ce anume greşisem, dar mi-am imaginat că oricum n-aveam cum să rămân prea mult acolo. Dacă mă învăţaseră ceva experienţele anterioare, era că oamenilor le plăceau căţeluşii abia fătaţi, dar nu suficient de mult cât să-i păstreze.

Dar mă înşelam. Câteva săptămâni mai târziu, majoritatea surorilor şi fraţilor mei au fost luaţi de alţii şi am rămas doar trei. Am simţit resemnarea venind din partea noii mele mame care nu ne mai alăpta, dar îşi cobora încă nasul spre noi când ne apropiam ca s-o lingem pe faţă. Lăsa impresia că mai trecuse prin asta.

În zilele următoare, oamenii veneau să ne viziteze şi să se joace cu noi – ba ne puneau în feţe de pernă, ba ne zdrăngăneau cheile în faţă ori aruncau câte-o minge pe sub nasul nostru, să vadă ce se întâmplă. Niciunul dintre jocuri nu mi s-a părut potrivit pentru căţei, dar toată lumea părea să le acorde o importanţă foarte mare.

— Cam mulţi bani pentru o chestie atât de mică, i-a spus un bărbat Colonelului.

— Sire este de două ori campion naţional de vânătoare, iar mama a fost printre primii la campionatul statal şase ani la rând; a câştigat de două ori. Eu cred că merită banii, a spus Colonelul.

Au bătut palma şi atunci am rămas doar eu, mama şi o soră pe care-am numit-o Ţopăilă, pentru că mă pomeneam mereu cu ea

sărind pe mine. Acum, că fratele ei preferat nu mai era cu noi, Ţopăilă era călare pe mine neîncetat. Colonelul a remarcat că devenisem mai activ şi am simţit venind din partea lui un sentiment de uşurare.

Apoi o femeie care mirosea a cai a luat-o şi pe Ţopăilă, iar eu am rămas singur – ceea ce, trebuie să recunosc, îmi convenea.

— Cred că trebuie să scad preţul, a spus Colonelul câteva zile mai târziu. Ce păcat!

Nici măcar n-am ridicat capul şi nici n-am alergat către el ca să încerc să-l conving să nu fie dezamăgit de mine. De fapt, aveam inima frântă. Pur şi simplu nu puteam înţelege ce se întâmpla cu mine, de ce eram căţeluş din nou. Gândul de a trece iar prin dresaj, să învăţ iar să joc *găseşte* cu altcineva în afară de Maya sau Jakob, de a trăi o altă viaţă m-a doborât cu totul. Mă simţeam de parcă eram un câine rău.

N-am alergat la gard să-i văd pe oamenii care veneau în vizită nici măcar când erau însoţiţi de copii – nu voiam să trec prin asta iar; Ethan avea să rămână singurul băiat de care mă ataşasem vreodată.

— Ce-i cu el? E bolnav? am auzit un bărbat întrebând într-o zi.

— Nu, doar preferă să stea singur, a răspuns Colonelul.

Bărbatul a intrat în coteţ şi m-a ridicat. Avea ochi albaştri şi mă privea cu duioşie.

— Eşti doar un micuţ mai serios, aşa e? m-a întrebat.

Am simţit o emoţie puternică din partea lui şi mi-am dat cumva seama că avea să mă ia cu el în ziua aia. Am alergat la mama mea cea nouă şi am lins-o pe faţă în semn de la revedere. Părea să ştie şi ea asta şi mi-a răspuns cu afecţiune.

— Îţi dau două sute cincizeci, a spus bărbatul cu ochi albaştri.

Am simţit cât de surprins a fost Colonelul.

— Poftim? Domnule, paternitatea acestui câine…

— Da, am citit anunţul. Uitaţi cum stă treaba, e pentru iubita mea. N-o să-l ia la vânătoare; doar vrea un câine. Aţi spus că putem

cădea la înţelegere. Acum mă gândesc că, dacă ai un căţel de trei luni şi ai o canisă, trebuie să existe vreun motiv pentru care nimeni nu-l vrea pe ăsta. Şi nici dumneata nu cred că-l vrei pe ăsta. Aş putea să intru pe internet şi să iau un labrador pe degeaba, dar m-am gândit că ăsta are acte şi pedigri, deci dau două sute cincizeci de dolari. Mai e careva la coadă pentru el? Mă îndoiesc!

La scurt timp, bărbatul mă punea pe bancheta din spate a maşinii lui. A bătut palma cu Colonelul, care m-a dat fără ca măcar să-mi mângâie capul în semn de rămas-bun. Bărbatul i-a dat Colonelului o bucată mică de hârtie:

— Dacă vreţi vreodată să vă cumpăraţi o maşină de lux, daţi-mi un telefon, a spus vesel.

L-am măsurat din priviri pe noul meu stăpân. Mi-a plăcut că m-a lăsat să fiu un căţel de bancheta din faţă, dar când m-a privit n-am simţit iubire venind din partea lui, ci indiferenţă, mai degrabă.

Am aflat în curând de ce: n-aveam să locuiesc cu bărbatul, pe care îl chema Derek. Noul meu cămin era alături de o femeie pe nume Wendi, care a ţipat şi a ţopăit de mama focului când Derek m-a adus în casă. Au început imediat să se tăvălească, aşa că eu m-am trezit explorând noul meu apartament. Hainele şi pantofii erau peste tot, iar pe masa din faţa canapelei se aflau cutii cu mâncare uscată în ele. Le-am lins de n-a mai rămas nimic.

Derek nu simţea ceva special nici pentru Wendi, deşi a îmbrăţişat-o înainte de a ieşi pe uşă. Ori de câte ori Al pleca de acasă, sentimentul puternic de iubire pe care-l aveam faţă de Maya mă făcea mereu să dau din coadă, dar bărbatul ăsta nu era aşa.

Dragostea lui Wendi pentru mine a fost imediată, dar confuză, un amalgam de sentimente pe care nu le înţelegeam. În zilele care au urmat m-a numit în multe feluri: Ursuleţul-Câh, Împleticilă, Curiosul, Obrăznicilă şi Fistic. Apoi iar Ursuleţul-Câh, şi în curând a rămas cu ursuleţul în toate variaţiile: Ursuleţul-Zglobiu, Ursuleţul-Urs, Ursuleţ-Dulce, Ursuleţ-Pufos şi Ursuleţ-Fantastic. Mă ţinea şi mă pupa peste tot şi mă strângea de parcă nu se putea sătura de

mine.

În fiecare dimineaţă, Wendi dădea iama prin lucruri, fiind cuprinsă de panică şi zbierând:

— Am întârziat! Am întârziat!

Trântea uşa şi apoi rămâneam singur toată ziua, plictisit în ultimul hal.

Punea ziare pe podea, dar nu-mi aminteam dacă trebuia să urinez pe ele sau să le ocolesc, aşa că făceam puţin din fiecare. Mă dureau dinţii atât de tare, încât îmi curgeau balele, aşa că ajungeam să ronţăi nişte pantofi, iar asta o făcea pe Wendi să ţipe când venea. Uneori uita să mă hrănească, iar atunci nu mai aveam altă variantă decât să-mi vâr botul în gunoi după ceva şi, bineînţeles, asta ducea la ţipete.

Din câte-mi dădeam seama, n-aveam nicio menire în viaţa cu Wendi. Nu ne antrenam împreună; nici de plimbat nu ne plimbam prea mult împreună – deschidea uşa noaptea şi mă lăsa să alerg prin curte. Când făcea asta şi ziua, deşi se întâmpla destul de rar, o simţeam cuprinsă de o frică dubioasă, de parcă ar fi fost ceva rău. Am devenit atât de frustrat, încât am început să latru, uneori ore în şir, glasul meu răsunând prin pereţi.

Într-o zi s-a auzit o bătaie puternică în uşă.

— Urs! mi-a şuşuit Wendi.

M-a închis în dormitorul ei, dar îl auzeam clar pe bărbatul cu care vorbea. Părea furios.

— Nu ai voie să ai câine! Scrie în contractul de închiriere! La auzul cuvântului „câine", m-am speriat, întrebându-mă dacă nu cumva eu eram motivul furiei bărbatului. Din câte ştiam, nu făcusem nimic rău, dar toate regulile erau diferite acolo, deci cine ar fi putut să ştie?

Următoarea dată când Wendi a plecat la muncă, m-a chemat şi mi-a cerut să şed. Părea total neimpresionată de faptul că ştiam cum să fac asta la comandă, fără să fi fost învăţat.

— Uite ce e, Ursuleţ, nu ai voie să latri cât sunt eu plecată, bine?

O să am necazuri cu vecinii. N-ai voie să latri, da?

Am simţit venind din partea ei un sentiment de tristeţe şi m-am întrebat despre ce era vorba. Poate că şi ea era plictisită toată ziua. De ce nu mă lua, pur şi simplu, cu ea? Îmi plăcea tare mult să mă plimb cu maşina! Am lătrat toată ziua, ca să-mi consum energia, dar n-am ros pantofi deloc.

O zi mai târziu, Wendi a deschis uşa furioasă, ţinând în mână o hârtie. Am alergat către ea cu vezica pe cale să-mi explodeze, dar nu mi-a dat drumul afară. În schimb s-a uitat la hârtie şi apoi a început să ţipe. N-am avut încotro, şi m-am uşurat pe podeaua din bucătărie, iar Wendi m-a lovit la fund, după care a deschis uşa.

— Poftim, n-ai decât să ieşi; şi aşa ştie toată lumea că eşti aici, a mormăit.

Mi-am terminat treaba în grădină. Mi-a părut rău că am făcut mizerie în bucătărie, dar nu mă mai puteam abţine.

A doua zi, Wendi a dormit până mai târziu, iar apoi ne-am urcat în maşină şi am plecat într-o plimbare lungă. Stăteam în spate pentru că pe locul din faţă se aflau foarte multe lucruri de-a valma, dar a crăpat fereastra, pentru a-mi putea scoate botul afară. Am oprit în faţa unei case micuţe, care avea în curte câteva vehicule – şi-mi puteam da seama după mirosul lor că nu mai fuseseră mutate de multă vreme. Mi-am ridicat piciorul lângă unul dintre ele.

O femeie mai în vârstă a deschis uşa.

— Bună, mamă, a zis Wendi.

— Acesta e? E uriaş. Ai spus că e un căţeluş.

— Păi… l-am botezat Ursuleţul, ce ţi-ai imaginat?

— N-o să meargă.

— Mamă! N-am altă variantă! Am primit o înştiinţare de evacuare! a strigat furioasă Wendi.

— Păi, şi ce-a fost în capul tău?

— E un dar din partea lui Derek! Ce era să fac, să-l dau înapoi?

— De ce ţi-a dăruit un câine, când tu n-ai voie să ţii câini în apartament?

— Pentru că i-am spus că-mi doream unul, mamă! Eşti mulţumită?! Am zis că-mi doresc un câine! Doamne!

Sentimentele pe care cele două femei le aveau una faţă de cealaltă erau atât de complexe, încât n-aveam nicio şansă să le înţeleg. Împreună cu Wendi am petrecut noaptea în casa mică şi amândurora ne-a fost un pic frică, un bărbat pe nume Victor, care a venit acasă când s-a făcut întuneric, era atât de plin de furie, încât m-a derutat complet. În timp ce eu şi Wendi stăteam într-un pat îngust dintr-o cameră mică, Victor ţipa în altă parte a casei.

— Nu vreau niciun câine aici!

— Ei bine, e casa mea şi fac ce vreau!

— Şi ce-ar trebui să facem cu un câine?

— Asta-i o întrebare prostească; ce face lumea cu câinii?

— Taci, Lisa! Taci şi gata.

— O să fie bine, Ursuleţule! N-am să permit să ţi se întâmple nimic, mi-a şoptit Wendi.

Era aşa de tristă, că i-am lins mâna ca să o liniştesc, dar am făcut-o să plângă.

A doua zi dimineaţă, cele două femei au stat şi au vorbit afară, lângă maşină. Cu cât plecam mai repede de acolo, împreună cu Wendi, cu atât era mai bine.

— Doamne, mamă, cum poţi să-l suporţi?! a întrebat Wendi.

— Nu-i chiar aşa de rău. E mai bun decât tatăl tău.

— O, nu începe.

Au rămas tăcute preţ de-un minut. Am adulmecat aerul în care plutea mirosul acru al gunoiului adunat lângă casă. Nu m-ar fi deranjat să caut prin el într-o zi, avea o aromă încântătoare.

— Păi… să mă suni când ajungi acasă, a spus în cele din urmă femeia mai în vârstă.

— Aşa voi face, mamă. Să ai grijă de Ursuleţ.

— O să am.

Femeia a băgat o ţigară în gură şi a aprins-o, suflând fumul cu putere.

Wendi a îngenuncheat lângă mine, iar tristeţea ei îmi era cunoscută din alte vieţi. Mi-a mângâiat faţa şi mi-a spus să fiu căţel cuminte, după care a deschis uşa şi s-a strecurat înăuntru fără să mă lase şi pe mine să urc. Am urmărit maşina îndepărtându-se, deşi nu prea ştiam cu ce greşisem. Dacă eram un căţel atât de bun, de ce fusesem abandonat de stăpâna mea?

— Şi-acum ce facem? a mormăit femeia care stătea lângă mine pufăind din ţigară.

CAPITOLUL 27

Pe parcursul următoarelor săptămâni, am învăţat să mă ţin cât mai departe de Victor. Nu-mi era prea greu să fac asta din moment ce eram legat de un stâlp, în grădina interioară, iar el nu se apropria niciodată de mine. Îl vedeam des stând la fereastra din bucătărie, fumând şi bând. Uneori, noaptea ieşea în grădină să urineze, şi astea erau singurele dăţi când mă băga în seamă: „La ce te uiţi, câine?" urla la mine. Nu simţeam niciodată vreo urmă de fericire în râsul lui.

Zilele deveneau din ce în ce mai călduroase, aşa că, pentru umbră, mi-am săpat o groapă între gardul din spate şi o maşină care stătea în soare.

— Câinele a aruncat pământ pe snowmobilul meu! a strigat Victor când a văzut ce-am făcut.

— N-ai mai folosit chestia aia de doi ani! a ţipat femeia, Lisa.

Zbierau des unul la altul. Îmi aminteau puţin de vremurile când se enervau şi ţipau mama şi tata, doar că, în casa asta, auzeam uneori câte-o bufnitură şi un strigăt de durere, de obicei însoţite de sunete de sticle care se loveau una de alta şi se rostogoleau pe podea.

Dincolo de gardul de lemn putregăit stătea o femeie bătrână, care începuse să vină să-mi vorbească. „Scumpule, ai apă astăzi?" mi-a şoptit în prima dimineaţă de caniculă. A plecat repede şi s-a întors cu un urcior plin, din care a turnat în bolul meu murdar. Am lipăit recunoscător şi i-am lins mâna subţirică şi tremurândă pe care a întins-o prin gaura din gard.

Muştele care bâzâiau în jurul mizeriei mele îmi aterizau pe faţă şi mă cam enervau, dar în majoritatea timpului nu mă deranja să stau întins în curte, atâta vreme cât eram departe de Victor. Mă speria;

furia care venea valuri-valuri dinspre el îmi dădea impresia unui pericol real. Mi-a amintit de Todd şi de bărbatul cu pistol care l-a împuşcat pe Jakob. I-am muşcat pe amândoi; oare asta însemna că aveam să-l muşc şi pe Victor într-o zi?

Pur şi simplu, nu puteam crede că menirea mea în acea viaţă era să atac oameni. Era inacceptabil! Doar gândindu-mă la asta mi se făcea rău.

Femeia aceea îmi aducea bucăţele de carne, pe care mi le arunca peste gard. Când le prindeam, râdea cu o adevărată încântare, de parcă aş fi făcut nu ştiu ce giumbuşluc. Părea că asta era singura mea menire, să-i aduc un pic de bucurie acestei femei misterioase, a cărei faţă n-o puteam vedea prea bine.

— E mare păcat, mare păcat. Nu-i pot face aşa ceva unui animal. Trebuie să sun undeva, spunea ea.

Simţeam cât de mult îi păsa de mine, deşi era ciudat, pentru că nu venea niciodată în curte să se joace.

Într-o zi, o camionetă a tras pe aleea din faţa casei şi din ea a coborât o femeie îmbrăcată ca Maya, aşa că am ştiut că era ofiţer de poliţie. Pentru o clipă, am avut senzaţia că a venit după mine să jucăm *Găseşte,* pentru că a stat la poarta curţii interioare şi s-a holbat la mine, notând ceva. Nu prea avea logică, iar când Lisa a ieşit, cu mâinile la gură, m-am întins. Ofiţerul de poliţie i-a dat Lisei o bucată de hârtie.

— Câinele e foarte bine! a strigat Lisa enervată la culme.

Am simţit că femeia în vârstă stătea în spatele meu, tot de cealaltă parte a gardului. Respiraţia ei liniştită contrasta cu agitaţia Lisei.

În noaptea aia s-a ţipat despre mine de mai multe ori decât se făcea în mod normal, cuvântul „câine" fiind pronunţat la fiecare câteva secunde.

— De ce naiba nu împuşcăm blestematul ăsta de câine?! a ţipat Victor. Cincizeci de dolari? Pentru ce? Nu facem nimic rău!

Apoi s-a spart ceva în casă, iar eu m-am făcut mic de frică.

— Trebuie să luăm un lanţ mai mare şi să curăţăm tot rahatul din

curte. Citeşte biletul! a strigat Lisa.

— N-am nevoie să citesc biletul! Nu ne pot obliga să facem nimic! E proprietatea noastră!

În noaptea aia, când Victor a ieşit afară să urineze, a încercat să se sprijine de pereţii casei, dar a ratat şi a căzut pe jos.

— La ce te holbezi, potaie proastă?! a bombănit către mine. Am eu grijă de tine mâine! Nu dau eu cincizeci de dolari.

M-am târât pe jos până lângă gard, fără ca măcar să îndrăznesc să mă uit la el.

A doua zi, atenţia mi-a fost distrasă de un fluture care tot zbura prin preajmă, aşa că m-am speriat când Victor a apărut deodată în faţa mea.

— Vrei să mergi la o plimbare cu maşina? a întrebat el melodios.

N-am dat din coadă când i-am auzit cuvintele. *Nu,* mi-am zis, *nu vreau să merg la plimbare cu maşina, dacă tu conduci.*

— O să fie frumos. Ai să vezi lumea, a spus, râsul transformându-i-se într-o tuse sinistră.

Mi-a desfăcut lanţul şi m-a tras după el până la maşină. A deschis portbagajul şi mi-a ordonat să intru acolo. Am simţit că voia ceva şi aşteptam o comandă pe care s-o înţeleg.

— Bine, a zis.

S-a aplecat şi m-a apucat de ceafă şi de mai sus de coadă. Am simţit un fior rapid de durere când m-a ridicat şi apoi m-am trezit în portbagaj, pe nişte hârtii soioase. Mi-a desfăcut lesa şi a aruncat-o în faţa mea, după care a închis portbagajul, lăsându-mă în întuneric.

Stăteam întins pe nişte cârpe urât mirositoare şi unsuroase, care-mi aminteau de noaptea incendiului, când Ethan s-a rănit la picioare, şi mai erau acolo şi nişte unelte din metal, aşa că-mi era greu să stau confortabil. Mi-a fost uşor să identific una dintre ele: era un pistol. M-am întors, încercând să ignor mirosurile puternice.

Stăteam aproape pe vine, încercând zadarnic să-mi ţin echilibrul în timp ce maşina se zdruncina.

A fost cea mai ciudată plimbare cu maşina şi singura despre care

puteam spune că n-a fost deloc distractivă. Şi totuşi, plimbările cu maşina duceau mereu la locuri noi, pe care le exploram cu mare plăcere. Poate că aveau să fie alţi câini, sau poate că mergeam să locuiesc iar cu Wendi.

Locul înghesuit şi întunecat a devenise destul de călduros şi m-am trezit gândindu-mă la cel în care am fost ţinut împreună cu Spike pe vremea când numele meu era Toby şi am fost luat de la Doamna. Nu mă mai gândisem de multă vreme la momentul ăla înfricoşător. Se întâmplaseră atât de multe între timp! Acum eram un câine total diferit, un câine bun, care a salvat oameni.

După ce am stat multă vreme şi în portbagaj, maşina a început să se zguduie, iar în aer se ridica un nor gros de praf. Am strănutat cu putere, iar la o frână a lui Victor am fost azvârlit pe spate. Totuşi, motorul nu s-a oprit şi am stat aşa un minut.

În mod ciudat, imediat ce ne-am oprit, l-am simţit pe Victor de partea cealaltă a portbagajului, în maşină. Am avut sentimentul că încerca să ia o decizie. Apoi a spus ceva neclar, un cuvânt înăbuşit, după care am auzit uşa deschizându-se. Percepându-i mirosul şi sunetul paşilor, m-am ghemuit de frică – nici măcar pala de aer răcoros din momentul în care a deschis portbagajul nu m-a făcut să mă mişc.

S-a holbat la mine. Mi-am ridicat privirea către el, apoi m-am uitat în altă direcţie, ca să nu creadă că îl sfidam.

— Bine.

Mi-a scos zgarda şi am avut o senzaţie ciudată, de parcă aş fi avut-o încă la gât, doar că uşoară ca aerul.

— Ieşi de aici! Acum!

Când m-am ridicat, aveam picioarele amorţite. Am recunoscut gestul făcut cu mâna şi am sărit din maşină, aterizând ciudat. Eram pe un drum neasfaltat, iar iarba se unduia în bătaia vântului. Aveam praf în nas şi pe limbă. Am ridicat piciorul şi m-am uitat la Victor. Oare ce avea să se întâmple?

Victor s-a urcat în maşină, iar motorul a făcut un zgomot

puternic. M-am holbat la el, confuz, în timp ce roţile muşcau din drum, aruncând în urmă pietre. A întors maşina în direcţia opusă, după care a strigat pe geam:

— Îţi fac o favoare. Eşti liber acum. Fugi şi prinde nişte iepuri sau ce-ai găsi!

A rânjit la mine şi a demarat în trombă.

Ce joc mai era şi ăsta? Am pornit spre el, urmărind norul de praf care plutea prin aer.

Ştiam că urma se pierdea repede – Victor trebuie să fi condus cu viteză mare. În joacă, am mărit pasul şi nu mai urmăream urma de praf, ci mă concentram, în schimb, pe mirosurile inconfundabile din portbagajul în care abia ce-mi petrecusem o bucată bună de vreme.

Când am ajuns pe autostrada plină de maşini care treceau cu viteze ameţitoare, am înţeles că l-am pierdut – toate miroseau asemănător cu a lui Victor.

Autostrada era intimidantă; m-am întors şi m-am îndreptat în direcţia din care venisem. Fără să mai pot face altceva, am luat urma aceluiaşi miros care fusese iute estompat de briza după-amiezii târzii. Am ales însă drumul asfaltat.

Mi-am amintit de momentul în care am folosit şiretlicul pe care l-am învăţat de la prima mea mamă, dar şi de clipa când m-am văzut scăpat din canalizare. Părea o adevărată aventură să alergi în câmpul deschis, simţindu-te liber şi plin de viaţă. Apoi bărbatul mă numise *Prietene*, după care a venit mama, care m-a dus la Ethan.

Totuşi, nu era aceeaşi senzaţie. Nu mă simţeam liber sau plin de viaţă, ci vinovat şi trist. N-aveam nicio menire, nicio direcţie. N-aveam cum să-mi croiesc drumul înapoi acasă. Era ca atunci când Colonelul s-a întors cu spatele la mine, în ziua în care m-a luat Derek şi m-a dus să locuiesc cu Wendi – deşi n-am simţit nimic venind din partea Colonelului, a fost totuşi un la revedere. Victor a făcut acelaşi lucru, doar că nu m-a dat nimănui.

Praful şi căldura m-au făcut să gâfâi, iar setea îmi ardea gura. Când am simţit un miros slab de apă, mi s-a părut cel mai firesc

lucru din lume să mă îndrept în direcţia din care venea, să părăsesc drumul şi să merg prin buruienile înalte care se aplecau în bătaia vântului.

Mirosul de apă era din ce în ce mai puternic, mai aţâţător, chemându-mă printre copaci şi coborând într-o râpă până la râu. M-am aruncat cu pieptul în apă, lipăind. Era o senzaţie minunată.

Şi, pentru că setea nu mai era una dintre nevoile mele urgente, mi-am permis să explorez împrejurimile cu simţurile. Râul mi-a umplut nasul cu un miros foarte frumos, iar de-a lungul apelor repezi auzeam o raţă măcăind plină de indignare. Am mers pe malul apei, iar picioarele mi se scufundau în pământul ud.

Şi apoi mi-am dat seama de ceva, care m-a făcut să tresar, cu ochii larg deschişi.

Ştiam unde mă aflam.

CAPITOLUL 28

Demult, tare demult, stăteam chiar pe malurile acelui râu, poate chiar exact din acel loc, când Ethan şi cu mine am plecat în plimbarea noastră cea lungă, după ce Flare, calul cel tont, ne-a părăsit. Mirosul era inconfundabil – jucând *Găseşte,* am învăţat să separ, sortez şi memorez aromele. A fost de ajutor că era vară, aceeaşi perioadă a anului, şi că eram tânăr şi aveam mirosul atât de ascuţit.

Efectiv, nu puteam să înţeleg cum ar fi putut Victor să ştie asta, sau ce însemna faptul că mă eliberase tocmai în acel loc. Habar n-aveam ce să fac. În lipsa unei idei mai bune, m-am întors în aval şi am început să merg, urmând exact aceiaşi paşi pe care-i făcusem împreună cu Ethan cu atâţia ani în urmă.

Până la sfârşitul zilei eram mai flămând decât îmi aminteam să fi fost vreodată – atât de flămând, că mi se strângea stomacul. M-am gândit cu nostalgie la mâna palidă a bătrânei trecând ca din senin prin gard şi lăsând să cadă bucăţele de carne pentru mine; amintirea m-a făcut să salivez. Malul râului era înecat în vegetaţie şi mă silea să merg încet. În afară de asta, mi se părea că, pe măsură ce mi se făcea mai foame, deveneam tot mai nesigur de acţiunile mele. Chiar trebuia să fac asta, să merg pe cursul apei? De ce?! Eram un câine care învăţase să trăiască printre oameni şi să-i servească – acesta fusese unicul meu scop în viaţă. Acum, separat de ei, eram în derivă. Nu aveam niciun scop, niciun destin, nicio speranţă. Oricine m-ar fi zărit furişându-mă atunci de-a lungul malului m-ar fi putut confunda cu prima mea mamă, cea timidă – atât de tare mă afectase abandonul lui Victor.

Am descoperit un copac imens, care căzuse pe timpul iernii chiar lângă apă, şi când soarele a dispărut de pe cer, m-am ascuns lângă

el, simţindu-mă mâhnit, epuizat şi uluit de schimbările din viaţa mea.

Foamea m-a trezit în dimineaţa următoare, dar nasul ridicat în vânt nu mi-a adus nimic altceva decât mirosul râului şi al pădurii. Am mers în aval, pentru că nu aveam ceva mai bun de făcut, dar mă mişcăm mult mai încet decât în ziua precedentă, împiedicat de durerea surdă din burtă. M-am gândit la peştii morţi care ajungeau uneori la mal – de ce mă mulţumisem să-i rostogolesc? De ce nu-i mâncasem când am avut ocazia? Un peşte mort ar fi fost divin în acele clipe, dar râul nu oferea nimic comestibil.

Eram atât de nefericit, încât atunci când malul accidentat mi-a adus în cale miros de om, abia dacă am remarcat. Am continuat să mă mişc letargic, oprindu-mă numai atunci când cărarea urca abrupt. Drumul ducea la un pod peste râu. Am ridicat capul, iar mintea mi se limpezi. Adulmecând entuziasmat, mi-am dat seama că mai fusesem acolo. Exact acolo ne descoperise poliţistul pe mine şi pe Ethan, după care ne-a dus înapoi la Fermă. Evident, trecuseră mulţi ani – nişte copăcei pe care-mi aminteam că mi-am marcat teritoriul crescuseră cât nişte giganţi, aşa că i-am marcat din nou. Şi scândurile putrede ale podului fuseseră înlocuite, dar, în rest, mirosurile erau exact aşa cum mi le aminteam.

Un automobil a huruit în apropiere în timp ce stăteam pe pod. A claxonat spre mine şi am sărit din calea lui. Totuşi, după un minut, l-am urmat ezitant, abandonând râul în favoarea drumului din faţă. Nu aveam nicio idee unde să mă duc, dar ceva mi-a spus că dacă mergeam în direcţia aceea, aveam să ajung în cele din urmă în oraş. Unde era oraş, erau oameni, iar unde erau oameni… era mâncare.

La o răscruce, instinctul mi-a spus să o iau la dreapta, şi asta am şi făcut, cu toate că m-am făcut mic de frică atunci când am simţit că vine o maşină. M-am strecurat în iarba înaltă, simţindu-mă ca un câine rău.

Am trecut pe lângă multe case, majoritatea departe de drum, şi deseori câinii mă lătrau, deranjaţi de trecerea mea nepermisă. Pe la

miezul nopţii, mă furişam pe lângă un loc cu miros de câine când s-a deschis o uşă laterală şi a ieşit un bărbat. „Mâncare, Leo? Vrei mâncare?" a întrebat el, vocea lui având acel entuziasm de care se folosesc oamenii atunci când vor să se asigure că un câine ştie că i se întâmplă ceva bun. Un castronel din metal a fost lăsat cu un zgomot puternic pe treapta de sus a unei scări micuţe.

Cuvântul „mâncare" m-a făcut să încremenesc. Am privit fascinant cum un câine cu fălci enorme şi trup greoi a coborât treptele şi şi-a făcut nevoile la câţiva metri în grădină. După cum se mişca, era un câine bătrân şi nu mi-a simţit mirosul.

S-a întors şi a mirosit o vreme castronul, apoi s-a ridicat şi a zgâriat la uşă. După un minut, s-a deschis din nou.

— Eşti sigur, Leo? Eşti sigur că nu poţi să mănânci nimic? a întrebat bărbatul. Avea în glas o tristeţe, care mi-a amintit de Al plângând în curte, în acea ultimă zi pe care am petrecut-o cu el şi cu Maya.

— Bine, atunci. Hai în casă, Leo.

Câinele a gemut, dar nu părea să-şi poată ridica picioarele din spate pe ultima treaptă, aşa că bărbatul s-a aplecat şi l-a ridicat cu multă grijă, ducându-l în casă.

M-am simţit puternic atras de acest om şi m-a izbit brusc gândul că mi-ar fi putut oferi şi mie un cămin. Bărbatul îşi iubea câinele, pe Leo, şi m-ar fi iubit şi pe mine. M-ar fi hrănit şi, când aş fi bătrân şi neputincios, m-ar fi dus în braţe înapoi în casă. Chiar dacă asta nu ar fi însemnat să joc *Găseşte* sau să lucrez, chiar dacă tot ce aş fi făcut ar fi fost să mă dedic bărbatului din casă, tot aş avea un loc în care să trăiesc. Viaţa nebunească, fără sens, pe care am dus-o ca Ursuleţ… s-ar fi sfârşit.

M-am apropiat de casă şi am făcut ceea ce era şi logic să fac: i-am mâncat mâncarea lui Leo. După săptămâni întregi în care m-am hrănit numai cu mâncare pentru câini grunjoasă şi insipidă, cărniţa suculentă din vasul lui Leo a fost lucrul cel mai bun pe care l-am gustat vreodată. Când s-a terminat, am lins metalul, iar zgomotul pe

care l-a făcut castronul l-a alertat pe celălalt câine, care a lătrat preventiv. L-am auzit apropiindu-se de uşă, suflând greu, cu un mârâit surd crescând în volum pe măsură ce Leo devenea din ce în ce mai sigur că mă aflam acolo. Nu suna ca şi cum Leo ar fi fost foarte receptiv la idea de a locui şi eu în această casă.

Am sărit jos de pe scări, aşa că, atunci când s-a aprins lumina, eram din nou între copaci. Mesajul mârâitului ostil al lui Leo era clar: trebuia să-mi găsesc propria casă. Şi asta era în regulă – cu foamea potolită, dispăruse şi dorinţa mea de a locui aici. Am dormit în nişte buruieni înalte, obosit, dar mai mulţumit, cu burta plină.

Mi-e era din nou foame când am ajuns la oraş, dar ştiam că eram în locul potrivit. Eram derutat – trecusem pe lângă atât de multe case, cu străzile pline de maşini şi de copii, acolo unde amintirea mea îmi spunea că ar fi trebuit să fie doar câmpie. Apoi am ajuns în locul unde bunicul obişnuia să stea cu prietenii lui şi să scuipe lichide urâte din gură – dar mirosea la fel, cu toate că erau fâşii de lemn vechi peste ferestre, iar clădirea de alături nu mai era, pe locul ei aflându-se o groapă plină de noroi. În fundul gropii era o maşinărie care împingea grămezi mari de pământ pe măsură ce înainta.

Oamenii pot face asta, pot dărâma clădiri vechi şi pot pune altele noi în loc, aşa cum a construit bunicul un grajd nou. Îşi modifică mediul potrivit necesităţilor lor, iar tot ceea ce pot face câinii este să-i însoţească şi, dacă au noroc, să meargă cu maşina. Volumul zgomotului şi toate acele mirosuri noi mi-au spus că oamenii de acolo fuseseră foarte ocupaţi să-şi schimbe oraşul.

Câţiva oameni s-au uitat fix la mine în timp ce mergeam pe stradă şi, de fiecare dată, m-am simţit ca un câine rău. Nu aveam niciun scop real, odată ajuns acolo. O pungă de gunoi căzuse dintr-un container mare din metal şi, cu un mare sentiment de vinovăţie, am desfăcut-o şi am tras afară o bucată de carne acoperită cu un soi de sos lipicios şi dulce. În loc să o mănânc chiar acolo, am alergat în spatele containerului, ascunzându-mă de oameni, aşa cum mă

învăţase prima mea mamă.

Peregrinările mele m-au dus în cele din urmă în parcul pentru câini. M-am aşezat pe margine, sub nişte copaci, şi am privit cu invidie cum oamenii aruncau în sus discuri zburătoare, pe care câinii să le prindă în zbor. Fără lesă, mă simţeam dezbrăcat şi îmi dădeam seama că ar trebui să stau deoparte, dar felul în care câinii se trânteau în mijlocul curţii celei mari m-a atras ca un magnet şi, înainte de a mă putea stăpâni, eram acolo, lângă ei, rostogolindu-mă şi alergând. În bucuria pură de a fi un câine care se joacă, aproape uitam de mine.

Unii câini nu au venit la trânte; au rămas lângă oamenii lor sau au adulmecat prin tot perimetrul parcului, prefăcându-se că nu le pasă cât de bine ne distram noi. Unii câini erau atraşi de mingi aruncate sau discuri zburătoare, iar toţi primeau în cele din urmă o plimbare cu maşina. Toţi în afară de mine, pentru că niciunui om nu a părut să-i pese că eu nu aveam pe nimeni acolo.

Spre sfârşitul zilei, o femeie a adus în parc o femelă mare, galbenă, şi i-a dat drumul din lesă. Deja eram obosit de tot jocul şi zăceam întins, gâfâind şi uitându-mă la alţi doi câini care se tăvăleau. Căţeluşa cea galbenă li s-a alăturat cu entuziasm, întrerupându-le jocul, după care îi mirosi. M-am ridicat cu dificultate şi m-am dus să o salut pe nou-venită, iar ceea ce am adulmecat în blana ei m-a şocat.

Era Hannah. Fata.

Căţeluşa cea galbenă şi-a pierdut răbdarea din cauza examinării mele febrile şi s-a îndepărtat, gata de joacă, dar i-am ignorat invitaţia. Am ţâşnit cu entuziasm de-a lungul parcului, spre stăpâna ei.

Femeia de pe bancă nu era Hannah, cu toate că şi ea avea mirosul lui Hannah.

— Hei, ce faci, căţeluşule? m-a întrebat când m-am apropiat, dând din coadă. Felul în care stătea mi-a amintit de Maya, înainte să vină bebeluşul Gabriella. Era o senzaţie de oboseală, entuziasm,

nerăbdare şi disconfort, toate amestecate şi concentrate pe burta ei. Mi-am ridicat nasul spre ea, sorbind mirosul lui Hannah, separându-l de femeie, de căţeluşa galbenă şi fericită, de zecile de mirosuri care se agaţă de o persoană şi care zăpăcesc un câine neantrenat pentru jocul *Găseşte!* Aceasta era o femeie care petrecuse recent timp cu fata; eram sigur de asta.

A venit căţeluşa galbenă, prietenoasă, dar un pic geloasă, şi m-am lăsat antrenat într-o tăvăleală.

În noaptea aceea am hălăduit prin umbre, privind alert în timp ce ultimele maşini ieşeau din parcare, părăsind în linişte parcul pentru câini. Furtişagul mi-a venit atât de uşor, era ca şi cum nu fusesem luat niciodată din rigolă, ca şi cum aş fi fost încă acolo împreună cu Sora, Repezilă şi Iuţilă, învăţând de la prima noastră mamă. Vânătoarea era simplă – containerele de gunoi dădeau pe afară de cutii pline de resturi delicioase, şi am evitat atât farurile maşinilor, cât şi trecătorii cu aceeaşi precauţie, ascuns, întunecat, din nou sălbatic.

Dar acum aveam un scop în viaţă, un simţ al direcţiei chiar mai puternic decât acela care mă adusese încă de la început în oraş. Dacă, în ciuda timpului şi a schimbărilor, fata Hannah era încă acolo, poate că era şi băiatul.

Şi, dacă Ethan era acolo, aveam să dau de el. Aveam să-l găsesc pe Ethan.

CAPITOLUL 29

După mai bine de o săptămână, trăiam tot în parcul câinilor. În majoritatea zilelor, femeia care mirosea a Hannah îşi aducea în parc câinele galben şi vesel – Carly se numea căţeluşa. Mirosul fetei mă liniştea, mă făcea să simt de parcă era şi Ethan prin apropiere, cu toate că niciodată nu a avut Carly mirosul băiatului în blană – nici măcar o dată. Vederea femeii şi a lui Carly mă făcea de fiecare dată să ţâşnesc voios din tufe; pentru mine, era cel mai important moment al zilei. Altfel, eram un câine rău. Obişnuiţii parcului începeau să aibă reţineri, holbându-se la mine în timp ce vorbeau. Nu m-am mai apropiat de câinii lor, ca să mă joc cu ei.

— Hei, băiete, unde ţi-e lesa? Cu cine eşti aici? m-a întrebat un bărbat, întinzând cu blândeţe mâinile spre mine.

M-am tras înapoi în salturi, simţindu-i intenţia de a mă apuca şi neavând încredere în numele Băiatul. Atunci i-am simţit suspiciunea profundă şi mi-am dat seama că prima mea mamă avusese dreptate tot timpul – ca să rămâi liber, trebuie să stai departe de oameni.

Ideea mea era să găsesc Ferma aşa cum găsisem şi oraşul, dar asta s-a dovedit a fi mai dificil decât aş fi crezut. Ori de câte ori fusesem în oraş cu Ethan sau cu bunicul, mă folosisem de mirosul fermei de capre ca punct de referinţă, un adevărat far călăuzitor pentru nasul meu. Dar toate urmele caprelor dispăruseră din aer, în chip misterios. De asemenea, dispăruse şi podul a cărui hodorogeală semnala diferenţa dintre călătoria cu maşina la ţară şi călătoria cu maşina prin oraş – nu reuşeam deloc să găsesc locul, nici după miros, nici cu ajutorul altor simţuri. Păşind pe străzile tăcute după lăsarea întunericului, eram încrezător că mă aflam în direcţia cea bună, dar m-am trezit că o clădire mare îmi bloca

drumul, iar mirosurile a sute de oameni şi zeci de maşini îmi păcăleau nasul. O fântână cu apă aflată în apropiere mă deruta şi mai tare, pentru că răspândea în aer un vag miros de chimicale, ca atunci când Maya spăla rufe. Mi-am ridicat piciorul lângă fântână, dar asta nu mi-a oferit decât o alinare de moment.

Pe timpul nopţii, blana mă făcea aproape invizibil. Mă topeam în umbre, ascunzându-mă de maşini, ieşind doar când nu era nimeni în jur, mereu încercând să găsesc, mereu concentrându-mă pe ceea ce mi-aş putea aminti despre Fermă şi despre mirosurile sale. Spre marea mea nemulţumire, nu puteam prinde nicio urmă.

Hrana mea consta în descoperirile făcute în containerele de gunoi şi, din când în când, varia, în meniu aflându-se şi unele animale moarte de la marginea drumului – iepurii erau cei mai buni, ciorile – cele mai rele. Aveam concurenţă: un animal de mărimea unui căţeluş, cu un miros foarte puternic, coadă groasă, stufoasă, şi ochi negri colinda containerele, cocoţându-se pe marginea lor. Ori de câte ori întâlneam una dintre aceste fiinţe, mârâia la mine, iar eu mă feream de ele ca de ciumă, pentru că ghearele şi colţii lor mă speriau. Orice ar fi fost, erau în mod evident prea proaste să-şi dea seama că eram mult mai mare şi că ar fi trebuit să se teamă de mine.

La fel de proaste erau şi veveriţele din parc, care coborau din copacii lor şi ţopăiau prin iarbă, de parcă întreaga zonă n-ar fi fost păzită de câini. Fusesem foarte aproape să prind una, numai că săreau mereu în copaci şi apoi se aşezau acolo, smiorcăind. Carly, căţeluşa galbenă, mi se alătura deseori la vânătoare, dar eşuaserăm chiar şi împreună. Ştiam că, dacă încercăm în continuare, într-o zi vom prinde una, cu toate că nu eram foarte sigur ce aveam să facem cu ea atunci.

— Ce s-a întâmplat, drăguţule? De ce eşti aşa de slăbănog? Nu ai căsuţă? m-a întrebat stăpâna lui Carly.

I-am surprins îngrijorarea din glas şi am dat din coadă, dorindu-mi doar să mă ia într-o plimbare cu maşina şi să mă lase la Fermă. Când s-a ridicat de pe bancă, chinuindu-se să se pună pe picioare,

am avut impresia că avea să mă invite să merg cu ele. Ştiam că n-ar fi fost o problemă pentru Carly, care alerga mereu prin parcul câinilor, căutându-mă pe mine în mod special. Totuşi, m-am îndepărtat de femeia îngrijorată, care mă atrăgea ca un magnet, purtându-mă ca şi cum ar fi fost prin apropiere cineva care mă iubea şi mă striga. Am alergat vreo zece metri, apoi m-am oprit şi m-am uitat în urmă – încă se uita la mine, cu o mână în şold.

În după-amiaza aceea, în parcare a tras o camionetă care mirosea atât de puternic a câine încât am simţit imediat, chiar dacă mă aflam în celălalt capăt al parcului. Din ea a coborât un poliţist, care a stat de vorbă cu câţiva proprietari de câini, aceştia indicându-i diferite locuri din parc. Poliţistul a scos un băţ lung cu un lasou în capăt şi m-a trecut un fior. Ştiam exact la ce foloseşte băţul. Apoi, a mers la marginea parcului, aruncând pe furiş priviri în tufişuri, dar, când s-a apropiat de ascunzişul meu, deja mă adâncisem în pădurea de lângă parc.

Panica m-a făcut să alerg în continuare; când am ajuns într-un cartier plin de câini şi copii, am evitat contactul cu oamenii şi am făcut tot ce mi-a stat în puteri să rămân ascuns în frunziş. Eram deja departe de oraş când am făcut, în sfârşit, cale întoarsă, alinat de gândul că întunericul, aliatul meu, se lăsa în jos din cer.

Când mirosul a zeci de câini a plutit până la mine, am luat-o în acea direcţie, curios. O salvă de lătrături venea din spatele unei clădiri mari, iar când vântul şi-a schimbat direcţia, câinii au început să latre chiar la mine.

Mai fusesem aici: era locul în care bărbatul drăguţ, veterinarul, avusese grijă de mine pe când eram Bailey. Era, de fapt, ultimul loc în care fusesem cu Ethan. Am decis să ocolesc clădirea cu mare grijă. M-am grăbit spre faţadă şi, când am traversat aleea, m-am oprit îngheţat, tremurând.

Pe când eram Bailey, într-o bună zi, un pui de măgăruş pe nume Jasper i s-a alăturat în ogradă bătrânului şi nedemnului de încredere Flare. Jasper a crescut, rămânând mult mai mic decât un cal, dar era

construit cam în acelaşi fel şi îl făcea pe bunicul să râdă, iar pe bunica, să clatine din cap. Stătusem bot în bot cu Jasper, îl adulmecasem cu grijă când îl ţesăla bunicul şi mă jucasem cu el cu fiecare ocazie. Cunoşteam mirosul lui Jasper aşa cum cunoşteam Ferma şi, fără vreo urmă de îndoială, mirosul acela era chiar acolo, pe alee. Urmându-l înapoi spre clădire, am găsit o zonă din parcare unde era incredibil de puternic – acolo se afla chiar şi un strat de paie şi murdărie care mirosea tare a Jasper.

Câinii continuau să latre la mine, indignaţi că eu eram liber, iar ei, în ţarc, dar le-am ignorat larma. Adulmecând amestecul bogat de mirosuri de pe pământ, am traversat aleea şi am ieşit la şosea.

Prima oară când o maşină a ajuns în viteză în spatele meu, claxonând în timp ce luminile-i jucau în noapte, m-am speriat, atât eram de concentrat pe urmărirea mirosului lui Jasper. Am cotit-o spre şanţul de la marginea drumului, ascunzându-mă de maşina care a trecut pe lângă mine, claxonând asurzitor. După aceea, am avut mai multă grijă. În timp ce mă concentram asupra lui Jasper, urechile mele percepeau sunetele scoase de automobile, aşa că m-am putut feri. Cu toate că urma era lungă, era mai simplu decât să-l găsesc pe Wally – mai bine de o oră am urmărit în linie dreaptă, apoi am făcut, în sfârşit, la stânga. Mirosul lui Jasper era mai slab cu cât mă îndepărtam mai mult, ceea ce însemna că nu eram în direcţia cea bună şi că exista riscul să-l pierd de tot. Dar după ce am cotit la dreapta, nu am mai avut nevoie de miros; ştiam unde mă aflu. Chiar acolo era locul în care trenul traversa şoseaua, trenul care oprise maşina lui Ethan în ziua în care s-a dus la facultate. Am grăbit pasul, mirosul măgăruşului confirmându-mi decizia instinctivă de a coti spre dreapta. Nu după mult timp, am trecut pe lângă casa lui Hannah, care, curios, nu ascundea mirosul fetei, cu toate că arborii şi zidul de cărămidă acoperit de muşchi rămăseseră la fel.

Să apuc pe aleea spre Fermă a fost o mişcare atât de firească, încât m-am simţit de parcă parcursesem acel drum în fiecare zi.

Mirosul lui Jasper m-a dus la o remorcă mare şi albă, cu o grămăjoară de granule şi fân sub ea. Mirosurile lui se simţeau peste tot. Acolo se afla şi un cal pe care nu-l mai văzusem şi care mă privea suspicios. Totuşi, calul nu mă interesa, fiindcă… Ethan! Îi simţeam mirosul lui Ethan, era peste tot! Cu siguranţă că băiatul locuia încă la fermă!

Niciodată până atunci, în toată existenţa mea, nu mai simţisem entuziasmul voios care a trecut prin mine; eram îmbătat de el. Luminile erau aprinse în casă, şi când am ocolit până în lateral, oprindu-mă pe micul deluşor acoperit de iarbă, am reuşit să văd pe fereastră în camera de zi. Un bărbat de vârsta bunicului stătea pe un fotoliu şi se uita la televizor, dar nu semăna cu bunicul. Ethan nu era în cameră, nici altcineva.

Uşiţa pentru căţel era încă acolo, în uşa exterioară din metal, dar uşa mare din lemn dinăuntru era închisă bine. Frustrat, am zgâriat uşa din metal şi am lătrat.

Am auzit vibraţii din interiorul casei – cineva se apropia. Dădeam din coadă atât de tare, că abia mă ţineam pe picioare. Lumina s-a aprins deasupra capului meu, iar uşa din lemn a scos un scârţâit familiar înainte de a se deschide. Bărbatul pe care-l văzusem aşezat pe fotoliu stătea în prag, încruntându-se la mine prin geam. Am zgâriat din nou uşa din metal; voiam să mă lase să intru, ca să pot să alerg şi să fiu cu băiatul.

— Hei, a strigat el. Termină!

Am auzit dojana şi am încercat să şed ascultător, dar fundul mi-a săltat înapoi în sus.

— Ce vrei? m-a întrebat într-un târziu.

Nedumerirea lui m-a mirat, dar apoi mi-am dat seama că nu trebuia să aştept să se hotărască – cu uşa din interior deschisă, uşiţa pentru căţel era liberă. Mi-am aplecat capul şi am pătruns prin perdeaua din plastic, năvălind în casă.

— Hei! a strigat bătrânul surprins.

Şi eu eram surprins. Abia în clipa în care am intrat, am putut să

miros cum trebuie persoana care îmi bloca drumul. Ştiam cine era: aş fi recunoscut acel miros oriunde.

Era Ethan, fără nicio îndoială.

Îl găsisem pe băiat!

CAPITOLUL 30

Cu toate că Ethan stătea în picioare, am încercat să-i sar în braţe. M-am întins, vrând să-l ling, să-l miros, să mă urc pe el. Nu-mi puteam stăpâni nici suspinele din gâtlej, nici coada, care mai-mai că-şi lua zborul.

— Hei, a spus el, dându-se un pas înapoi şi privindu-mă nedumerit.

A încercat să se sprijine în baston, iar apoi s-a aşezat greoi pe podea. Am sărit pe el, lingându-l pe faţă, dar mi-a dat botul la o parte.

— Bine, bine, a mormăit el. Încetează! Bine!

Să-i simt mâinile pe faţa mea a fost cel mai minunat lucru pe care-l trăisem vreodată. Am închis ochii de plăcere.

— Treci înapoi, acum, treci înapoi, a ordonat el ridicându-se cu greu în picioare. Bine. Doamne! Cine eşti tu?

A aprins o altă lumină, uitându-se la mine.

— Vai, ce slăbănog eşti! Nu-ţi dă nimeni de mâncare, ai?! Te-ai pierdut sau ce?

Aş fi putut să şed acolo toată noaptea şi să-i ascult vocea, dar asta nu avea să se întâmple.

— Ei bine, uite ce e, nu poţi să vii înăuntru! exclamă el deschizând uşa. Afară, acum, ieşi afară!

Era o comandă pe care o recunoşteam, aşa că am ieşit, cam fără voie. S-a oprit şi s-a uitat la mine prin geam. Eram în expectativă.

— Va trebui să mergi acasă, căţel, mi-a spus el.

Am dat din coadă. Ştiam că „am mers acasă", că am ajuns, în sfârşit, acasă, la Fermă, unde era locul meu, cu Ethan, băiatul meu.

A închis uşa.

Am aşteptat răbdător până când încordarea a devenit prea mare,

şi atunci am chelălăit un pic, frustrat şi nerăbdător. Când am văzut că nu primesc niciun răspuns, am lătrat din nou, dând serios cu lăbuţa în uşa din metal.

Pierdusem socoteala lătrăturilor mele când uşa s-a deschis din nou. Ethan ducea o tigaie din metal, din care pluteau spre mine mirosuri apetisante.

— Poftim, a murmurat el. Ţi-e foame, amice?

Imediat ce a lăsat tigaia jos, am început să înfulec.

— E mai mult lasagna, nu prea am mâncare pentru câini pe aici. Dar nu pari a fi pretenţios, totuşi.

Am dat din coadă.

— Nu poţi să stai aici! Nu pot să ţin un câine, n-am timp de aşa ceva. O să trebuiască să te duci acasă.

Am dat din coadă.

— Doamne sfinte, când ai mâncat ultima oară? Mai încet, să nu ţi se facă rău!

Am dat din coadă.

După ce am terminat, Ethan s-a aplecat încet, să ridice tigaia. L-am lins pe faţă.

— Îh, îţi miroase tare urât gura, ştii asta?

S-a şters pe faţă cu mâneca şi s-a ridicat la loc.

M-am uitat la el, gata să fac orice şi-ar fi dorit. Mergem la plimbare? Mergem cu maşina? Ne jucăm cu mingea zburătoare?!

— Bun atunci. Du-te acasă. Un câine ca tine cu siguranţă nu e vagabond. Sigur te caută cineva. Bine? Noapte bună!

Ethan a închis uşa.

Am stat acolo câteva minute. Când am lătrat, lumina de deasupra capului meu s-a aprins cu un clic.

M-am dus înapoi pe deluşorul mic acoperit cu iarbă din lateralul casei şi m-am uitat în camera de zi. Ethan se mişca încet, sprijinindu-se în baston, şi închise luminile una după alta.

Băiatul meu era atât de bătrân, încât nu l-aş fi recunoscut niciodată. Dar ştiam totuşi că el era – mersul îmi era familiar, chiar

dacă mai ţeapăn, iar felul în care a întors capul şi s-a uitat în noapte înainte de a închide ultima veioză, ciulindu-şi urechile… of. Era chiar Ethan, ce să mai!

Eram confuz la gândul că eram un câine care stă afară, dar mâncarea din burtă şi extenuarea au pus curând stăpânire pe mine şi m-am făcut covrig chiar acolo, chiar dacă noaptea era una caldă. Eram acasă.

Când Ethan a ieşit în curte în dimineaţa următoare, m-am scuturat şi am alergat spre el, încercând să mă abţin să-i arăt toată afecţiunea mea. S-a holbat la mine.

— De ce mai eşti aici, măi băiete, ai? Ce cauţi tu aici?

M-am dus după el în grajd, unde a dat drumul în curte unui cal pe care nu-l mai văzusem vreodată. Evident, animalul cel prost nu a reacţionat când m-a văzut – s-a uitat pur şi simplu la mine, aşa cum făcea şi Flare, fără a arăta vreo urmă de înţelegere. *Sunt câine, idiotule!* Mi-am marcat teritoriul pe gard în timp ce Ethan îi dădea calului nişte ovăz.

— Ce mai faci tu azi, Troy? Ţi-e dor de Jasper, nu-i aşa? Ţi-e dor de bătrânul tău prieten Jasper…

Ethan vorbea cu calul, lucru despre care aş fi putut să-i spun că e o pierdere de vreme absolută. L-a mângâiat pe bot, spunându-i Troy şi menţionând încă o dată numele lui Jasper. Mirosul lui Jasper era deosebit de puternic în remorcă.

— A fost o zi tristă când a trebuit să-l duc pe Jasper la veterinar. A trăit mult, totuşi. Patruzeci şi patru de ani înseamnă destul de mult pentru un măgăruş.

I-am simţit durerea lui Ethan şi mi-am trecut botul peste mâna lui. M-a privit absent, cu gândul în altă parte. I-a mai dat o pălmuţă uşoară lui Troy şi a intrat înapoi în casă.

După câteva ceasuri, adulmecam prin curte, aşteptând ca Ethan să iasă ca să ne jucăm, când o camionetă a intrat pe alee. Imediat ce s-a oprit, mi-am dat seama că era aceeaşi pe care o văzusem în parcarea de lângă parcul pentru câini, iar bărbatul care a coborât de

pe locul din faţă era acelaşi poliţist pe care-l mirosisem, care scotocise prin tufişuri cu băţul şi cu laţul pe care le scosese din spatele camionetei.

— Nu aveţi nevoie de alea! E ascultător! a strigat Ethan ieşind în curte.

I-am întors spatele bărbatului şi m-am îndreptat spre băiatul meu, dând din coadă.

— A apărut azi-noapte? a întrebat poliţistul.

— Exact. Uitaţi-vă la coastele bietului animal! Se vede că e de rasă pură, dar, cu siguranţă, cineva nu l-a tratat cum ar fi trebuit.

— Am primit rapoarte despre un labrador frumos, care umblă liber prin parcul oraşului. Mă întreb dacă o fi acelaşi, a spus poliţistul.

— Asta nu mai ştiu. E destul de departe, a răspuns Ethan nesigur.

Bărbatul a deschis o cuşcă în spatele camionetei.

— Credeţi că va urca, pur şi simplu? N-am chef să-l fugăresc.

— Hei, căţel. Hai sus. Bine? Sus aici.

Ethan a bătut cu palma în cuşca deschisă. M-am uitat curios la el o clipă şi am făcut un mic salt, aterizând cu uşurinţă înăuntru. Dacă asta voia băiatul să fac, asta făceam. Aş fi făcut orice pentru băiatul meu.

— Vă sunt recunoscător, a spus poliţistul închizând uşa cuştii.

— Şi acum ce se întâmplă? l-a întrebat Ethan.

— O, un asemenea câine va fi adoptat destul de uşor, îmi închipui.

— Păi… o să mă sune ca să mă anunţe? Chiar e un animal frumos, aş vrea să mă asigur că îi e bine.

— Nu ştiu ce să zic. Va trebui să sunaţi la adăpost, să-i rugaţi pe ei să vă anunţe. Treaba mea e numai să-i strâng.

— Atunci, aşa am să fac.

Poliţistul şi băiatul şi-au strâns mâinile. Ethan a venit lângă cuşca mea, în timp ce poliţistul s-a strecurat în faţa camionetei. Mi-am

vârât botul printre bare, încercând să stabilesc un contact şi adulmecând mirosul lui Ethan.

— Ai grijă de tine, bine, amice? m-a întrebat încet Ethan. Ai nevoie de o casă frumoasă şi de copii cu care să te joci. Eu sunt doar un om bătrân.

Eram încremenit de uimire când am plecat, cu Ethan stând încă acolo, uitându-se la noi. N-am putut să mă abţin şi am început să latru… şi am tot lătrat cât am mers pe alee şi pe drum, chiar şi după ce am trecut de casa lui Hannah.

Această nouă turnură a evenimentelor m-a lăsat perplex şi cu inima frântă. Unde eram dus de lângă Ethan? El mă gonea? Când aveam să-l revăd? Voiam să fiu lângă băiatul meu!

Am fost dus într-o clădire plină cu câini, dintre care mulţi lătrau plini de spaimă cât era ziua de lungă. Am fost aşezat singur într-o cuşcă şi, după numai o zi, purtam o zgardă tâmpită din plastic şi simţeam o durere familiară în vintre – de asta mă aflam aici? Când avea să vină Ethan să mă ducă acasă cu maşina?

De fiecare dată când trecea cineva pe lângă cuşca mea, săream în picioare, sperând să fie băiatul. Pe măsură ce treceau zilele, dădeam uneori glas frustrărilor, alăturându-mă corului neîntrerupt de lătrături care răsuna prin pereţi. Unde era Ethan? Unde era băiatul meu? Oamenii care mă hrăneau şi aveau grijă de mine erau buni şi blânzi, şi trebuie să spun că tânjeam atât de tare după contactul cu oamenii, că mă duceam să mă mârâie ori de câte ori venea vreunul la cuşca mea. Când o familie cu trei fetiţe a venit să mă viziteze într-o cameră mică, le-am sărit în braţe şi m-am rostogolit pe spate, atât eram de disperat să simt mâinile oamenilor pe corpul meu.

— Putem să-l păstrăm, tati? a întrebat una dintre fetiţe.

Afecţiunea celor trei copii m-a făcut să nu-mi pot găsi locul.

— E negru ca un cărbune, a spus mama.

— Coaly[4], a spus tatăl.

[4] coal = cărbune (n.tr.).

Mi-a ridicat capul, uitându-se la dinţii mei, apoi mi-a ridicat lăbuţele din faţă. Ştiam ce însemna asta; mai trecusem prin acel fel de examinare. O frică rece mi-a crescut în stomac. *Nu!* Nu puteam să merg acasă cu oamenii aceia. Eu îi aparţineam băiatului.

— Coaly! Coaly! au intonat fetiţele.

M-am uitat amorţit la ele, adoraţia lor nemaifiind bine-venită.

— Haideţi să mergem la masă, a spus bărbatul.

— Ta-tiiiii!

— Când terminăm de mâncat, venim înapoi şi îl luăm pe Coaly la plimbare cu maşina.

— Uraaa!

Am auzit clar cuvintele „plimbare cu maşina", dar am fost uşurat când, după mai multe îmbrăţişări din partea fetiţelor, familia a plecat. Am fost dus înapoi în cuşca mea şi m-am făcut covrig, să trag un pui de somn, simţindu-mă confuz. Mi-am amintit când Maya şi cu mine am fost la şcoală, unde treaba mea era să stau şi să-i las pe copii să mă mângâie. Poate că atunci era acelaşi lucru, numai că veneau copiii la mine. Nu mă deranja; ceea ce era important era că familia aceea nu venise ca să mă ia. Aveam să-l aştept pe băiatul meu. Gândirea umană este de neînţeles pentru câini, dar ştiam că, atunci când venea vremea, Ethan avea să mă găsească.

— Veşti bune, băiete, o să ai un cămin nou, mi-a spus femeia care mă hrănea, strecurându-mi un castron cu apă proaspătă. Se întorc în curând şi o să te ia pentru totdeauna din locul ăsta. Ştiam eu că n-o să dureze mult.

Am dat din coadă şi am lăsat-o să mă scarpine între urechi, lingându-i mâna şi împărtăşindu-i buna dispoziţie. *Da,* m-am gândit eu, *sunt încă aici.*

— Am să-l sun pe bărbatul acela care te-a adus. O să fie bucuros să audă că ţi-am găsit o familie bună.

Când a plecat, am dat ocol de câteva ori prin cuşcă şi m-am aşezat să trag un pui de somn, aşteptându-l răbdător pe băiat.

O jumătate de oră mai târziu, m-am trezit brusc. Se auzea o voce de bărbat, o voce furioasă.

Ethan.

Am lătrat.

— Câinele meu… proprietatea mea… m-am răzgândit! striga el.

M-am oprit din lătrat şi am rămas perfect nemişcat – îl simţeam de cealaltă parte a peretelui – şi m-am uitat fix spre uşă, dorindu-mi să se deschidă ca să-i pot simţi mirosul. Şi, un minut mai târziu, s-a deschis, iar femeia care îmi adusese apă îl conducea pe băiat de-a lungul coridorului. Mi-am sprijinit lăbuţele în gratii, dând din coadă.

Femeia era furioasă, simţeam asta.

— Copiii aceia vor fi atât de dezamăgiţi, a spus ea.

Mi-a deschis cuşca şi eu m-am întins afară, lipindu-mă de băiat, lingându-l şi scâncind. Furia femeii s-a risipit în timp ce ne privea:

— Bine, atunci… Doamne!

Ethan s-a oprit la tejghea preţ de câteva minute, scriind ceva în timp ce eu şedeam răbdător la picioarele lui şi încercam să mă abţin să-l mângâi cu lăbuţa. Apoi, eram afară pe uşă, iar după, chiar pe scaunul din faţă al maşinii, pentru plimbare!

Cu toate că trecuse mult timp de când nu mai avusesem parte de plăcerea unei plimbări cu maşina cu botul afară pe geam, ceea ce îmi doream cel mai tare era să-mi las capul în poala lui Ethan şi să îi simt mâna mângâindu-mă, aşa că asta am şi făcut.

— Chiar mă ierţi, nu-i aşa, amice?

I-am aruncat o privire atentă.

— Te-am băgat la închisoare şi ţie nu-ţi pasă deloc.

Am mers o vreme într-o tăcere confortabilă. Mă întrebam dacă ne îndreptam spre Fermă.

— Eşti un câine bun, a spus băiatul într-un târziu. Bine, bine, hai să oprim şi să-ţi luăm nişte mâncare pentru căţei.

În cele din urmă chiar ne-am întors la Fermă, şi, de data aceasta, când Ethan a deschis uşa de la intrarea în casă, a ţinut-o aşa pentru

mine, ca să pot intra.

În seara aceea, după cină, m-am întins la picioarele lui, mai mulţumit decât îmi aminteam să fi fost vreodată.

— Sam, mi-a spus el.

Am ridicat capul, curios.

— Max. Nu. Winston? Murphy?

Voiam atât de tare să-l mulţumesc, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce voia de la mine. M-am trezit dorindu-mi să-mi comande să joc *Găseşte;* mă încânta ideea de a-i demonstra ce fel de treabă ştiam să fac.

— Bandit? Tucker?

A, ştiam despre ce era vorba. M-am uitat la el răbdător, aşteptând să se hotărască.

— Trooper? Lad? Buddy[5]?

Asta-i! Ştiam acest cuvânt. Am lătrat, iar el s-a oprit surprins.

— Aaa, aşa te cheamă? Ţi se spunea Buddy?

Am dat din coadă.

— Bine, atunci. Amice, numele tău este Buddy.

Până a doua zi, eram complet în largul meu să răspund la numele Buddy. Era noul meu nume.

— Vino aici, Buddy, îmi spunea el. Şezi, Buddy! Ei, cineva te-a dresat destul de bine, aşa s-ar părea. Mă întreb cum de-ai ajuns aici, ai fost abandonat?

În cea mai mare parte a timpului, mi-a fost teamă să plec de lângă Ethan. Am fost surprins când s-a dus în camera bunicii şi a bunicului ca să doarmă, dar nu am avut nicio ezitare când a bătut cu palma pe saltea şi am sărit în patul moale, întinzându-mă fericit.

Ethan s-a trezit de câteva ori în timpul nopţii ca să meargă la baie, iar eu l-am urmat de fiecare dată, oprindu-mă în uşa de la baie în timp ce el îşi făcea nevoile.

— Nu trebuie să vii după mine mereu, să ştii, mi-a spus el.

[5] Amic (n.tr.).

Nici nu a mai dormit până târziu, cum făcea înainte, ci s-a trezit odată cu soarele, pregătind micul dejun pentru amândoi.

— Ei bine, Buddy, acum mai-mai că poţi spune că sunt pensionar, m-a anunţat Ethan. Încă mai am câţiva clienţi pe care îi consult şi am o convorbire telefonică programată pentru dimineaţa asta cu unul dintre ei, dar, după aceea, avem toată ziua liberă. Mă gândeam că am putea lucra împreună în grădină astăzi. Ce zici?

Am dat din coadă. Am decis că-mi plăcea numele Buddy.

După micul dejun (am primit pâine prăjită!), băiatul a vorbit la telefon, aşa că eu am explorat casa. La etaj părea puţin ponosită – camerele aveau un miros de mucegai şi nu prea se ghicea vreo urmă a prezenţei lui Ethan. Camera lui era la fel, dar a mamei nu avea mobilă şi era plină cu cutii. Un dulap de jos era bine închis, dar când am adulmecat prin crăpătura din partea de jos, a plutit spre mine un miros cunoscut.

Mingea zburătoare.

CAPITOLUL 31

Băiatul simţea o tristeţe, o suferinţă profundă care era nouă pentru el – şi mult mai substanţială decât cea care i se instalase în picior.

— Locuiesc singur aici, nu ştiu pe cine tot cauţi, m-a anunţat Ethan când a văzut că eu cercetam fiecare colţişor al casei. Am vrut dintotdeauna să mă însor – a fost cât pe ce, de câteva ori, dar nu a părut niciodată să meargă. Chiar am locuit vreme de câţiva ani împreună cu o femeie la Chicago.

Băiatul s-a ridicat şi s-a uitat în gol pe fereastră, iar tristeţea din el s-a accentuat.

John Lennon spunea că viaţa e ceea ce ţi se întâmplă atunci când îţi faci alte planuri. Cred că asta descrie situaţia destul de bine.

M-am aşezat lângă el, atingându-i piciorul cu lăbuţa. Şi-a lăsat ochii în jos spre mine, iar eu am dat din coadă.

— Ei bine, Buddy, hai să-ţi facem rost de o zgardă.

Ne-am dus sus în cameră, iar el a tras o cutie de pe raft.

— Ia să vedem… Bun, uite-o aici.

Zgomotul scos de zgardă îmi era atât de cunoscut, că m-a trecut un fior. În calitate de Bailey, auzisem zgarda de atâtea ori…

— Asta a fost a celuilalt câine pe care l-am avut, cu mult, mult timp în urmă. Bailey îl chema.

Am dat din coadă la auzul numelui. El mi-a arătat zgarda, iar eu am mirosit-o, dându-mi seama că purta mirosul slab al altui câine. *Al meu,* mi-am dat eu seama. Mă miroseam pe mine – era o senzaţie foarte ciudată. El a scuturat zgarda de câteva ori.

— Era un câine bun acel Bailey, a spus el.

S-a oprit o clipă, pierdut în gânduri, apoi s-a uitat la mine. Avea vocea răguşită şi am simţit cum îl străbăteau emoţii puternice:

tristeţe, iubire, regret şi jale.

— Cred că mai degrabă ţi-am lua o zgardă nouă. N-ar fi corect să te pun să încerci să te ridici la nivelul ăsteia. Bailey… Bailey a fost un câine destul de special.

Eram tensionat a doua zi când maşina ne-a dus în oraş – nu-mi doream să mă întorc în cuşcă, în locul acela cu mulţi câini care lătrau. Totuşi, s-a dovedit că am cumpărat numai de mâncare şi o zgardă rigidă pentru gâtul meu, de care Ethan a fixat nişte tăbliţe zăngănitoare când am ajuns acasă.

— Scrie: *Numele meu este Buddy. Sunt proprietatea lui Ethan Montgomery,* mi-a spus el ţinând una dintre plăcuţe în mână.

Am dat din coadă.

După alte câteva astfel de excursii în oraş, am învăţat să las garda jos – nu mai simţeam teama că Ethan mă va abandona. Am încetat să mai stau lipit de el şi m-am apucat de colindat de unul singur, extinzându-mi teritoriul, ca să cuprindă toată Ferma, acordând atenţie specială cutiei poştale şi altor locuri de lângă drum, pe unde mai trecuseră alţi câini masculi.

Iazul era încă acolo, iar pe mal încă se mai aflau nişte raţe proaste. În ceea ce mă privea, erau exact aceleaşi raţe – nu prea avea importanţă; se comportau exact la fel când mă vedeau, sărind în apă alarmate şi apoi înotând înapoi ca să se uite la mine. Ştiam că nu are niciun rost să le urmăresc, dar am făcut-o oricum, pentru bucuria pură pe care o simţeam.

Ethan îşi petrecea cea mai mare parte a zilei în genunchi, într-un lot mare şi umed de pământ din spatele casei, şi am învăţat că nu voia să ridic piciorul în acel perimetru. Vorbea cu mine în timp ce se juca în pământ, aşa că îl ascultam, dând din coadă când îmi auzeam numele.

— În curând o să mergem la piaţa fermierilor în fiecare duminică; aia da distracţie! Roşiile mele se vând destul de bine, mi-a spus el.

Într-o după-amiază m-am plictisit de jocul de-a săpatul în pământ şi m-am dus în grajd. Misterioasa pisică neagră dispăruse

de mult – nu i se simţea nicăieri mirosul, şi m-am simţit oarecum dezamăgit. A fost singura pisică pe care mi-a făcut vreodată plăcere să o cunosc.

Nu, asta nu era tocmai adevărat. Cu toate că o găseam în general destul de iritantă, afecţiunea constantă a lui Tinkerbell pentru mine fusese, în cele din urmă, satisfăcătoare.

În fundul garajului am găsit un vraf de pături vechi, mucegăite şi putrezite. Când le-am împins cu botul, trăgând adânc aer în piept, am simţit un miros familiar şi plăcut, foarte slab – bunicul. Aici veneam să ne facem treaba împreună.

— E bine pentru mine să ies afară, să fac plimbări, mi-a spus Ethan. Nu ştiu de ce nu m-am gândit până acum să-mi iau un câine. Am nevoie de mişcare.

În unele seri dădeam roată Fermei pe o cărare bine bătătorită care mirosea toată a Troy, iar în altele o luam pe jos pe şosea, într-o direcţie sau alta. Am simţit de fiecare dată ceva la băiat când treceam pe lângă casa lui Hannah, cu toate că el nu s-a oprit niciodată, nici nu a intrat în casă să o vadă. Mă întrebam de ce nu-i mai simt mirosul şi mi-am amintit de Carly, din parcul pentru câine, atât de evident învăluită în mirosul ei.

Într-o astfel de seară, când treceam pe lângă casa lui Hannah, m-a izbit ceva ce nu-mi mai trecuse niciodată prin cap: durerea pe care o simţeam adânc cuibărită în băiat era foarte asemănătoare cu ceea ce simţisem în interiorul lui Jakob cu atâta vreme în urmă. Era o durere a singurătăţii, sentimentul de a fi silit să-şi ia adio de la ceva.

Totuşi, uneori, dispoziţia i se schimba complet. Ethan adora să-şi ia bastonul şi să lovească o minge cu el în curte, trimiţând-o în zbor până în alee, ca eu să o urmăresc şi să i-o aduc înapoi. Jucam adesea acest joc şi mi-aş fi zdrenţuit pernuţele de la lăbuţe ca să-l fac să rămână mereu atât de fericit. Când prindeam mingea, râdea încântat.

Alte dăţi totuşi, îl cuprindea fuiorul negru de tristeţe.

— Nu m-am gândit niciodată că viaţa mea va fi aşa, mi-a spus el

într-o după-amiază.

L-am mirosit, încercând să-l înveselesc.

— De unul singur, fără cineva alături de care să-mi duc zilele. Am făcut o grămadă de bani, dar după o vreme, munca nu mi-a mai oferit prea multă mulţumire, aşa că am m-am cam lăsat de treabă, dar nici asta nu mi-a adus mai multă plăcere.

Am alergat şi am adus o minge pe care i-am aruncat-o în poală, dar s-a uitat în altă parte, ignorând-o. Durerea lui era atât de puternică, încât am simţit chiar eu nevoia de a schelălăi.

— Of, Buddy, lucrurile nu ies mereu aşa cum vrei tu, a oftat el.

Mi-am băgat botul după minge, împingându-i-o între picioare şi am fost, în sfârşit, răsplătit cu o aruncare slabă, după care am sărit.

— Bun căţel, Buddy, a spus el absent.

Cred că nu prea am chef de joacă în acele momente.

Eram frustrat. Fusesem un căţel bun. Jucasem singur *Găseşte* şi eram din nou cu băiatul. Dar el nu era fericit, nu aşa cum erau majoritatea oamenilor la sfârşitul jocului, când Jakob sau Maya şi ceilalţi le dădeau pături şi mâncare şi îi aduceau din nou lângă familiile lor.

Atunci mi-a trecut prin minte că scopul meu pe această lume nu fusese niciodată doar să joc *Găseşte:* fusese să salvez. Să dau de băiat era doar o parte a menirii mele.

Cât am locuit cu Jakob, el nutrea aceleaşi sentimente întunecate ca şi băiatul meu. Totuşi, când l-am văzut mai târziu, în vremea în care Maya şi cu mine mergeam la şcoală, avea o familie – un copil şi o soţie. Şi atunci era fericit, la fel de fericit cum fusese Ethan pe vremea când el şi Hannah stăteau pe veranda din faţă şi se pupau. Pentru ca Ethan să poată fi salvat, trebuia să aibă o familie. Avea nevoie de o femeie, care să aibă un copil cu ea. Atunci avea să fie fericit.

În dimineaţa următoare, când Ethan lucra în pământ, am ieşit pe alee şi apoi pe şosea. Cu toate că ferma de capre dispăruse, învăţasem noi indicatori de miros în drumurile mele cu maşina, aşa

că a găsi drumul spre oraş era la fel de uşor ca a da roată Fermei. Odată ajuns în parc, am descoperit rapid locul pentru câini, cu toate că am fost dezamăgit că nu am văzut-o pe nicăieri pe Carly. M-am tăvălit cu câţiva câini, fără să mă mai tem că m-ar zări oamenii – acum eram câinele lui Ethan, eram căţel bun, aveam zgardă şi mă chema Buddy.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Carly a venit în salturi spre mine, încântată să mă vadă iar în parc. În timp ce ne-am jucat, m-am delectat cu mirosul lui Hannah, pe care-l simţeam proaspăt şi puternic în blana lui Carly.

— Ei, salutare, căţeluşule, nu te-am mai văzut de ceva vreme. Eşti, cu siguranţă, un frumos! mi-a spus femeia de pe bancă. Mă bucur că au început să te hrănească!

Părea obosită şi, când s-a ridicat, după numai o jumătate de oră, şi-a apăsat mâinile pe spate.

— Pfiu, mi s-a acrit, a suflat ea.

A început să-şi croiască încet drum pe trotuar, cu Carly alergând înainte şi înapoi. Am rămas lângă Carly şi am urmărit împreună câteva veverițe terorizate.

Când, după două cvartale, femeia a intrat pe o alee şi a deschis uşa unei case, am ştiut că nu trebuia să mă ţin după Carly înăuntru. M-am aşezat pe verandă după ce femeia a închis uşa, mulţumindu-mă să aştept. Mai jucasem şi înainte jocul acesta.

După câteva ore, o maşină a tras în alee şi o femeie cu părul alb a coborât de la volan. M-am dus să o întâmpin.

— Ei, salutare, căţeluşule, ai venit să te joci cu Carly? m-a salutat ea, întinzând prietenoasă mâna.

Am recunoscut vocea chiar înainte de a apuca să o miros pe femeie: era Hannah. Dând din coadă, m-am rostogolit la picioarele ei, implorându-i mâinile să mă atingă, ceea ce s-a şi întâmplat. Uşa de la casă se deschise.

— Bună, mama. S-a ţinut după mine din parcul câinilor până acasă, a spus femeia care stătea în prag.

Carly s-a năpustit afară şi m-a trântit la pământ, iar eu am împins-o la o parte. Voiam doar atenţia fetei.

— Ei bine, unde stai tu, băiete?

Mâinile lui Hannah îmi căutau zgarda, aşa că m-am aşezat în poziţia *şezi.* Carly i-a tăiat calea, iar fata i-a spus să se dea deoparte.

— „Numele meu este Buddy" a spus Hannah încet, ţinându-mi tăbliţa în mână.

Am dat din coadă.

— Sunt proprietatea lui… o, Doamne.

— Ce e, mamă?

— Ethan Montgomery.

— Cine?

Hannah s-a ridicat.

— Ethan Montgomery. E un bărbat… e un bărbat pe care l-am cunoscut cu multă vreme în urmă. Pe când eram adolescentă.

— Adică un fost iubit, sau ceva de genul ăsta?

— Da, ei bine, ceva de genul ăsta, da, a râs încetişor Hannah. Primul meu… ăăă… iubit.

— Primul? Serios? Şi ăsta-i câinele lui?!

— Îl cheamă Buddy.

Am dat din coadă. Carly mă trăgea de faţă.

— Ei, ce-ar trebui să facem? a întrebat femeia din pragul uşii.

— Ce să tăcem? O, cred că ar trebui să-i dăm un telefon. Locuieşte în zona unde am stat noi înainte, mai jos de şosea. Eşti cam departe de casă, Buddy.

Mă cam săturasem de Carly, nu părea să înţeleagă situaţia şi încerca să se caţăre pe mine. Am mârâit spre ea şi s-a aşezat, cu urechile pe spate, apoi a sărit din nou pe mine. Unii câini sunt prea voioşi pentru binele lor. Aveam credinţa nestrămutată că Hannah avea să mă ducă înapoi la băiat şi că, în momentul în care avea să o vadă Ethan, fata nu avea să mai fie pierdută pentru el. Era complicat, dar făceam un fel de *Găseşte/Arată*, numai că depindea de ei doi să pună totul cap la cap.

…ceea ce au şi făcut! Cam după o oră, maşina lui Ethan a intrat pe alee. Am sărit de unde o ţintuisem pe Carly în iarbă şi am alergat spre el. Hannah stătea pe verandă şi s-a ridicat nesigură atunci când Ethan a coborât din maşină.

— Buddy, ce Dumnezeu cauţi aici? m-a întrebat el. Treci în maşină!

Am sărit pe scaunul din faţă. Carly şi-a ridicat lăbuţele pe portieră, chinuindu-se să mă miroasă prin geam, ca şi cum n-am fi stat bot în bot în ultimele patru ore.

— Carly, jos! s-a răstit Hannah, iar prietena mea s-a lăsat să cadă.

— O, e în regulă. Bună, Hannah.

— Bună, Ethan.

S-au holbat unul la altul preţ de un minut, apoi Hannah a început să râdă. S-au îmbrăţişat stânjeniţi, iar feţele lor s-au atins pentru scurtă vreme.

— Nu am nicio idee cum s-a întâmplat asta, a spus băiatul.

— Ei bine, câinele tău era în parc. Fiica mea, Rachel, merge acolo în fiecare după-amiază – i-a trecut sorocul de o săptămână şi doctorul vrea să stea puţin în picioare în fiecare zi. Ar sări în sus, dacă ar ajuta la ceva.

Hannah mi se părea stresată, dar nimic de acest fel nu i se întâmpla lui Ethan – inima lui bătea atât de tare, că puteam să i-o aud în respiraţie. Emoţiile care emanau din el erau puternice şi mă zăpăceau.

— Asta nu înţeleg… Nu eram în oraş. Buddy trebuie să fi făcut tot drumul de unul singur. N-am idee ce l-ar determina să facă una ca asta.

— Ei… a spus Hannah.

Stăteau în picioare şi se uitau unul la altul.

— Vrei să intri? l-a întrebat ea, într-un sfârşit.

— O, nu, nu, trebuie să mă întorc.

— Bine, atunci.

Totuşi, au continuat să stea unul lângă altul, iar Carly a căscat şi

s-a aşezat să se scarpine, indiferentă la tensiunea dintre cei doi oameni.

— Aveam de gând să te sun când am auzit despre… Matthew. Condoleanţe, i-a spus Ethan.

— Mulţumesc, i-a răspuns fata. Asta a fost acum cincisprezece ani, Ethan, e mult timp de atunci.

— Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp.

— Da…

— Şi eşti în vizită, ca să fii prin preajmă când se naşte copilul?

— A, nu, locuiesc aici acum.

— Da?

Ethan părea mirat, dar, când m-am uitat în jur, nu am văzut nimic surprinzător cu excepţia faptului că o veveriţă coborâse din copaci şi scormonea în iarbă câteva case mai departe. Am observat, dezgustat, că biata Carly se uita în altă parte.

— M-am mutat înapoi, se fac doi ani luna viitoare. Rachel şi soţul ei locuiesc cu mine până termină de amenajat camera copilului.

— O!

— Ar face bine să se grăbească, a spus Hannah râzând. Este… atât de mare.

Au râs amândoi. De data asta, când a încetat râsul, ceva ca o tristeţe a venit dinspre Hannah. Frica lui Ethan a continuat să se reverse şi a părut, şi el, cuprins de o mohoreală ciudată.

— Ei, mă bucur că te-am văzut, Ethan.

— A fost minunat să te văd, Hannah.

— Bine. Pa.

Ea s-a întors ca să intre în casă, iar Ethan s-a dus spre maşină. Dispoziţia lui era un amestec de furie, frică şi tristeţe. Carly tot nu văzuse veveriţa, iar fata era pe treapta de sus. Ethan a deschis portiera.

— Hannah! a strigat el.

Ea s-a întors imediat, iar băiatul a tras adânc aer în piept.

— Mă întrebam dacă ai vrea să vii la cină cândva. S-ar putea să ţi

se pară distractiv; n-ai mai fost de mult la Fermă. Am… ăăă… am făcut o grădină. Roşii…

I s-a stins vocea.

— Găteşti acum, Ethan?

— Ei, încălzesc destul de bine mâncarea.

Au început amândoi să râdă şi tristeţea s-a ridicat de pe ei, ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo.

CAPITOLUL 32

De atunci, le-am văzut foarte des pe Hannah şi pe Carly. Veneau la Fermă mai mereu, ca să ne jucăm, iar asta îmi convenea. Carly înţelegea că Ferma era teritoriul meu, din moment ce ridicasem piciorul lângă fiecare copac de acolo. Eu eram Câinele Superior şi ea nu încerca să mă domine, cu toate că era iritant de indiferentă în faţa beneficiilor pe care ordinea naturală le conferise micuţei noastre haite. În general, se purta ca şi cum eram doar parteneri de joacă şi nimic mai mult.

Mi-am dat seama că nu era foarte deşteaptă. Carly părea să creadă că puteai prinde raţele doar târându-te spre ele suficient de încet, ceea ce era un exemplu de prostie pură. Priveam cu cel mai mare dezgust când se târa cu burta prin noroi, mişcându-se numai câţiva centimetri odată, iar în tot acest timp mama-raţă o urmărea fără să clipească. Apoi sărea brusc, împroşcând cu apă peste tot, iar raţele zburau câţiva metri, aterizând în iaz chiar în faţa lui Carly.

După asta, înota vreo cincisprezece minute, străduindu-se atât de tare, încât aproape că se ridica din apă, şi lătra cu frustrare ori de câte ori simţea că a fost la numai câţiva centimetri de raţe. Când Carly renunţa în sfârşit, raţele înotau cu hotărâre după ea, măcănind, şi uneori Carly se răsucea şi se ducea către ele, gândindu-se că le-a păcălit pe raţe. Nu aveam răbdare pentru nimic din toate acestea.

Uneori, Ethan şi cu mine mergeam şi noi la Hannah acasă, dar asta nu era prea interesant, pentru că tot ce puteam face acolo era să ne jucăm în curtea din spate.

În vara următoare, zeci de oameni s-au adunat la Fermă, stând pe scaune pliante ca să mă vadă pe mine făcând un truc pe care îl perfecţionasem iniţial cu Maya şi Al: am mers printre scaune lent şi

demn, de data aceasta până în locul în care Ethan construise nişte trepte din lemn, ca să mă poată vedea toată lumea. A dezlegat ceva de pe spatele meu, iar el şi Hannah au vorbit şi s-au sărutat, după care toată lumea a râs şi m-a aplaudat.

După asta, Hannah a locuit cu noi la Fermă. Locul se transformase atât de mult, încât începuse să semene cu locuinţa mamei Mayei, unde veneau oamenii mereu în vizită. Ethan a mai adus acasă încă doi cai ca să i se alăture lui Troy în ogradă, unii mai mici, iar copiii care veneau în vizită adorau să-i călărească, deşi, după părerea mea, caii sunt nişte creaturi nedemne de încredere, care te vor lăsa în pădure la primul pericol care se iveşte.

Stăpâna lui Carly, Rachel, a apărut cu un bebeluş mic pe nume Chase, un băieţel căruia, mai târziu, i-a plăcut la nebunie să se urce pe mine şi să mă tragă de blană, chicotind. Stăteam nemişcat când se întâmpla asta, aşa cum făcusem pe când eu şi Maya mergeam la şcoală. Eram un căţel bun, toată lumea spunea asta.

Hannah avea trei fiice şi fiecare dintre ele avea copii, aşa că, oricând îmi doream, puteam avea mai mulţi parteneri de joacă decât puteam număra.

Când nu erau musafiri, Ethan şi Hannah stăteau adesea afară, pe veranda din faţa casei, ţinându-se de mână în timp ce se lăsa seara. Mă întindeam la picioarele lor, oftând mulţumit. Durerea din băiatul meu dispăruse, fiind înlocuită de o fericire calmă, înălţătoare. Copiii care veneau în vizită îi spuneau *Bunicul,* iar lui îi creştea inima de fiecare dată când era strigat astfel. Hannah îi spunea „iubirea mea", *dragă,* sau, pur şi simplu, pe nume.

Singurul lucru care nu-mi prea convenea era că, atunci când Hannah a început să doarmă cu Ethan, am fost expediat scurt din pat. La început, am presupus că era o greşeală – până la urmă, era destul loc şi pentru mine între ei, unde preferam să mă întind. Totuşi, Ethan mi-a comandat să cobor pe podea, chiar dacă nu era nimic în neregulă cu patul de sus şi fata ar fi putut foarte bine să doarmă acolo. De fapt, după ce am executat în grădină trucul pe

care să-l vadă toată lumea, Ethan a adus paturi în toate camerele de sus, chiar şi în camera pentru cusut a bunicii, dar aparent niciunul nu era suficient de bun pentru Hannah. Totuşi, doar ca să-i testez, în fiecare noapte mă urcam cu lăbuţele pe pat şi mă ridicam încet, exact cum făcea Carly prin buruieni, îndreptându-se spre raţe. Şi Ethan, şi Hannah râdeau în fiecare seară.

— Nu, Buddy, dă-te jos, îmi spunea Ethan.

— Nu poţi să-l condamni că încearcă, răspundea adeseori Hannah.

Când cădea zăpada, Hannah şi Ethan îşi puneau o pătură peste ei şi stăteau şi în faţa focului, discutând. De Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun, casa era atât de plină de oameni, că mă simţeam adesea în pericolul de a fi călcat pe lăbuţe. Totuşi, puteam să dorm în pat cu oricare dintre copii, toţi mă primeau încântaţi. Copilul meu preferat era băiatul lui Rachel, Chase, care îmi amintea un pic de Ethan, de felul în care mă îmbrăţişa şi mă iubea. Când Chase a încetat să mai încerce să meargă în patru labe, ca un câine, şi a început să alerge pe două picioare, a început să-i placă să exploreze Ferma împreună cu mine, în timp ce Carly vâna raţe… fără niciun rezultat.

Eram un căţel bun. Îmi atinsesem scopul. Lecţiile învăţate pe când eram un câine sălbatic mi-au arătat cum să mă ascund de oameni atunci când era necesar, dar şi să scotocesc după mâncare prin containerele de gunoi. Să fiu cu Ethan mă învăţase dragostea, iar scopul meu cel mai important era acela de a avea grijă de băiatul meu. Jakob şi Maya mă învăţaseră cum să joc *Găseşte* şi, cel mai important, cum să salvez oamenii. Toate aceste lucruri, tot ce am învăţat în vieţile mele de câine, m-a ajutat să-i găsesc pe Ethan şi pe Hannah, dar şi să-i aduc unul lângă altul. Înţelesesem de ce trăisem atâtea vieţi. A trebuit să învăţ o mulţime de lecţii, pentru ca, atunci când venea vremea, să-l pot salva pe Ethan – nu din iaz, ci din disperarea adâncă a propriei sale vieţi.

Băiatul şi cu mine încă ne mai plimbam în jurul Fermei seara, de obicei cu Hannah, dar nu întotdeauna. Tânjeam după timpul

petrecut numai cu Ethan, când el vorbea cu mine, păşind lent şi atent pe cărarea denivelată.

— Ce bine ne-am distrat săptămâna asta! Tu nu te-ai distrat, Buddy?

Uneori se folosea de baston ca să arunce mingea departe pe alee, iar eu fugeam după ea cu bucurie, mestecând-o un pic înainte de a o lăsa la picioarele lui, ca s-o arunce din nou.

— Eşti un câine grozav, Buddy, nu ştiu ce m-aş face fără tine, mi-a spus Ethan într-una dintre acele seri. A inspirat adânc, întorcându-se să cerceteze Ferma şi făcând cu mâna înspre o masă plină de copii, care i-au făcut cu mâna la rândul lor.

— Hei, Bunicule! au strigat ei.

Bucuria lui pură şi dragostea sa de viaţă m-au făcut să latru cu încântare. S-a întors spre mine, râzând.

— Eşti gata pentru încă una, Buddy? m-a întrebat el ridicând bastonul să lovească mingea din nou.

Chase nu a fost ultimul bebeluş născut la noi în familie, ci tot continuau să apară. Chase era cam de vârsta pe care o avusese Ethan când l-am întâlnit prima dată când mama lui, Rachel, a venit acasă cu o fetiţă mică pe care o numeau uneori *Surpriza,* alteori, *Asta chiar e ultima* şi, cel mai des, Kearsten. Ca de obicei, au ţinut bebeluşul în jos ca să-l miros şi am încercat să-mi manifest aprecierea – n-am ştiut niciodată la ce se aşteptau de la mine în asemenea circumstanţe.

— Hai să ne jucăm cu mingea, Buddy, mi-a sugerat Chase.

Nu că aş fi putut şi eu să răspund.

Într-o zi frumoasă de primăvară, eram singur acasă cu Ethan, moţăind somnoros în timp ce el citea o carte în lumina călduţă a soarelui. Hannah abia plecase cu maşina ei şi, în acel moment, casa noastră era neobişnuit de goală. Am deschis ochii deodată. M-am întors şi m-am uitat la Ethan, care m-a privit curios.

— Ce ai auzit, Buddy? m-a întrebat el. A oprit vreo maşină?

Era ceva în neregulă cu băiatul, puteam să simt asta.

M-am ridicat în picioare, scâncind uşor. M-a cuprins frica. Se întorsese la cartea lui, dar a râs surprins când mi-am aşezat labele pe canapea, ca şi cum voiam să mă urc lângă el.

— Hei, Buddy, ce faci?

Am simţit şi mai tare că se apropia un pericol groaznic, dar n-am putut decât să latru neajutorat.

— Eşti bine? Vrei să mergi afară?

A făcut un semn spre uşiţa pentru căţel, apoi şi-a scos ochelarii şi s-a frecat la ochi.

— Ptiu. Am ameţit un pic.

M-am aşezat, iar el privi pe geam în depărtare.

— Uite ce-ţi zic eu, bătrâne, hai să mergem sus amândoi şi să tragem un pui de somn.

S-a ridicat în picioare, legănându-se. Gâfâind speriat, l-am urmat în dormitor. S-a aşezat pe pat şi a oftat.

Ceva se rupsese în capul lui, simţeam asta. S-a prăbuşit pe spate, trăgând adânc aer în piept. Am sărit pe pat, dar nu a spus nimic, doar s-a uitat la mine, cu ochi sticloşi. Nu aveam ce să fac. I-am împins cu botul mâna moale, conştient şi speriat de forţele ciudate dezlănţuite înăuntrul lui. Avea respiraţia grea, întretăiată.

După o oră, a început să se agite. Era ceva complet în neregulă cu el, dar l-am simţit adunându-şi resursele, luptând să se elibereze de ceea ce îl prinsese, aşa cum mă luptasem şi eu odinioară să găsesc suprafaţa apei, când îl trăgeam pe micuţul Geoffrey de hăinuţă.

— O, a oftat Ethan. O, Hannah.

A mai trecut ceva timp. Am gemut încet, simţind că lupta continua înăuntrul lui. Apoi a deschis ochii. La început, păreau goi, dar apoi s-au luminat şi s-au mărit privindu-mă.

— O, salutare, Bailey! a spus el, spre marea mea surpriză. Ce-ai mai făcut? Mi-a fost dor de tine, căţeluşule. Bun căţel, Bailey, a spus el.

Mâna lui a bâjbâit după blana mea.

Nu era o greşeală. Ştia, cumva. Aceste creaturi magnifice, cu

minţile lor complexe, erau capabile de mult mai mult decât era un câine, şi convingerea cu care-mi spusese pe numele meu vechi mi-a arătat că pusese totul cap la cap. Se uita la mine şi îl vedea pe Bailey.

— Ce zici de ziua în care am fost la carting, ei, Bailey? Le-am arătat noi lor în ziua aia. Cu siguranţă!

Voiam să-l anunţ că da, eu eram Bailey, eram singurul lui câine, şi înţelegeam că, orice s-ar fi întâmplat cu el, îi permitea să mă vadă aşa cum eram cu adevărat. M-am gândit cum să fac asta şi, într-o secundă, am sărit jos din pat şi am alergat pe hol. M-am ridicat şi am apucat mânerul uşii de la dulap exact cum mă învăţase prima mea mamă, iar mecanismul vechi s-a răsucit cu uşurinţă în botul meu. Uşa se deschise. Am mirosit şi am scotocit prin teancul de lucruri mucegăite de acolo, dând la o parte cizme şi umbrele până când am găsit-o.

Mingea zburătoare.

Când am sărit înapoi pe pat şi i-am lăsat obiectul în mână, Ethan a tresărit de parcă tocmai îl trezisem din somn.

— Uau, Bailey, ai găsit jucăria! De unde ai luat asta, băiete?

L-am lins pe faţă.

— Ei, bine… hai să vedem.

Ce a făcut apoi era ultimul lucru pe care mi-l doream. Cu trupul tremurând, s-a aplecat peste fereastră, care fusese lăsată întredeschisă, ca să intre înăuntru aer proaspăt.

— OK, Bailey, adu jucăria! a strigat el.

Cu o mişcare stângace, a reuşit să strecoare invenţia prin rama ferestrei şi să o împingă afară.

Nu voiam să plec de lângă el, nici măcar pentru o secundă, dar nu am putut să nu-l ascult când a repetat comanda. Cu ghearele râcâind pe covor, m-am năpustit prin camera de zi şi am ieşit prin uşiţa pentru căţel, după care am ridicat invenţia din tufişurile în care căzuse. M-am răsucit şi am alergat înapoi în casă, urând fiecare secundă nenorocita de minge zburătoare care mă ţinea departe de băiatul meu.

Când m-am întors în dormitor, am văzut că situaţia se înrăutăţise. Ethan era întins pe podea, cu ochii goi şi respiraţia greoaie. Am aruncat obiectul pe care i-l adusesem – pierdusem mult timp aşa. Cu atenţie, ca să nu-l rănesc, m-am târât înainte, aşezându-mi capul în poala lui.

Avea să mă părăsească în curând; auzeam asta în respiraţia lui chinuită. Băiatul meu era pe moarte.

Nu-l puteam însoţi în această călătorie şi nu ştiam unde avea să-l ducă. Oamenii sunt cu mult mai complicaţi decât câinii şi au un rost mult mai important în viaţă. Treaba câinilor buni este, până la urmă, să le stea alături, să rămână lângă ei, oricare le-ar fi cursul vieţii. Tot ceea ce puteam să fac era să-i ofer alinare, mângâierea de a nu fi singur când părăsea această viaţă şi că era vegheat de câinele care îl iubea mai mult decât orice pe lume.

Mâna lui, slăbită şi tremurândă, mi-a atins blana de pe gât.

— O să-mi fie dor de tine, căţel zăpăcit, mi-a spus Ethan.

Mi-am lipit faţa de a lui, i-am simţit răsuflarea şi l-am lins cu dragoste în timp ce el se chinuia să-şi concentreze privirea asupra mea. În cele din urmă, a renunţat, ochii lui alunecând în depărtări. Nu ştiu dacă mă vedea ca Bailey sau ca Buddy, dar nici nu conta. Eram câinele lui, iar el era băiatul meu.

Am simţit cum viaţa se retrage din el la fel cum lumina zilei părăseşte cerul după asfinţit. Nu simţea durere, nici frică, ci doar că mergea acolo unde trebuia să meargă. Tot timpul am simţit că era conştient de prezenţa mea până când, cu o ultimă suflare ca un fior, nu a mai fost conştient de absolut nimic.

Am rămas întins acolo, cu băiatul meu, în nemişcarea acelei după-amiezi de primăvară, în mijlocul casei tăcute şi goale. În scurt timp avea să ajungă fata acasă şi, amintindu-mi cât de greu fusese pentru toţi să-şi ia adio de la Bailey, de la Ellie şi chiar de la pisici, am ştiut că va avea nevoie de mine. Trebuia să o ajut să facă faţă vieţii fără băiat.

Cât despre mine… am rămas chiar acolo unde eram, amintindu-

mi de prima dată când l-am văzut pe băiat… şi de toate momentele dintre cele două dăţi. Durerea profundă pe care ştiam că aveam să o simt urma să vină destul de curând, dar… în acel moment, ceea ce simţeam era mulţumirea de a fi trăit aşa cum trebuia.

Îmi împlinisem menirea.

Porniți într-o călătorie care vă va face să priviți viața cu alți ochi. Veți fi martorii poveștii sufletului unui cățel care, în diferitele sale încarnări, își caută adevăratul scop. Romanul este o bijuterie, naratorul său fiind chiar cățelul, care-i privește pe toți cu duioșie – câini și oameni.

Cât se aseamănă, oare, menirea unui câine cu menirea unui om? Oare nu suntem făcuți cu toții pentru a iubi și a fi iubiți?

„O carte pentru cititorii de toate vârstele, care admiră curajul și devotamentul celui mai bun prieten al omului. Cameron redă capacitatea infinită a câinilor de a proteja și de a iubi."

Publishers Weekly

„O poveste emoționantă despre loialitatea și iubirea care depășesc orice obstacol."

bookreporter.com

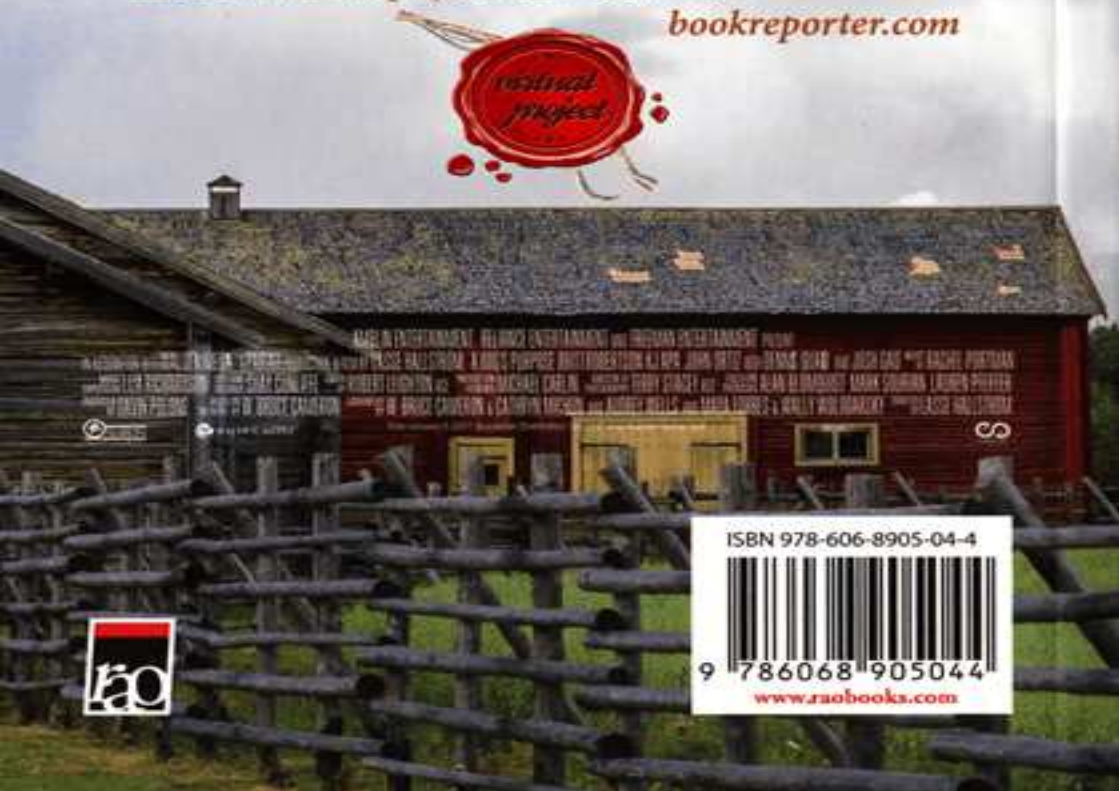

ISBN 978-606-8905-04-4

9 786068 905044

www.raobooks.com